

246

ஆகன்மோகன்

ஆசிரியை: வை.மு.கோதைநாயகி அம்மாள்.

3
 211, 12277
 144-21-4
 183096.

ini, SINGAPERUMALKOIL.

ஏப்ரல் 1944. 246

4
 ANNAS

ILLUSTRATED TAMIL MONTHLY

ஐயுனர் வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே

மெய்யுனர் வில்லா தவர்க்கு.

-திருவள்ளுவர்

ஐகன்மோ கிளியென்றுஞ் சஞ்சிகையைக் காக்க

ஐகன்மோ கிளி! மனத்தைச் சார்ந்து. -விராகவ கவி

இறைவன்
அருளால்
குறைகள்
மறைந்து

பொங்கும்
மங்களம்
எங்கும்
தங்குக

கீதாசாரியனின் கிருபாகடாகூத்தால் நாளது நாரண வருடத்திலாவது சாதாரண நிலைமை எங்கும் நிலிவி, பஞ்சமும் பீணியும் ஒழிந்து, உகைத்தில் அமைதியும் ஆனந்தமும் பொங்குமாறு அவனடி தொழுது வேண்டுகிறோம்.

இந்த இதழில்

1. கண்ணையே கணவனுக் பெற்றவர்கள்-(பி. பூ.)	1
2. இந்த மாதம். 5 படங்கள். (குறிப்பு-வை. மு. பூ.)	4
3. இயற்கைச் சித்திரம்-(பூ. சுந்தானந்த பாரதி)	6
4. "கலையழகே"-(கவிதை)	7
5. பாரதநாட்டின் பவித்ர மாதா-(வை. மு. கோ.)	8
6. "என்ன சௌபாக்கியம்!"-படங்கள். (குறிப்பு-வை. மு. கோ.)	10
7. ஸ்த்ரீ எழுத்தாளர்கள்-12. பூமிதி எம். எஸ். கமலா. (சுயசரிதை.)	11
8. உதயசூரியன்-அத்தியாயம் 4-(வை. மு. பூ.)	13
9. பண்டைகாலப் பெண்மணிகள்-கார்க்கி.-(குகப்ரிய.)	17
10. முன்பேரலவா என்ன?-(படம்.)	20
11. உண்மைச்சித்திரம். 8. 'வினையாட்டும் விபீதமும்' (வை. மு. கோ.)	21
12. விவாகச்சடங்கு. (எஸ். அம்புஜம்மாள்)	23
13. பழங்கால நினைவுகள். (தங்கம்மாள் பாரதி.)	26
14. பாடலாதிர் அஷ்டகலோகி-(பூ பாஷ்யகார்ல்வாமி)	28
15. ஆங்கிலவசன மேதைகள்-1. ஷேக்ஸ்பியர்.(வி. ஆர். எம். செட்டியார்)	29
16. நாள் கண்ட பலன்-(வை. மு. பத்மினி சூத்ரவாஸன்.)	31
17. விடுகதை-(கமலா பத்மநாபன்.)	32
18. மதிப்புரை.	"

இதய ஒலி

49-64

வை. மு. கோ.

நந்தவளம் வஸந்தருது மலர் வெளிவருவதற்கு முன்னே அதன் சுகந்த பரிமளம் இவ்விதழின் மேலட்டைப்படமாக உங்களை மகிழ்விக்கின்றது. நந்தவளத்தில் கோபியர் கண்ணனுக்கு மலர் மாலையை குட்டினார்கள் அன்று; தமிழ் நந்தவளத்தில் நமது நாரீமணிகள் தமது எழுத்து மலர்களால் தொடுத்த கதம்பமாலையை சமர்ப்பிக்கின்றார்கள் இன்று.

ஜகன்மோகன்

JAGANMOHINI, ILLUSTRATED TAMIL MONTHLY

ஸ்ரீமான் பி. ஸ்ரீ.

கண்ணையே கணவனுஃப் பெற்றவர்கள்

தமிழ்நாட்டிலே ஆண்டாளை அறியாதவர் இல்லை. கண்ணன் தன்னை மணஞ்செய்து கொள்வதாகக் கணவு கண்டு, அந்தக் கணவைப் பதினேரு தமிழ்ப்பாடல்களில் உருக்கமாக வெளியிட்டிருக்கிறார் என்பதைத்தான் அறியாத தமிழர் உண்டோ?

வாரணம் ஆயிரம் குழுவ லஞ்செய்து

நாரண நம்பி நடக்கின்றனென (அ)கதா

பூண பொற்குடம் வைத்துப் புறமேங்கும்

தோரணம் நாட்டக் கண்கண்டேன் தோழ்! நான்

என்று தொடங்கும் பதிகம் தமிழ் இலக்கியத்திலே ஓர் அருமைமான ஸ்தானம் பெற்றிருக்கிறது.

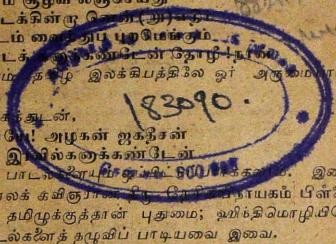
மேலே சொன்ன பதிகத்துடன்,

அன்னையே, தாயே! அழகன் ஐகநீசன்

என்னமணக்க இரவில்களுக்கண்டேன்

என்று தொடங்கும் ஆறு பாடல்களையும் ஒன்றி 90 பாடல்களும். இவை புதுமைப்பாடல்கள். தற்காலக் கவிஞரான சிறு சேரித்திரமாயகம் பிள்ளை பாடியவைதான். ஆனால் தமிழுக்குத்தான் புதுமை; ஊறிந்திமொழியிலே பிரபலமான மீராபாய்-பாடல்களைத் தழுவிப் பாடியவை இவை.

தமிழ்நாட்டிலே ஆண்டாள்போல், வடநாட்டிலே மீராபாய் என்ற பக்தையும் பிரசித்தமானவள். ஆண்டாள்-சரித்திரம்போல் மீராபாய்-சரித்திரமும், ஆண்டாள் பாசுரங்கள்போல் மீராபாய் பாடல்களும், பிரசித்தமாக வழங்குகின்றன. ஆண்டாள், கி. பி. 7-ம் நூற்றாண்டில் பாண்டி நாட்டிலே ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே பெரியாழ்வாரென்ற பக்தமணியால் புதல்வியாக வளர்க்கப்பட்டாள். மீராபாய் கி. பி. 1601-ம் ஆண்டில் ராஜ புதனத்திலுள்ள ஒரு சிற்றரசனுக்குப் புதல்வியாகப் பிறந்தாள்.

ஆண்டாளைப்போல் மீராபாயும் கண்ணனையே கண்வனாக வரித்துக்
காதலித்துவந்தாள். பகவான் கன்னிலே வந்து கலியாணம் செய்துகொண்
டதாக இருவரும் பாடியிருக்கிறார்கள்; ஆண்டாள் தான் கண்ட கனவைத்
தோழிக்குச் சொன்னாள்; மீராபாய் தன் கனவை,

“உன்னை ஒளியாமல் உரைக்கிறேன், கேளம்மா”

என்று தன் தாயாருக்குத் தெரிவிக்கிறாள். ஆண்டாள் - பாடல்கள் “கனக்
கண்டேன் தோழி! நான்” என்று முடிவதுபோல், மீராபாய் - பாடல்கள்
“கனக்கண்டேன் அம்மா! நான்” என்று முடிகின்றன.

கன்னின் விவரங்களிலும் விவக்கத்தக்க ஒற்றுமை காணப்படுகிறது.

தோரணம் நாட்டித் துழாய்மாலை தொங்கவிட்டுப்
பூண கும்பம் பொலிவாக முன்வைத்துத்,
தாரணி போற்றத் தகுமோர் புரோகிதர் வந்(து),
ஆரணம்ஓதக் கனக்கண்டேன், அம்மா! நான்

என்பது மீராபாய் - பாட்டு. இதை வாரணமாயிரம் என்று தொடங்கும்
ஆண்டாள் பாசுரத்தோடு ஒப்பிடலாமல்லவா?

குங்குமம் அப்பிக் குளிர்சார்தம்மட்டித்து,
மங்கல வீதி வலஞ்செய்து மணநீர்
அங்கு(கு)அவ னோடும் உடன்சென்(று) அங்குஆனைமேல்
மஞ்சனம்ஆட்டக் கனக்கண்டேன், தோழி! நான்

என்ற ஆண்டாள் பாசுரத்தை,

நங்கையர் கூடி நலங்கனிந்(து) என்மீது

குங்குமம் பூசிக் குளிர்சர் தனம்பூசி,

மங்கள மாக மஞ்சள் மிகப்பூசி,

அங்குநீ ராட்டக் கனக்கண்டேன் அம்மா! நான்

என்ற மீராவின் பாட்டு எவ்வளவு தூரம் ஒத்தப்போகிறது பாருங்கள்.

முத்துடைத் தாமம் நிரைதாழ்ந்த பந்தநீர்கீழ்,
மைத்துனன் நம்பி மதுகுதன் வந்(து) என்னைக்
கைத்தலம்-பற்றக் கனக்கண்டேன், தோழி! நான்

என்ற ஆண்டாள் பாசுரத்தின் எதிரொலியாகக் காண்கின்றன, கீழே
வரும் மீராவின் பாசுர அடிகள் :

செய்தற்(கு) அரிதாம்அத் திருமணப் பந்தரின்கீழ்,
வையம் அளந்து வளர்ந்த வடிவழகன் * *

கையைப் பிடிக்கக் கனக்கண்டேன், அம்மா! நான்.

கண்ணன்மீது கொண்ட விரக தாபத்தால் ஆண்டாள் வருந்திப் பாடி
யிருப்பதுபோல், மீராவும் கண்ணனைக் காணாமல் தான் அடைந்த அவஸ்தை
களையும், நிமிஷம்தோறும், நாள்தோறும், அதிகரித்துவந்த காதல் - பைத்
தியத்தையும் எவ்வளவோ உருக்கமாகப் பாடியிருக்கிறாள்!

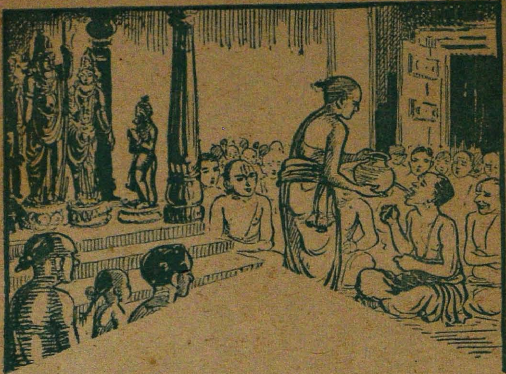
ஒரு சமயம் மீரா தன் ஹிருதயத்தைக் கவர்ந்த தெய்வக் காதலன்
தாமசப்படுத்துகிறானே என்று வருந்துகிறாள். ஒரு சமயம் “மேகங்கள்
அங்குமிங்கும் ஓடுகின்றன; ஆனால் அவை ஹரியைக் குறித்த செய்தி ஒன்
றையும் கொண்டுவரவில்லை!” என்று புகார் செய்கிறாள். இப்படியெல்லாம்
வருந்துகிறவள், “ஹரியின் காலடிச் சத்தத்தை நான் கேட்கிறேன்.”
என்று திடீரென்று கூறுகிறாள். இத்தகைய பக்தி-அனுபவங்களெல்லாம்
ஆண்டாளின் அனுபவங்களை ரூபகப்படுத்துகின்றன. ஆண்டாளைப்போல்
இவளும் கண்ணீர்விட்டுக் கண்ணன்-காதலைப் பயிர்செய்கிறாள்!

மீராபாயின் உருக்கமான இசைப்பாடல்கள் வடஇந்தியா எங்கும் பாடப்படுகின்றன, ஆண்டாளின் பாடல்கள் தமிழ்நாடெங்கும் பாடப் படுவதுபோலவே. சாது ரவிநாஸ் என்ற பக்தமணியின் சிஷ்யைதான் மீராபாய். ரவிதாஸர், ராமானந்தர் என்ற பிரசித்திபெற்ற ஆசார்யபுருஷரின் பிரிய சிஷ்யர்களில் ஒருவர். ராமானந்தரோ மணவாள மாமுலிகளின் சிஷ்யருடைய சிஷ்யர் என்கிறார்கள். மணவாள மாமுலிகள் தென்னாசாரிய பரம்பரையில் கடைசி-ஆசாரியர் என்பது பிரசித்தம். எனவே தென்னாட்டிலே வாழையடி வாழையாக வளர்ந்தோங்கிய பக்திக் கொள்கைகள் வடநாட்டிலும் பரவி, மீராபாயின் கிருஷ்ணபக்தியை உருவாக்கின என்று ஊகிக்கலாம்.

கி. பி. 11-ம் நூற்றாண்டிலேயே இராமானுஜரால் ஆழ்வார்களின் பக்திப் பிரசாரம் அகில இந்தியப் பிரசாரமாகிவிட்டது. இதனால் ஆண்டாள்-சரித்திரமும், பாடல்களின் கருத்துக்களும், வடநாட்டுப் பண்டிதர்களுக்கும் ஒருவாறு தெரிந்திருக்கவேண்டும். கி. பி. 13-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், 14-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்த ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிகர் என்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பெரியார் ஸ்ரீ கோதாஸ்துதி என்று வடமொழியில் ஓர் அருமையான பிரபந்தம் இயற்றி, ஆண்டாளின் பெருமையையும் சரித்திரக் குறிப்புகளையும் பக்திக் கொள்கைகளையும் பாரததேசமெங்கும் பரவுப்படிச் செய்துவிட்டார்.

இப்படி வடநாட்டிலே விழுந்தவிதை, ராமானந்தர், ரவிதாஸர் மூலமாக உரம்பெற்று அந்த நாட்டிலும் ஓர் ஆண்டாளி உண்டாக்கிவிட்டது. ஆண்டாள் தோன்றி மறைந்த 1000 ஆண்டுகளுக்குப் பின் அதே பக்திக் காதலின் விளைவாகவும், வெற்றியாகவும் விளங்கியவர் மீராபாய்.

ஸ்ரீ ஜயந்தியின்போது தட்புடலாகப் பல வித பணியாங்களுடன் எம்பெருமானை ஆராதித்து ஆனந்திக்கும் நாம், ஸ்ரீராம நவமி வந்தால் பானகம், மோத்திர்த்தம் போன்ற எளிய பானங்களை மட்டும் செய்து ஆராதிக்கிறோமல்லவா? ஸ்ரீராம நவமி உதலவத்தின்போது பானகம் விநியோகம் செய்யப்படும் காட்சியையும், புது வருஷப் பிறப்பன்று கோவிலில் பஞ்சாங்கம் வாசிக்கும் காட்சியையும் நமது சிந்திரக்கலைஞர் ஏ. வி. ராகவன் சித்திரித்திருக்கிறார்.

வியாழன்:-கிருஸ்துபிரான் தமது சிஷ்யர்களுடன் உண்ட கடைசி விருந்து.
 வெள்ளி:-கிருஸ்து பகவான் இரு கள்ளர்களுக்கு நடுவே சிலுவையில்
 அறையப்பட்டது.

ஞாயிறு:-கிருஸ்துபகவான் அற்புதமாய் உயிர்ப்பித்து எழுந்த விவரத்தை
 தேவதைகள் அறிவிக்கும் காட்சி.

இயற்கைச் சித்திரம்

பாலபாரதிக்குக் கவிதைகள் வருவதுண்டு; அவற்றையெல்லாம் நான் ஐயரிடம் படித்துக்காட்டிவந்தேன். பாலபாரதியில் தற்காலக்கவிதைக் கென ஓர் பகுதி திறக்கவேண்டுமென்பது என் வேண்டுகோள். உணர்ச்சி, ஆழ்ந்தபொருள், மாசற்ற ஓசையினிமை, சமுதாயத்திற்குப் பயனுள்ள ரசனையுள்ள எல்லாக்கவிதையும் நான் தேர்ந்தெடுத்து ஐயரிடம் காட்டினேன். அவர் "அந்தப்பழைய காம்பீரியமும், ஹருதயபாவமும், நவரஸ அலங்காரமும், நாடியான சொற்சாதுரியமும், ரசனைத்திறமும் இக்காலக் கவிகளில் இல்லாதது பெருங்குறைதான். இப்போதைக்கு பாரதி (என்) கவிகளேபோதும்; ஆதிமூர்த்தியின் விருத்தங்கள் இடையிடையே வரட்டும்" என்று அனைத்தையும் கட்டிவைத்துவிட்டார். எனது கவிதையை அவர் அக்காலம் கொண்டாடி ஊக்கினார்; முதன்மையாக பாரதசக்தியை. எனினும் அக்காலம் என் வாக்கு அவ்வளவு கனியவில்லை. நீண்டகாலம் யோகசாதனம்செய்து விசுத்தசக்யமும், பரநாதமண்டலமும் திறந்தபிறகு தான் எனக்கு உண்மையில் அருட்கவிவளமை உண்டானது. எனினும் அவர் எனக்கு நல்ல ஊக்கமளித்தார். என் கவிதைகளிடம் அக்காலம் எனக்கு அதிருப்தியே அதிகம். உறுதியாக உள்ளத்திலிருந்து திருவருளால் ஊறிவருகிறது, அது எனக்கே வழிகாட்டுகிறது என்றநிலைமை வந்தபிறகு தான் என் கவிகளை நான் ஒப்புக்கொள்ளத்தொடங்கினேன். அக்காலம் ஐயருடன் கவிதைக்கலையைப்பற்றி ஒவ்வொருநாளும் சேர்ந்துண்ணும் போதும், இரவில்லாவும்போதும் பேசினேன். ஐயர் உள்ளம் கவியுள்ளம். மகாரசிகர்; எனது கவிகள் இன்னவிதமாயிருக்கவேண்டும் என்று அவர் உளிபிடித்து சிற்பித்துக்காட்டினார். அந்த வழியிலேதான் நானும் உளி பிடித்துப்பிடித்து எனது கவிச்சிலையை நீண்டகாலம் செதுக்கி முடிவில் அன்புமலர்களாக வெளியிடத்துணிந்தேன்.

ஒருநாள் பாலபாரதியில் வெளியிட ஒரு கவிதை வந்தது; பெயர் இயற்கைத்தாய். அதை ஐயரிடம் தந்த, வெளியிடலாம் என்றேன். ஐயர் பார்த்தார்:

வாராய் இயற்கைத்தாயே உன்னை
வாரியனைத்துக் கொஞ்சிக்குலாவுவேன்
தாராய் உனது தாமரைக்கையைத்
தாமதமேனோ?-சாவேன் வாராய்!

இதைப்படித்ததும் "சட்" என்று காகிதத்தைக் கிழேபோட்டார். "இது சுத்த அபத்தக்கவி. இதன் தலைப்பு இயற்கைத்தாய்? இயற்கை தாயாரும்போது கவி மகனாகிறான். தாயின் அழகையும் அன்பையும் மகன் வர்ணிக்கும் நளினம் எவ்வளவு உருக்கமாயிருக்கும்! "வாரியனைவதாம்... தாமதமாம்! சாவாம்" காழகன்பாடும் கழிசடைக்கவி; பொருத்தமற்றகவி; உயர்ந்தகவியில் ஒவ்வொருவார்த்தையும் பொருத்தமாயிருக்கவேண்டும், வெறும் படாடோபமான சொல்லெடுக்குப்போதாது; சித்தர் பேச்சைப் போல் சம்பந்தமில்லாத வரிகள் கூடாது. இயற்கையின் அழகை வர்ணிக் கும்போது, அதனுள் விளங்கும் இறைவனைக்காண்பதே கவி."

"பார்க்கின்ற மலருடு நீயே இருத்தி அப்
பனிமலர் எடுக்க மனமும் நன்னேன்"

என்று தாயுமானவர் உண்மைக்கவியுள்ளத்துடன் பாடுகிறார். கம்பனின் இயற்கைச் சித்திரத்தைக் காண்போம். கவி முல்லையைக் காண்கிறான்;

அதன் முறுவலில் ஈடுபடுகிறான்; உடனே ஆண்பெண் வாழ்வைக் காண்கிறான்; நீண்டநாள் வெளியூர் சென்று கணவன் வருகிறான்; அப்போது மனைவியின் முகத்தில் அரும்பும் புன்னகையை அந்தமுல்லைமீல் காண்கிறான்; உடனே உண்மைக்கவிதை உருவாகிறது:

“மாரன் அன்னவர் வரவுகண்டு
உவக்கின்ற மகளிர்
மூரல் மென்குறு முறுவலொத்து
அரும்பின முல்லை!”

இது படிக்கப் படிக்க எவ்வளவு இன்பமாயிருக்கிறது.

“இந்தமாதிரி அழகாகக் கவிதை வேண்டும். இயற்கை இதோ உள்ளது; அதில் கலைச்செல்வி குடிக்கொண்டிருக்கிறான். ஆனால் மனிதன் அவனை அதைரவு செய்துவிட்டான்... அவள் தனியே அக்ஞாதவாசம் செய்கிறான்” என்றார்.

இது என் உள்ளத்தில் ஒரு கவிக்கனவை எழுப்பியது. கலையழகி போலிகளிடம் சிக்கி வெகு பாடுபடுகிறான். முடிவில் காட்டிற்குப் போய் தனியே வசிக்கிறான்; கலையழகி இல்லாத உலகம் வனாந்தரமாய்விடுகிறது. ஒருநாள் உண்மையான கலைக்காதலன் அவனைக்கண்டு, நாட்டிற்கு வரும் படி அழைக்கிறான். அந்த அழைப்பே இக் கவிதை - இதை அன்றிரவு ஐய ரிடம் படித்துக்காட்டினேன். இக்கவிதையும் நீண்டகாலம் அக்ஞாதவாசம் செய்து திடீரென்று என் கைக்கு வந்தது - மோகினிக்குச் சூட்டுகிறேன்.

கலையழகே

புன்னகவாராளி

மித்ர ஏகதாளம்

கண்ணே கலையழகே—கவிக்க
கனவில்வந்த மனத்தயிலே
பண்ணே! பசங்களியே—அருட்
பண்பில்வளைந்த பனிமொழியே
வன்னத் தமிழ்மயிலே—நீ
வாராதநாடு வனாந்தரமே!
புன்னகை அற்புதமே—உன்
பூமுகங்காட்டுவாய் நாடகனே!
காட்டுத் தனிமையிலே—உன்னைக்
காணுமென் உள்ளங் கலந்ததம்மா!
நாட்டுக்கு நல்லொளியே—எம்மை
நாணுவதேன்? முகங் கோணுவதேன்?
யாநுன்னை என்னசொன்னார்—அம்மா
யாதுன்மனம்புறும் வேதனையோ?
பேநக்தப் போட்டியிற்—சில
பேதையர் உன்னைச் சூதாடினரோ?
வாராயென் வாழ்வமுதே—புது
வசந்தச் சோலை வளம்பெறவே
தாராள விரநுனை—இனித்
தாந்தவேரம் அன்பினில் ஓங்குவமே!

சுத்தானந்த பாண்டி

பாரதநாட்டின் பவித்ர மாதா

அந்தோ! காலச்சக்கரம்
கரமுரடான பாதைகளைக்
கடந்து எத்தனை வேகமாகச்
சுற்றித் தனது கடமையைச்
செய்கின்றது! அதற்குத்
தான் எத்தனை வேகம்...
எத்தனை சக்தி... நமது
அன்னை கஸ்தூரிபாயைச்
சில வருஷங்களுக்கு முன்பு
சென்னையில் வரவேற்றுக்
கூடிக் களித்து சில மணி
நேரங்கள் ஆனந்தமாகத்
தங்கி இருந்து அவருடன்
பேசிக் குலாவி இன்ப
வாரிதியில் துளைந்த உணர்ச்
சிகள் இதயக்கடலில் கொந்
தளிப்பதை நினைக்க இன்று
தான்போல் தோன்றுகிறது.

என்ன சிரித்தமுகம்! எத்தனை சாந்தம்! எத்தனை அன்பு! என்ன வினய
மான பேச்சு!... அடாடா!... இன்னும் காதில் ஒலிக்கின்றது. இதற்குள்
எத்தனை மாறுதல்கள்! எத்தனை பயங்கரம். உலகத்தில் எத்தனை கோரப்
புயல்கள்? எத்தனை விபரீதம்? நினைக்கின் நெஞ்சம் பகீரென்கிறது.
ஆனந்தமேலீட்டால் உள்ளம் பூரிக்க அன்று அன்னையை வரவேற்று
இன்பமடைந்த சென்னை ஸ்திரீகள் இன்று அவ்வுத்தமியின் ரூபகார்த்த
மாகக் கூட்டம் கூடிக் கண்ணீர் விட்டுக் கலங்கும்போது காலச்சக்கரத்
தின் வேகத்தை நினைக்க எவரால்தான் விபப்புறமலிருக்கமுடியும்!

என்னே காலப்போக்கின் விசித்திரம்? அன்னையின் பிரிவாற்றுகைக்
கூட்டத்தில் எந்தவிதமான ஹாதி, மதம், கஷ்டி, முதலிய வித்யாசமே
இன்றி பலதரப்பட்ட ஸ்திரீ ரத்தினங்கள் வி.பி ஹாலில் கூடி தம்தம் மனக்
கடலில் கொந்தளிக்கும் சோக அலைகளின் ப்ரலாபத்தைத் தெரிவித்ததோடு
அன்னையின் ரூபகச்சின்னமாக 5 லக்ஷ ரூபாய்கள் நிதிசேர்க்கும் முயற்
சியை அன்றே எடுத்துக்கொண்டு வெளியிட்டோம். அன்னையின் ரூப
கார்த்த நிதிக்கு 75 லக்ஷ ரூபாய் திரட்ட மகத்தான பெரிய அகில இந்திய
தேசிய தலைவர்களும் ப்ரபுக்களும் சேர்ந்து அறிக்கை வெளியிட்டிருப்பதை
நேயர்கள் பார்த்திருக்கலாம். மனம் வைத்தால் ஆகாதகாரியம் உலகத்தில்
இல்லை. 75 லக்ஷம் என்று திட்டம்போட்டுள்ளதை வெகு சுலபமாக அன்னையின்
அபூர்வசக்தியால் ஒரு கோடியாகச் சேர்த்துக் கொடுத்துவிடலாம்.

நமது துர்ப்பாக்கிய தேசத்தில் கணக்கிற்கு நாற்பதுகோடி மக்கள்
இருக்கிறோம். ஒவ்வொருவர் ஒரு நாலணவீதம் தொகை சேர்த்தால்கூட
பத்துகோடி ரூபாய் அனயாசமாகச் சேர்த்துவிடலாம். ஆனால் தரித்திரத்
தாண்டவத்தை நினைக்க, நாலணவுக்கும் கதியில்லாத ஆத்மாக்கள் எத்தனை
மக்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை நினைக்க கண்ணீர் உதிருகிறது. அன்னையின்
ரூபகார்த்தமாக ஆண்களைவிடப் பெண்களே ஒரு வருடம் எடுத்துக்
கொண்டு, தமது முக்கியமான செலவில் ஒன்றைக் குறைத்துக்

கொண்டு, ஒவ்வொருவரும் அந்த நிதிக்கு அனுப்பினால் கூட வெகு சலபமாகப் பல கோடிகள் சேர்ந்துவிடலாம். பூமியிலுள்ள நீரை எப்படி காற்றின் உதவியால், மேகம் வாங்கிக்கொண்டு மறுபடியும் பூமிக்கே உதவுகிறதோ, அதேபோல் கஸ்தூரிபா காந்தியின் நிதியில் சேரும் பணம் பல்லாயிரக் கணக்கான ஏழைகளுக்கு உதவப்போகிறதென்பதைக் கூறவும் வேண்டுமா? சாமான்ய ஒரு மனுஷிக்கா நாம் ரூபகச்சின்னம் செய்யப்போகிறோம்! ஆறா! நினைக்கின் மயிர்க்கூச்செறிகின்றது.

நீருவள்ளுவரின் தோன்றிற் புகழோடு தோன்றுக... தேய்வம் தோழான் கோழநன் தோழதேழுவான்... என்கிற வைர வாக்கின்படி மகாத்மாவின் கிழல்போலிருந்து பலவிதமான தன்பங்களை இன்பமாக ஏற்று அனுபவித்துக் கடைசியிலும் சிறைச்சாலையிலேயே தன்னுயிரைப் பிரிந்து வீரசொர்க்கம் சேர்ந்த வீராங்களை... புனிதவதி... பெயருக்கேற்ற மணங்கமழும் கஸ்தூரி மாதாவின் ரூபகத்தை நம்மால் மறக்கமுடியுமா!

நிதி சேர்ப்பதுமட்டுமின்றி அந்த செளபாக்யவதியை நாம் எப்படி எப்படியெல்லாம் நினைவில் வைக்கவேண்டும் தெரியுமா?... பெண்கள் எண்ணெய் தேய்த்துக்கொள்ளும்போது நாம் வழிபடும் உயர்ந்த ஆதர்சப் பெண்மணிகளான அஹல்யை, ஸீதை, த்ரௌபதை, தாரா, மண்டோதரி, ஆகியவர்களின் பெயர்களை பூமியில் எண்ணையால் பொட்டிட்டுப் பின் நாம் தேய்த்துக்கொள்ளுகிறோம். இனிமேல் அந்த ஆதர்சப் பெண்மணிகளுடன் ஒருங்கக் கலந்துவிட்ட நம் மாதாவையும் சேர்த்துக்கொண்டு "அகல்ய, ஸீதா, த்ரௌபதி, தாரா, மண்டோதரி, கஸ்தூரி, ஷட்கன்யா, மகாபாபவிமோசனம்" என்று அனுஷ்டானத்தில் கொண்டுவரவேண்டும்.

அம்மட்டுமா! இந்த வருஷம் பிறக்கும் குழந்தைகளுக்கு கஸ்தூரிதேவி... கஸ்தூரி ரங்கன். என்று பெயரிட்டழைக்கலாம். குழந்தைகளுக்குச் சாதம் ஊட்டும்போதும் தூங்கவைக்கும்போதும் எத்தனையோ அருமையான கதைகளைச் சொல்லி அவர்களின் அறிவை வளர்க்கிறோம். அந்த வகையில் கஸ்தூரிபாவின் கதைகளைச் சொல்லி ஒப்புயர்வற்ற உத்ஸாகத்தையும் ஊட்டலாம்.

புதிதாக ஆரம்பிக்கப்படும் வாசக சாலை, பத்திரிகை, சங்கம், சபை முதலியவைகளுக்கும் அன்னையின் பெயர்தான் விளங்கப்போகிறது. "ஆனை இருந்தும் ஆயிரம்வராகன்; இறந்தும் ஆயிரம்வராகன்" என்பதுபோல் அன்னையிருந்தும் கோடிக்கணக்கான ஸ்த்ரீகளைத் தட்டி எழுப்பினார். இறந்தும் கோடிக்கணக்கான ஸ்த்ரீகளின் இதயத்தில் இடம்பெற்று புதிய சக்தியையும் புனிதத்தன்மையையும் அளிக்கின்றார். அத்தகைய அன்னையின் ரூபக நிதிக்கு உதவ ஒவ்வொருவரும் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். பத்திரிகைகளில் வரும் விவரங்களை கவனித்து நிதிக்கு உதவுங்கள். இந்த மார்க்கத்திலாவது அன்னையை வழிபடும் பாக்யத்தைப் பெறுவோமாக.

—வை. மு. கோ.

(1) ஆகா! என்ன சேளயாக்யம். புத்திரர்களும் மற்றயோரும் சூழ்ந்திருக்க ஆரூயிர் பர்த்தாவின் மடியிது பகவானை நினைத்தவாரே அன்னையின் உயிர் வீர ச்வர்க்கத்திற்குக் கிளம்புகிறது. (2) தேவலோகத்திலிருந்து அன்னைக்கு விமானம் வருகிறது. (3) விமானத்தில் அன்னை ஆரோகணித்துச் செல்கிறார். (4) மற்ற ஆதர் சப் பெண்களுடன் ஒருங்கு கலக்கிறார். (5) இந்த வைபவத்தை மகாத்மா முத லியவர்கள் அகக்கண்ணால் காண்கிறார்கள். (6) அன்னைக்கு வைகுத்தத்தில் வீர மாஸையை அணிவிக்கிறார்கள்.

அன்னையின் ஆத்மா சாந்தியடைக.

12. ஸ்ரீமதி எம். எஸ். கமலா

[பலவிதமான ஆச்சரியங்களில் இதுவும் ஒன்றல்லவா? ஆந்திர வனிதையாகப் பிறந்தும் தமது சொந்த பாஷையைப்போலவே தமிழில் எத்தகைய பாண்டித்யத்துடன் எழுதுகிறார், ஸ்ரீமதி. எம். எஸ். கமலா அவர்கள் என்பதை நினைக்கப் பரியப் பாகவே இருக்கிறது. அவர் நல்ல உயர்ந்த குடும்பத்தில் பிறந்தவர். இத்தகைய கண்ணியம் வாய்ந்த பெண்மணி தாம் எப்படி பல பாஷைகளைத் திறம்படக் கற்று எழுத்துலகில் ஒரு நகைத்திரமாகியிருக்கிறாரென்பதை அவரே சொல்லக் கேட்பது மிக்க ரஸமாக இருக்கிறது. படித்து இன்பமடையுங்கள். வை. மு. கோ.]

நான் பிறவியில் ஆந்திர வனிதை. எங்கள் தாத்தா கோவையில் வக்கீலாய் இருந்தார். என் தந்தை M. S. Subbarayan, Conservator of Forests ஆபீஸில் வேலை யாபிருந்தவர், நாங்கள் சிறுவர்களாய் இருக்கும் போதே காலமாய் விட்டார். எங்கள் வீட்டவர்களைல்லாரும் உயர் பதவிகளில் இருக்கிறார்கள்.

பள்ளியில் புகின்றது தாய்ப் பாஷையாகிய தெலுங்கு 10-வது வரையில், பிறகு வீட்டிலேயே சம்ஸ்க்ருதம், ஹிந்தி, கன்னடம், தமிழ் முதலியவைகள். என் தாய் ஸ்ரீமதி லக்ஷ்மி அம்மாளுக்கு ஆறு பாஷைகள் வரும். தமிழ், தெலுங்கு, ஆங்கிலம், சம்ஸ்க்ருதம், கன்னடம், ஹிந்தி. அவர் தினப்படி வழக்கத்தில் கையாள்வது சம்ஸ்க்ருதம் ஒன்றைத்தான். எங்கள் வீட்டில் என் சஹோதரர்களுக்கு பி. ஏ. வகுப்பிற்கு உரிய சம்ஸ்க்ருத பாஷையை என் தாய்தான் சொல்லிக்கொடுப்பார்கள். அவர் நன்கு இலக்கணத்துடன் சொல்வதைக் கேட்டின் பாஷையறியாதவர்கூட நன்கு புரிந்துகொள்வார்கள்.

எனக்கு தமிழ் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்ற அவா என்னை யறியாமலே தோன்றியது. அக்கம் பக்கம் வசிக்கும் தமிழ்ப் பெண்களை நேசம் பிடித்து தமிழ் எழுத்துக்களின் பேரையறிந்து, அதை கோலம்

போல் வரைந்து தமிழ் எழுத்துக்களின் உச்சரிப்பை யறிந்தேன். தமிழ்த் தாயின் கருணையும் என் சிரத்தையும் சேர்ந்து தமிழன்ணையை அர்ச்சிக்கும் வன்மை கிடைத்தது. 1938-39-ல் பெங்களூரில் வெகு அபாயகரமான ஸ்திதியில் வைத்தியசாலையில் கிடந்தேன். அச்சமயம் கன்னடத்தை கற்றுக்கொண்டேன். தற்சமயம்- தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம் இம்மூன்றிலும் ஒரேவித நிலையில் இருக்கிறேன். கைவேலை செய்வதில் காகித மலர் முதல், எம்பிராய்டரி, தம்பூர் வேலை, (பட்டுத் துணிகளில் சரிகை பூக்கள் தைப்பது) நெட்டிக்க, குரோஷே, அப்ளிகே (துணிகளின்மேல் பற்பல வர்ணத் துணிகளால் மலர்கள், இலைகள்போல் வர்ண ஒற்றுமையோடு வைத்து தைப்பது) ஷேடோ (நிழல் வேலை) ஸ்ப்ரேவர்க் (துணிகள்மேல் பற்பல சித்திரங்களை வரைந்து வர்ணங்களை தெளிப்பது) பாகசாஸ்திரம் என் அதிபிரியமான வேலைகளில் ஒன்று. விருந்தாளிகளை உபசரிக்க வேண்டியவந்தால் சவையுள்ள இனிப்பு பண்டங்களைச் செய்வது இன்றும் என் பொறுப்பு. என் தந்தை இருக்கும்போது 'முசிரி'யிடம் சங்கீதம் பயின்றேன். இன்றும் சங்கீதமென்றால் உயிர். பாடவும் பாடுவேன்.

நான் சிறுவயதிலிருந்தே கட்டுரைகள், கவிதைகள் எழுதுவேன். (தமிழிலல்ல. தமிழ்சமீபத்தில் கற்றுக்கொண்டது) தெலுங்கில். என் தாய் அவைகளை பத்திரிகைகளுக்கனுப்பச் சம்மதிக்கமாட்டார்கள். அதிகமாய் வற்புறுத்தினால் "பெண்களின் லக்ஷணம், வாய்க்குள் பேச்சும், வாயிற் படிக்குள் காலும் இருக்கவேண்டியதுதான். கிருமகிருத்தியம்தான் பெண்களுக்கு எடுத்தது" என்பார்கள். 'என் நினைவுகளும் மூளையை உழுது பலித்த பலங்களும் வீணாகிப்போகிறதே அனுபவிப்பவரில்லாமல்' என்று துக்கம் பிழிக்கொண்டுவரும். என் நேசிகள் (ஆந்திரப்பெண்கள்) கிரும லக்ஷமி, பாரதி, வினோதினி, முதலியவைகளுக்கு எழுதுவார்கள். 'தனக்கு அதிருஷ்டமில்லாவிடினும் தன் சிசு மற்றவர்களிடமாவது நன்றியிருந்தால் போதுமென்று நினைக்கும் அன்ணையைப்போல், நான் எழுதியதை அவர்களுக்களித்து அவர்கள் பேரில் பிரசரித்துக்கொள்ளும்படிக் கொடுப்பேன். பிறகு அது மனதிற்கு மிக்க வேதனையை யளித்ததால் அவ்வழக்கத்தை விட்டுவிட்டேன்.

ஓர் மூதரையுண்டு. "தீரியும் காலும், எழுதும் கையும், வெய்யும் வாயும் ஓய்ந்திருக்காது" என்று; அதைப்போல் என் எழுத்தாசையானது என் தாயை அடிக்கொருமுறை வேண்டும்படிச் செய்தது. 1941 ல் என் தாயின் உத்திரவுபெற்று சுயப்பெயரில், "ராஷ்டிரவாணி" வாரப்பதிப் பிற்கும், 'சுதேசமித்திரன்' வாரப்பதிப்பிற்கும் எழுதினேன். அது உடனே பிரசுரமாகி பரோத்சாஹமளித்ததால், மேலும் மேலும் எழுதிக்கொண்டுவந்தேன். 'லீலா, அரவிந்தா, பிரேமலதா' முதலிய புனைப்பெயர்களுடன், 'காமதேனு, புன்னகைவிகடன்' முதலியவைகளில் எழுதினேன். பிறகு புனைப்பெயரைப்போலவே பத்திரிகைகளும் மறையவே, சொந்தப்பெயரில் எழுதுகிறேன். "மித்திரன்" வாரப்பதிப்பு காவேரி, பிலிம்ஸ்டார் இந்திரா, பாரதஜோதி. இவைகளுக்கு எழுதிவருகிறேன். 'பிலிம் மெயில்' பிலிம் ஷிப் முதலியவைகளில் எழுதிக்கொண்டிருந்தேன். அவைகள் அந்தரித்துவிட்டன. இதுவரை சுமார் ஐம்பது கதைகளுக்குமேல் பிரசுரமாகி இருக்கின்றன. அல்லயன்ஸ்காரர்களின் கதைக்கோவைக்கும் கதையை யளித்துள்ளேன். அகில இந்திய ரேடியோ நிலயத்தில் கன்னட நாடகங்களில் பாத்திரம் வலியித்து நாடகத்தை நடத்துகிறேன்.

தமிழன்ணைக்கு கதம்பமாலையும் வேண்டியது தானே !

" வாழ்க மோஷினி !"

“மதியை மதியால்தான் வெல்லவேண்டும். வைரத்தை வைரத்தால்தான் அறுக்கமுடியும். இந்தத் தூர்த்தனின் தடுமாற்றத்திற்குத் தகுந்தவாறு ஜாக்கிரதையாக நடந்துகொள்ளத் தாங்களே நம் அரசருக்கு வைரம் போன்ற யோசனை கூறவேண்டும்” என்று குணசேகரன், சிம்மபுரி அரசனின் கடிதத்துடன் குரு ஸ்ரீவத்ஸரிடம் வந்து பதைபதைக்கத் தெரிவித்தான். அவரும் மிகப் பரபாப்புடன் அக் கடிதத்தைப் படிக்கலானார்.

“மங்களபுரியின் மக்களின் மனதை மயக்கிய மன்னனே! க்ஷேமம். கோருவதும் அதுவே. தங்கள் சமஸ்தானத்தில் யாவும் திருப்திகரமாகவே இருக்குமென்று நம்புகிறேன். நிகரற்ற துற ஸ்ரீவத்ஸர், சாதாரணமுள்ள மந்திரி குணசேகரன், அழகின் அவதாரம் ராணி கார்த்தியாயினிதேவி,....எல்லோருமிருக்கையில் மங்களபுரிக்குக் குறைவென்ன? தங்களுக்கும், இன்னும் சில அரசர்களுக்கும் ஒரு சிறிய விருந்து ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். சுற்றுப்பட்ட சமஸ்தான அதிபதிகளாகிய நாம் இம்மாதிரி சந்தர்ப்பங்களில் நெருங்கிப் பழகுவது எவ்வளவோ நன்மையைப் பயக்கும் என்பதை நான் வற்புறுத்த வேண்டியதில்லை.

கட்டாயம் தாங்களும், தங்கள் செளந்தர்ய ராணியாரும் விஜயம் செய்து என்னைக் கொளரவிக்கும்படி ரொம்பவும் கேட்டுக் கொள்கிறேன். நாளை வெள்ளிக்கு அடுத்த வெள்ளியன்று உங்களிருவரையும் மிக ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறேன்.”

“இதைப் பார்க்கையிலேயே எவருக்கும் ஒரு சம்சயம் ஏற்படாதிருக்காது. ஏனெனில், பலவந்தசேனன் எப்பேர்ப்பட்ட சூழ்ச்சிகளுக்கெல்லாமோ காரணமாயிருந்தவன். இதர விருந்தினரை அழைத்திருப்பானா என்பதே சந்தேகம்தான். நம் மன்னரைப் போகாதிருக்கும்படி தடுப்பதுதான் நமது கடமை” என்று ஸ்ரீவத்ஸர் தனது அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்தார்.

“முன்பே நமது இளவரசருக்கு நாமகாரணம் செய்யும் போதே சபையில் எல்லோரும் குழந்தையைப் பார்த்து மகிழ்ந்த போது இவன் மட்டும் நமது ராணியாரையே பார்த்துக்கொண்டு அவரது அழகில் ஈடுபட்டு மிகவும் கலவரத்துடன் காணப்பட்டான். இன்றைய இவனது கடிதத்திலிருந்து ராணியாருக்கு இவன் ஏதாவது தீங்கு இழைப்பானென்றுதான் தோன்றுகிறது. இதற்கு நாம் இடம் கொடுக்கக்கூடாது” என்று குணசேகரன் சொல்லியது ஸ்ரீவத்ஸருக்கு இன்னும் கவலையைக் கிளப்பியது.

இருவருமாக அரசனிடம் சென்று எக்காரணம் பற்றியும் சிம்மபுரிக்கு அரசு தம்பதிகள் செல்லக்கூடாதெனத் தெரிவித்தார்கள். “கெட்ட எண்ணங்களுக்கும், அக்கிரமச்செய்கைகளுக்கும் பிரசித்த பெற்ற பலவந்தசேனன்—ராஜபூஷணம் கோஷ்டியினர் ஏதோ சூழ்ச்சி செய்தே நமது ராணியாரைத் தங்களுடன் அங்கு அழைக்கிறார்கள் என்று ஊகிக்க இடமிருக்கிறது” என்று மிக வணக்கமாகத் தெரிவித்தான் குணசேகரன்.

“ஆம். ப்ரபு! நல்லதைச்செய்வது வேண்டுமாயின் கஷ்டம். இத்தகைய தூரக்ருதக் கூட்டத்தினர் தீங்கு செய்வதற்குத் தயங்கவேமாட்டார்கள்” என்று ஸ்ரீவதஸ் எச்சரிக்கை செய்தார்.

ஏற்கெனவே குழம்பிக்கொண்டிருந்த கருணாகரனுக்கு இவர்களது எச்சரிக்கை சரியானதென்றே தோன்றியது. ஆனால், ராணியாரைமட்டும் விட்டுவிட்டுத் தான்மட்டும் போகவேண்டுமெனத் தீர்மானித்தான். இந்தத் தீர்மானத்திற்கு ஸ்ரீவதஸ்ரும், குணசேகரனும் ஒப்புக்கொள்ளாவிடினும், அரசன் ஒரே பிடியாகத் தான் கொடுத்த வாக்குப்படி, தான் போயே திரவேண்டுமென்றும், தனக்கு ஒரு தீங்கும் ரோதவண்ணம் ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக்கொள்வதாகவும் தெரிவித்துவிட்டான்.

* * * *

சிம்மபுரியில் சகல ராஜபிருதுகளுடனும், தக்க மரியாதைகளுடனும் கருணாகரன் வரவேற்கப்பட்டான். ராணி கார்த்தியாயினி வராதது பலவந்தசேனனுக்கும், ராஜபூஷணத்திற்கும் பெரிய ஏமாற்றத்தைக் கொடுத்ததென்பதை அவர்கள் முகத்தில் ‘அசடு’ தட்டியதிலிருந்தே கருணாகரன் கண்டுகொண்டான். வேறு எந்த சமஸ்தானத்திலிருந்தும் யாரும் வரவில்லையென்பது கருணாகரனுக்கு ஆச்சரியத்தையே விளைவிக்கவில்லை. இந்தத் தூரத் தாக்களின் கொடிய மனக்கோட்டைகள் காற்றில் பறந்து போகும்படி தான் முன்னெச்சரிக்கையுடன் நடந்துகொண்டது நல்லதுதான் என்று உள்ளூறக் களிப்பெய்தினான்.

மோக வலையில் மயங்கிக்கிடந்த பலவந்தசேனன், தான் எவ்விதம் கண்ணியமாக நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்பதையே மறந்தான். கருணாகரனின் சொந்தக் க்ஷேமாதிசயங்களை விசாரிப்பதற்குப் பதிலாக “தங்கள் ராணியார் ஏன் வரவில்லை? அந்த அழகுப் பிம்பத்திற்கு ஏதேனும் தேக அசுகம் ஏற்பட்டுவிட்டதா என்ன?” என்று கேட்டதற்கு “ஆம். அழகிய மலர் சற்று வாடி இருக்கிறது. அது இன்னும் வதங்கிவிடப்போகிறதே என்று தான் இருக்கவேண்டிய இடத்திலேயே விட்டுவந்தேன்” என்று ஆணித்திறமாகப் பதிலளித்தான். “அம்மதுர மலர் வாடி வதங்காது பார்த்துக்கொள்ளவேண்டியது நம்முடைய கடமையாயிற்றே” என்று பலவந்தசேனன் சொல்லும்போது கருணாகரனுக்கு எரிச்சலேற்பட்டது. ஆனால் பேசாமடந்தையாயிருந்தான்.

பலவந்தசேனன் எதிர்பார்த்தது ஒன்று; நடப்பது ஒன்று. அழைப்பிற்கினங்கி விருந்தினரை வந்தவனுடன் ஏதாவது

பேசிக் காலத்தைக் கடத்த வேண்டுமேயென்று வேண்டாவெறுப்பாக ஏதோ அளந்துகொண்டிருந்தான். தனது சமஸ்தானப் பிரமுகர்களையெல்லாம் ஒவ்வொருவராக கருணாகரணப் பார்க்க அனுமதித்தான். அதே சமயம் இச்சதிகாரர்களின் மூளை அதிவேகமாகத்தான் வேலை செய்துவந்தது; ஒருவித அசியாய முடிவுக்கு வந்தார்கள்; ஏதோ கோட்டையையே பிடித்துவிட்டதாக எண்ணிக் குதுகலமடைந்தார்கள்.

தலைகுனிந்து அசடுவழிய இருந்த இவ்விருவரும் திடீரெனக் குதுகலத்துடனும் இறுமாப்புடனும் இருப்பதைக் கருணாகரன் ஒரு நொடியில் கண்டுகொண்டான். கடவுள்விட்ட வழி ஆகட்டுமென்றே தைரியத்துடனிருந்தான்.

விருந்தும் நடந்தது. இரு அரசர்களும் அறுசுவை உண்டியை அதிருப்தியுடன் அருந்தினர். இருவரும் இருவிதமாக மனநிம்மதியற்றிருந்தார்கள்.

* *

ஒருவித முக்கிய காரியமும் பிரஸ்தாபிக்கப்படவில்லை. எதற்காக அழைத்தான் என்பதையும் கருணாகரனிடம் தெரிவிக்கவில்லை. மறுநாள் பிரயாணத்திற்கு ஆயத்தமானபோது கருணாகரனிடம் மிகவும் அப்புதமான வேலைப்பாடுடன் கூடிய ஒரு அழகிய தந்தப் பெட்டியைக் கொடுத்து “இதை சிம்மபுரி ராணிகள்கள் ராணியாருக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுத்ததாகச் சேர்த்துவிடும்” என்று கூறி பலவந்தசேனன் விடைகொடுத்தான். கருணாகரனும் பத்திரமாக ஊர் திரும்பினான். அவன் வரவையே ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்த கார்த்தியாயினி மிகவும் அன்புடன் வரவேற்று விசாரித்தாள்.

ஸ்ரீவதஸர், குணசேகரன், மைத்ரேயி முதலானோர் கருணாகரனைக்கண்டு நல்லபடி திரும்பி வந்தது பற்றி சந்தோஷத்தைத் தெரிவித்துவிட்டுச் சென்றார்கள். சிறிது சிரம பரிகாரம் ஆன பிறகு கார்த்தியாயினியை அழைத்து அவளுக்கு சிம்மபுரி ராணிகளின் அளித்த பரிசைக் காட்டி, “இதை நான் திறக்கலாமா? நல்ல தாமழ்பூவாசனை வருகிறது. ஒரு வேளை உனக்கு அதனுள்ளே தாமழ்பூவும், இதர புஷ்பங்களும், ஏதாவது கடிதமும் வைத்திருக்கிறாளோ என்னவோ!” என்றதற்கு, “புஷ்பமிருந்தால் அதை எடுத்து எனக்கு உங்கள் கையாலேயே சூட்டுங்கள்” என்று அன்பொழுகக் கூறி அவனருகில் அமர்ந்தாள்.

மடியின்மீது பெட்டியை வைத்துக்கொண்டு அதைத்திறந்ததும் ‘புஸ்’ என்று சீறிக்கொண்டு ஒரு சர்ப்பம் அதனுள்ளிருந்து

எகிரிக் குதிப்பதைக்கண்டு அப்படியே கை நழுவவிட்டான். கார்த்தியாயினியும் அப்படியே அலறிப்போய் திகைப்புடன் தத்தளிக்கிறாள். கருணாகரன் அப்படியே சாய்ந்து நகர்வதற்குள் இரண்டு மூன்று இடங்களில் கையிலும், மார்பிலுமாகக் கடித்துவிட்டது அக்கொடிய சர்ப்பம். “ஹா!” வென்றலறினான். கார்த்தியாயினிக்கு வாயும் அடைத்துவிட்டது; ஸ்மரணையு மற்றது. பிரக்ஞையற்றுக் கீழே விழுந்துவிட்டான்.

அப்போது அங்கு வேறு யாருமில்லை. அரசன் கூச்சலிட்டதைக் கேட்டு ஆட்கள் ஓடிவந்து அந்த அலங்கோலத்தைக் கண்டு அனலிடைப் புழுமாதிரி தவித்துப்போனார்கள். விசாலமான அந்த அறையில் ஒரு கோடியில் அந்த சர்ப்பம் ஓடுவதையும் கண்டார்கள். விஷயம் விளங்கிவிட்டது. சமஸ்தான வைத்தியருக்கும் மந்திரவாதிகளுக்கும் இச்செய்தி பறந்தது. ஊர்முற்றும் இப்பயங்கரச்செய்தி காட்டுத் தீபோல் பரவியது.

இவ்விதமான ஆபத்து வரக்கூடுமென்பதை மகாபுத்திசாலியான கருணாகரன் ஊக்கிக்குடியாதபடி விதியின் வலிமை மதியை மழுங்கச் செய்துவிட்டது. ஜீவியச்சுழலில் என்னே சோதனையின் கொடுமை! எதிர்பாராவிதமாக வாழ்க்கையில் எத்தனைப் புயல்கள்! பூகம்பங்கள்!

கார்த்திகி

பாரதநாட்டின் செல்வங்களைக் குறித்துச் சொல்லும்பொழுது, உலகத்திலுள்ள மலைகள் எல்லாவற்றிலும், மிக மிக உயர்ந்தது எங்கள் இமய மலை என்றார் பாரதியார்.

“மன்னுமீமய மலையெங்கள் மலையே
மாநிலந்தனிலதுபோற்பிற்திலையே!”

அடுத்தபடியாக,

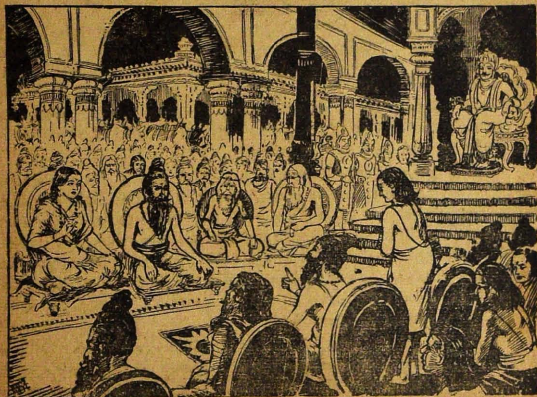
“இன்னறு நீர்க்கங்கை ஆறெங்கள் ஆறே!
இங்கிதன் மாண்பிற்கு எதிர்எது வேறே”

வேறு எது உண்டு சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்! என்கிறார். இது மட்டுமல்ல. இதையிட உயர்ந்த ஒரு பொருள் இன்னொன்று, நமது நாட்டின் தனிப் பெருஞ்செல்வம், அது எது தெரியுமா?

“பன்னரும் உபநிடத நூலெங்கள்நூலே
பார்மிசை ஏதொருநூல்து போலே”

என்று கேட்டுவிடுகிறார்,

ஆம்! வேறு எது? உபநிடதங்களுக்கு இணையாக வேறு எதைச் சொல்லமுடியும்? இதே கருத்தை மற்ரொரு கவிஞர் தேவியின் பெருமையைக் குறிக்கும்பொழுது, “உபநிஷது த்யான கேலி கலகண்டம்” உபநிஷதம் என்னும் நந்தவனத்தில் உலவும் பூங்குமிலே! என்கிறார். இத்தகைய பெருஞ்செல்வம், நமது நாட்டின் பொக்கிஷமாகிய உபநிடதங்களிலே இடம் பெற்ற பெண்மணிகள் மூவர். இவர்களுள் முதன்மையாக கார்த்திகி என்பவரையும், அடுத்தபடியாக மைத்ரேயி என்பவரையும், மூன்றாவதாகக் காத்யாயனி என்பவரையும் சொல்லலாம். இவர்களுள் காத்யாயனி நம்மைப்போன்ற ஒரு சாதாரணமான பெண், மற்றவர்களோ சிறந்த பிரம்மவாதினிகள்.

அகன்றதும் விசாலமானதுமான பெரிய பந்தல். பந்தல்முழுவதும் ஜனத்திரள். யாகாக்கினியிலிருந்து எழும் செய்மணத்தோடு கூடிய புகை அந்தப் பந்தலுக்குக் கீழே மெல்லிய பூந்துகிலால் பந்தலிட்டதுபோல, படர்ந்தும் அசைந்தும், சுருள் சுருளாகவும், அலைமேல் அலையாகவும் மெல்லமெல்லச் செல்லும் மேகக்கூட்டங்கள்போல் பரந்து வின்றது. தவசிரேஷ்டர்களும் முனிவர்களும், தத்தமக்கேற்ற ஆசனங்களில் அமர்ந்திருந்தனர். வேத வேதாந்தங்களை விசாரம் செய்யும் பிரம்மசாரிகளும் அங்கங்கே இருவர் மூவராய்த் தங்களுக்குள் மிகவும் மெதுவான குரலில் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். சபையிலே கூடியிருந்த பெரியோர்கள் யாருடைய வரவையோ எதிர்பார்த்தவர்களாய் சற்றுநேரத்திற்கொருமுறை பந்தல் முழுமையும் தம்முடைய பார்வையைச் சுற்றி வரும் வழியை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தனர். குருதேசத்திலிருந்து வந்த தவசிரேஷ்டர்களும், பாஞ்சாலநாட்டிலிருந்து வந்த முனிவர்களும் வந்து தமது ஆசனங்களில் அமர, சற்று நேரம்வரை அங்கு ஒரே அமைதி குடி கொண்டது.

அந்தப் பந்தலை அடுத்து மற்றொரு அழகிய பந்தல். சிறந்ததும் உயர்ந்த ஜாதியைச் சேர்ந்ததுமான ஆயிரம் பசுக்கள். பல்வேறு அழகிய நிறமுள்ளவைகள். மைபடிந்த தமது கண்களால், மருண்டு நாற்புறமும் பார்த்துக் காதுகளை அசைத்து, திமிலைச் சிவிர்த்துகின்றன. ஒவ்வொன்றின் கால் களிலும் அழகிய பொற்சிலம்பு. முதுகிலே சித்திரம் பூம்பட்டாலான போர்வை. கழுத்திலே நல்ல நாதத்தோடு கூடிய மணியும், சதங்கைமாலையும். கொம்புகளுக்கு அழகிய குமிழ்கள், ஒவ்வொன்றும் ஐந்தேகால் பலம் எடையுள்ள செம்பொன்னுற் செய்தவை. அவைகளின் துனியிலே நல் முத்திலையா தொங்கல்கள்.

அந்தப் பசுக்கள் மிகுந்த வாத்தல்யத்தோடு தமது இளங்கன்றுகளை நக்கிக்கொடுப்பதனால் ஏற்படும் அசைவினால், அந்த மணிகளும் சதங்கைகளும் சேர்ந்து எழுப்பும் பல்வேறுவிதமான சுருதிபேதங்களின் ஒலி ஒன்றாய்க் கலந்து ஒரு இனிய கீதம்போல் அந்தப் பந்தல் முழுவதும் நிறைந்து நின்றது.

விதேகன் என்று பெயர்பெற்ற ராஜரிஷியான ஜனகன் தனது ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து குவித்த கைகளுடன் உடலும் உள்ளமும் ஒருங்கே குழைய, மிகவும் வணக்கமான குரலோடு "முனிசிரேஷ்டர்களே! மகா தபஸ்களான பெரியோர்களே! இந்தச் சபையிலே உள்ள உங்களில் எவர் சிறந்த பிரம்மநிஷ்டரோ அவர் இந்த ஆயிரம் பசுக்களையும் அடையலாம். யார் அதற்குத் தக்கவர் என்று தோன்றுகிறதோ அவர் அவைகளை ஒட்டிச் செல்லலாம்" என்றார்.

சபைமுழுவதும் ஒரே அமைதி. நான்தான் சிறந்த பிரம்மநிஷ்டன் என்று சொல்லக்கூடிய துணிவு ஒருவருக்குமே ஏற்படவில்லையோ என்று சந்தேகிப்பவன்போல சுற்றிலும் ஒருமுறை பார்த்தான் அரசன். ஒருவரும் வாயே திறக்கவுமில்லை. எழுந்திருக்கவுமில்லை. ஒருவரை ஒருவர் பார்த்த வண்ணம் நிகைத்து உட்கார்ந்திருந்தவர் பலர். ஆயிற்று. பின்னும் சில வினாடிகள் கழிந்தன. அரசன் அப்படியே நின்றுவிட்டான். "ஏ சீடர்களே! இந்தப் பசுக்களை நம் வீட்டிற்கு ஒட்டிச்செல்லுங்கள்!" என்று கட்டளை மிட்டவராய் எழுந்தார் யஜ்ஞவல்க்யர்.

சபையில் ஒரே கலகலப்பு. 'நாம் தகுதியுள்ளவன்தானா? என்று யோசித்து முடிவுக்கு வரக்கூடாத நிலையில், இவன் மட்டும், தகுந்தவன் தான் ஒருவன்தான் என்று தீர்மானித்துவிட்டானோ?' என்ற எண்ணமே

பலர் மனதிலும் ஏககாலத்தில் தோன்றிற்று. “ஏ யஞ்ஞவல்க்ய! நீ ஒரு வந்தான் தலைசிறந்த பிரம்மநிஷ்டனோ?” என்ற குரல் நாயுடிகள் என்னும் எழுந்தது. அவர் முகத்திலே இளமுறுவல் தோன்ற, ‘பிரம்மணனுக்குப் பசுக்கள் தேவை. பசுக்களின்மேலுள்ள ஆசையால் ஓட்டிப் போகச்சொன்னேயன்றி வேறென்றுமில்லை’ என்றார். இளமுறுவல் தோன்றிய அந்த முகத்திலே, ஒரு ஏளனப் புன்னகையும் தோன்றிற்று.

இது கூடியிருந்த மற்றவர்களுக்குக் கோபமூட்டியது என்பதைச் சொல்லவேண்டியதில்லை. “நீ தகுதியுள்ளவனானால் எங்கள் கேள்விகளுக்கு விடைசொல். பிறகு அந்தப் பசுக்கள் உனக்கு உரியவை” என்றார் சிலர்.

உடனே அசுவலர், அர்த்தபாகர், புஜ்ஜுரு, உஷஸ்து, ககோளர், முதலியவர்கள் பிரம்மத்தை அறிந்தவர்களுடைய லக்ஷணம் எது என்பதையும், அசுவமேதயாக பலன் எது என்பதையும்பற்றிச் சரமாரியாய்ப் பல கேள்விகளைப் பொழிந்தார்கள்.

இவரோ அமைதியாகவும் தெளிவாகவும் ஒவ்வொன்றிற்கும் விடை சொல்லுகிறார். ஆறுவதாக, கார்த்திகி என்பவள் “ஏ யஞ்ஞவல்க்ய! என்று கூப்பிட்டுப்பின்வரும் கேள்வியைக் கேட்கிறாள்.

“பிரிதிவீருபமான எல்லாம் தண்ணீரில் கலந்திருக்கிறதல்லவா! அப்படி இருக்க அந்த தண்ணீர் எதில் அடங்கியிருக்கிறது.”

“வாயுவில்”

“வாயு எதில் கலந்திருக்கிறது?”

“வாயு அந்தரிக்கூ உலகத்திலும், அந்தரிக்கூ கந்தர்வ உலகத்திலும், கந்தர்வ உலகம் ஆகிய உலகத்திலும், ஆகிய உலகம், சந்திர உலகத்திலும், சந்திர லோகம் நக்ஷத்திர லோகத்திலும், நக்ஷத்திரலோகம், தேவ லோகத்திலும், தேவலோகம் இந்திரலோகத்திலும், இந்திரலோகம் பிரஜாபதி லோகத்திலும் பிரஜாபதிலோகம் பிரம்மலோகத்திலும் கலந்திருக்கிறது.”

“ஆனால் பிரம்மலோகம் எதில் கலந்திருக்கிறது?

இதைப்பற்றி விசாரிக்கக்கூடாது. கேட்டால் தலை வெடித்துவிடும். இதற்குமேல், பிரம்மம் என்ற வஸ்து ஒன்றே உள்ளது. அதைச் சொல்லவோ, உணர்த்தவோ முடியாது.” என்றார். கார்த்திகி மேலும் கேட்கவில்லை. அமைதியாய் யோசிக்கத்தொடங்கினாள். மீண்டும் உத்தாலகர் என்பவரது கேள்வி. அதற்கு இவர் விடையளித்ததும் கார்த்திகி கேள்விகள் கேட்க விரும்புகிறாள். மற்றவர்கள் கேள்! கேள்! என்று உற்சாகமூட்ட கார்த்திகி சொல்லுகிறாள்.

“ஏ யஞ்ஞவல்க்ய! இப்பொழுது இரண்டு கேள்விகள் கேட்கிறேன் பதில் சொல்.” என்றாள்.

“கேள்!” என்றார் யஞ்ஞவல்கியர்.

ஆகாசத்திற்குமேல் எவை இருக்கின்றனவோ பூமிக்குக்கீழ் எவை இருக்கின்றனவோ, இவையிரண்டிற்கும் நடுவில் எவை இருக்கின்றனவோ அவைகளும் இன்னும் இருப்பவைகளும் இருக்கப்போகின்றனவைகளும் எவைகளோ அவைகளெல்லாம் எதிலே கலந்திருக்கின்றன?

“அவ்யாகிருதமான ஆகாசத்தில் கலந்திருக்கின்றன”

“சரி. முதல்கேள்விக்குச் சரியான பதில் சொல்லிவிட்டாய்; அதற்கு என் வந்தனம். இப்பொழுது இரண்டாவது கேள்வி.” என்று சொல்லியவளாய் அவரது உறுதியைச் சோதிப்பதேபோல் முதல் கேள்வியையே கேட்கிறாள். அவரும் அதே விடையைச் சொல்லுகிறார் மறுபடி.

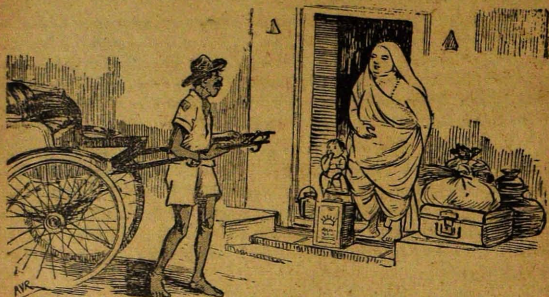
“ஆனால் இந்த ஆகாசம் எதிலே கலந்திருக்கிறது?”

“ஆகாசம் அகாசத்தில் சேர்ந்திருக்கிறதென்று பிரம்மவாதிகள் சொல்லுவார்கள். அகாசம் பிரம்ம ஸ்வரூபம். அத ஸ்தூலமில்லை. அணுவு மில்லை. உயரமுமில்லை. குட்டையுமில்லை. சிவப்புமில்லை. ஈரமுமில்லை. வாயுவுமில்லை. ஆகாசமுமில்லை..... அதை எண்ணமுடியாது. உள்ளு மில்லை. புறமும் இல்லை. எதையும் தின்னாது. எதனாலும் தின்னப்படாது. என்று இப்படிச் சொல்லி விளக்குகிறார். இவரது விடைகளினால் திருப்தி அடைந்த கார்க்கி “ஏ! முனிவர்களே! இவரை ஐயிக்க உங்களில் ஒருவராலும் முடியாது” என்கிறார்.

* * * *

இதிலிருந்து கார்க்கியின் பெருமையும், அவரது விசேஷ ஞானமும் புலனாகின்றன. மிகப் பெரிய அந்த சபையிலே “ஏ யஞ்சுவல்க்ய! என்று கூப்பிட்டதனால் அங்கே அவருக்கு எத்தகைய ஸ்தானம் இருந்தது என்ப தும், தெளிவாகிறது. இதுமட்டுமல்ல. கடைசியில் மற்றவர்களைப் பார்த்து ‘இவரை வெவ்வதற்கு உங்களில் ஒருவருக்கும் திறனில்லை’ என்று சொல்லு வதற்கு வேண்டிய தைரியமும் அறிவும் இருந்தது. ஒரு நியாயாதிபதி சொல் லும் தீர்ப்பைப் போலச் சொல்லிவிட்டாரென்றால் வேதகாலத்திலே பெண் களின் நிலை எப்படி இருந்தது என்பதற்கு இதைவிடச் சிறந்த உதாரணம் வேண்டுமா?

சுபர்.

பாட்டி:—எண்டாப்பா! நானும் குழந்தையும் இந்த சாமானுந்தான்! எழும்பூர் ஸ்டேஷனுக்கு வரயா?

ரிஷாக்காரன்:—பெரியம்மா! மின்னே பட்டணன்னு நெனச்சி கிளிபா? உன்னே இயுத்துகிணு போறத்தே நாலுசுண்டு கட்டெ இயுத்து கிணு போனா கஷ்டமில்லாமெ கூலி சம்பாதிக்கலாம் நாலு கட்டெயும் இந்துக்கலாம்.

சந்தானேயர்கள் அவசியம் கவனிக்கவும்

1. உங்கள் விலாசத்தில் மாறுதல் ஏற்பட்டால் 28-ந் தேதிக்குள் தெரிவிக்கவும்.
2. இந்தியாவினுள்ளவர்களுக்கு 10 தேதிக்குப் பிறகும், ஸ்ரீலங்காவினுள்ளவர்களுக்கு 15-தேதிக்குப் பிறகும் சஞ்சிகை கிடைக்காவிடில் உடனே எழுதவும். அடுத்த இதழ் வந்தபிறகு எழுதினால் இதுமாக அனுப்பமுடியாது.

வினையாட்டும் விபரீதமும்

எந்த சம்பவத்தை மறந்தாலும் இதை மறக்கவே முடியவில்லை. இது நடந்து வருடங்கள் 35க்கு மேலாகிவிட்டபோதிலும் இன்றுதான் நடப்பதுபோன்ற உணர்ச்சி உண்டாகிறது. "குழந்தைகளின் எதிரில் பெரியவர்கள் சொல்லத்தகாத வார்த்தைகளையோ, செய்கைகளையோ சொல்லியும் செய்தும் காட்டக்கூடாது. அதையப்படியே குழந்தைகள் சொன்னதைச் சொல்லுமாம் கிளிப்பிள்ளை என்பதுபோல் சொல்லியும் செய்தும் காட்டிவிடுவார்கள். ஆதலால்தான் ஜாக்ரதையாயிருக்க வேண்டும்" என்று ஒவ்வொரு வீட்டிலும் பெரியவர்கள் இந்த முக்கியமான பாடத்தைப் போதிக்கவேண்டும். இதுதான் சிறுவர்களின் பிற்கால வாழ்க்கைக்குப் பலமான அளிவிவாரமாகும். எங்கள் வீட்டில் என்பாட்டியாரும் சித்தியும் இவ்விஷயத்தில் கண்ணுச் சுருத்துமாகவே எங்களை வளர்த்தார்கள்.

பன்றிகுட்டியுடன் சேர்ந்த கன்றுக்குட்டியும்... என்பார்களே! அதேபோல் எனது சிறிய பிராயத்தில் வினையாட்டுத் தோழிகள் பலருடன் நானும் சேர்ந்து வினையாடுவேன். எங்கள் தெருவில் யாரோ ஒருவர் இறந்துவிட்டார். அதற்கவர்கள் அடித்துக்கொண்டு அழுவதையும் பிணத்தையும் பார்ப்பதென்றால் எனக்கு மிகவும் பயம். அழகுரல் கேட்டாலே நான் என் பாட்டியின் மடியில் புருந்துகொள்வேன். மூன்று நாளைக்கு வாசற்பக்கமே வரமாட்டேன். அத்தனைபயம். இந்த சாவு நிகழ்ந்த வீட்டின் எதிரிலே சற்றும் பயமின்றி என் வினையாட்டுத் தோழிகளில் சிலர் நின்று பார்த்தார்கள். எங்கள் எல்லோருக்கும் வயது 6-7-க்குமேல் கிடையாது. 2 தினங்களுக்குப் பிறகு நான் பயந்தெளிந்து வினையாடச் சென்றேன்.

திருவல்லிக்கேணியில் துளசிங்கப்பெருமாள் கோவில் தெருவில்தான் என் தகப்பனார் வீடு அவ்வீட்டிற்குப் பக்கத்து வீட்டு நடைபயில் எங்கள் வினையாட்டு தொடங்கியது. "இன்று என்ன வினையாட்டு வினையாடலாம்?" என்கிற கேள்வி பிறந்தது. கண்ணுமூச்சி, கல்யாணம், ஓட்டம் பிடி... முதலியன ஒவ்வொருவராகச் சொன்னார்கள்.

எங்கள் வினையாட்டுத் தோழிகளில் தெலுங்கு பெண்ணும் ஒருத்தி யுண்டு. அவள் இந்த வினையாட்டுகளை மறுத்துவிட்டு... "இதெல்லாம் வேண்டாம். நான் என் குழந்தைக்கு உடம்பு சரியில்லை என்று வருத்தப் படுகிறேன். நீ வைத்தியனாக வா நீ மந்திரக்காரனாக வா...பிறகு அது செத்துவிட்டதென்று வினையாடலாம்" என்றாள்.

இதை பாதிபேர் வெறுத்தார்கள். பாதிபேர் வரவேற்றார்கள். வெறுத்த கோஷ்டியினர் வினையாட்டில் சேரவில்லையெனினும் அவ்விடத்தைவிட்டு மட்டும்போகவில்லை. இதைப்பார்க்க ஆசை. அந்த கோஷ்டியில் அசடு வழிய நானும் ஒருத்தி கம்பச் கொல்லைக்கு மரல்வைத்தாற்போல் உட்கார்ந்திருந்தேன். குழந்தைக்கு உடம்புக்கு வந்தாயிற்று. டாக்டர் மருந்து கொடுத்தாயிற்று. மந்திரவாதி, "சூ மந்திரக்காளி, மாய மந்திரக்காளி, ஓம் காளி, வீராகாளி, சூராகாளி" என்று கூறியவாறு குழந்தையாக படுத்திருக்கும் நாலு வயசுப் பையன்மீது சாம்பல் பொடியைத் தூவியும் வேப்பிலையால் அடித்தும் தட்டில் செய்வதைப் பார்த்து நாங்கள் கடகடவென்று சிரித்துவிட்டோம்.

அப்போது சாயங்காலவேளை. குழந்தை செத்ததும் யார் முதலில் பெரிதாக அழுவது என்கிற ப்ரச்சனை கிளம்பியது. நான் மாட்டேன், நீ மாட்டேன் என்று அந்தக் கக்ஷியிலேயே சிலர் சொன்னார்கள். நேரமோ ஆகிறது. சீக்கிரம் இந்த விளையாட்டை முடித்துக்கொண்டு வீடுபோக வேண்டும். ஆகையால் சீக்கிரம் குழந்தை சாகவேண்டும். காரியம் முடிய வேண்டும் என்கிற பரபரப்பு வந்துவிட்டது.

தெலுங்குப் பெண்தான் முதலில் துணிந்தாள். அவளுடன் சீரங்கம் என்கிற பெண்ணும் சேர்ந்தாள். இருவருமாக வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண்டு பெரியதாகக் குரல் பாச்சி “ஐயோ! போய்ட்டயே போய்ட்டயே!” என்று கத்திய கத்தலைக்கண்டு பயந்தாங்கொள்ளியாகிய எனக்கும் ருக்மிணி என்கிற மற்றொரு பெண்ணுக்கும் உடலே கடுங்க வாரம்பித்தது.

ஏற்கெனவே தெருவில் இரண்டு நாளைக்கு முன்னர்தான் சாவு நடந்த அதிர்ச்சி இன்னும் மாறவில்லை. உடனே இக் குரலைக்கேட்டதும் தெருவில் ஒவ்வொருவரும் வீதியில் எட்டிப்பார்த்து “ஐயோ பாவமே!... திருவடந்தையார் வீட்டில்தான் அழுகை கேட்கிறது. யாரோ தெரிய வில்லையே, ஒருவருக்கும் உடம்பு இல்லையே”... என்று தவிக்கிறார்கள்.

எந்த வீட்டில் அழகுரல் கேட்கிறதோ அதே வீட்டில் பின்கட்டில் சமையல் செய்துகொண்டிருந்த மாமி ஓடிவந்தாள். அந்தம்மாளுக்குக் குழந்தையே இல்லாததால் தினம் குழந்தைகள் விளையாடுவதைப் பார்த்து மகிழ் இடம் விட்டிருந்தார்கள்.

இந்த விபரீதத்தைக் கண்டதும் அயலார் வீட்டுக் குழந்தைகள் என்பதையும் மறந்து தடார்புடார் என்று அடித்துப் பெரியதாகத் திட்டி இறைந்தார்கள். அழுகையோடு இந்த கூச்சலும் சேர்ந்து வெளியாருக் குப் பின்னும் பயத்தை உண்டாக்கியது.

என் பாட்டி ‘பக்கத்துவீட்டில் என்னவோ’ என்று பதறிப்போய் ஓடி வந்தார்கள். அதேபோல் அக்கம்பக்கமுள்ள பெரியவர்கள் புருஷர்கள் முதல் ஓடிவந்தார்கள். இந்த விளையாட்டுக் கொள்ளையை அந்தமன வேளையில் கண்டு ஆத்திரம் பொங்கிப்போய் எல்லாப் பசங்களையும் எல்லோரும் மிரட்டி யடித்தார்கள். அவரவர் வீட்டுக்காரர்கள் சுதந்தரத்துடன் தும்புதட்டி ரையப் புடைத்தார்கள். என் பாட்டி என் முதுகையும் காலையும் அடித்த அடி இன்னும் வலிக்கிறது. “இனிமேல் அக்கூட்டாளிகளுடன் சேரமாட்டாயே! சேரமாட்டாயே!” என்று பிச்சிவிட்டாள். தெலுங்குப் பெண் வாங்கிய அடியில் உடம்புக்குவந்து படுக்கையிலிருந்து வெளியேவர இரண்டுமாத காலமாயிற்று. அதோடு “இனி விளையாட்டே கூடாது. அப்படி விளையாடினால் பொம்மைக் கல்யாணம், சும்மி, ஜவந்தரை, கோலாட்டம் முதலியவைதான் விளையாடவேண்டும் அதுவும் நீ வேறு வீட்டுக்குப் போகக்கூடாது. நம்ம வீட்டிலேயே விளையாட வேண்டும்.” என்கிற கடினமான உத்திரவுபிறந்தது. எங்கள் விளையாட்டு எப்படி இருக்கிறது?

வருஷக் கடைசி வரையில்

உங்களுக்குச் சஞ்சிகை தொடர்ச்சியாகக் கிடைக்க வேண்டுமாயின் சந்தா பாக்கியுள்ள வர்கள் உடனே அனுப்பவும்.

விவாகச் சடங்கு

ரிக்வேத காலம் முதல் விவாகத்தை நம்மவர் உயர்ந்த ஒரு புனிதமான சம்ஸ்காரமாகவே கருதி வந்திருக்கிறார்கள். 'ஒருவனுக்கு ஒரே மனைவி' என்ற முறைதான் பெரும்பாலும் பின்பற்றப்பட்டு வந்திருக்கிறது, வேத காலத்திலே. இதற்குப் பல அத்தாட்சிகள் தர்ம சாஸ்திரத்திலே இருக்கின்றன.

எனினும் ஒரு புருஷன் 'பல தார விவாகம்' செய்துகொள்வதையும் (அதாவது, பல மனைவிகளை மணந்துகொள்வதையும்) ஒப்புக்கொண்டு தான் இருக்கிறார்கள் சாஸ்திரக்காரர்கள். ஆனால் ஒரு பெண் பல புருஷரை விவாகம் செய்துகொள்வதை (Polyandry) அனுமதிக்கவில்லை.

விவாக லட்சியம்

மணமகன் பாணிக்கிரகணம் செய்யும்போது மணமகளைப் பார்த்து, "கீ நல்ல குழந்தையைப் பெறுவதற்காக நான் உன் கையைப் பிடித்துக் கொள்ளுகிறேன்" என்று சொல்லுகிறான். இதனால் சந்தானமே விவாக லட்சியம் என்று புலனாகிறது.

முக்கிய அம்சங்கள்

விவாகச் சடங்குகளில் முக்கிய அம்சங்கள் நான்கு: கன்யாதானம், பாணிக்கிரகணம், அக்னிஹோமம், ஸப்தபதி. மாங்கல்ய தாரணத்தை ஸூத்திரங்கள் விதிக்கவில்லை. அது பின்னளவில் புகுந்துகொண்ட ஒரு பழக்கம்தான். எனினும் சிஷ்டாசாரத்தில் வெகு காலமாக அதவும் ஒரு முக்கிய அங்கமாய் அனுஷ்டிக்கப்பெற்று வருகிறது, தமிழ் நாட்டிலே.

பாணிக்கிரகணம், கிரகஸ்த தர்மத்தில் இருவருக்கும் சம உரிமை உண்டு என்பதன் அறிகுறி.

மாங்கல்ய தாரணம், புருஷன் பெண்ணை அடைக்கலமாக ஏற்றுக் கொண்டான் என்பதற்கு அறிகுறி. பர்த்தா கன்னிகையின் காலிக் கையால் பிடித்து ஏழுடி வைக்கச் செய்வது, இருவருடைய சிநேகமும், உறுதியாகிவிட்டது—என்பதைக் காட்டுகிறது.

அம்மி மிதிப்பது, "சிலைபோல் நம்முடைய மணவாழ்வு என்றும் உறுதியாக நிலைத்திருக்க வேண்டும்" என்பதற்கு அறிகுறியாகும். அக்கினியைப் பிரதட்சிணம் செய்வது, "நாம் என்றைக்கும் பரஸ்பரம் துரோக சிந்தையின்றி ஒத்து வாழக்கடவோம்" என்று அக்கினியைச் சாட்சியிட்டுப் பிரதிக்கை செய்துகொள்வதாகும்.

மனைவியின் உரிமை

கிரகப் பிரவேச சமயத்தில் புருஷன் ஸ்திரீயிடம், "என்னுடன் நீ நீடுழி வாழ்க. இந்தக் கிரகம் உன் ஸ்வாதீனம்; அதற்கு நீ அதிகாரி" என்கிறான். "உன் மாமனார், நாத்தனார் எல்லாருக்கும் நீ ராணியாக இருக்கக் கடவது" (சகர், சாம்ராஞ்ஞீபவஃ நநந்துசாம் ராஞ்ஞீபவஃ என்ற மந்திரத்தால் விளங்கும் அர்த்தம்) என்று ஆசீர்வதிக்கிறார்கள் பெரியோர்கள்.

சாஸ்திரப்படி, ஒரு புருஷன் முதல் தடவையாக மணந்துகொள்ளும் மனைவிதான், அவனுடைய தர்மபத்தினி. இல்லற தர்மத்தைக் குறைவற நடத்துவதற்கு உரிமையுள்ள ஸஹதர்மிணி. மற்ற விவாகங்கள் காமார்த்தம் என்பது சாஸ்திரத்தின் தாற்பரியம்.

மனுவும் மறு விவாகமும்

மறு விவாகம் செய்துகொள்ள விரும்பும் புருஷனுக்குச் சில நிபந்தனைகளை விதிக்கிறது, ஓர் இடத்தில் மனு தர்ம சாஸ்திரம். அதாவது:—

"முதல் மனைவி இறந்துவிட்டால், அல்லது புத்திர சந்ததி இல்லையானால், அல்லது முதல் மனைவி கோயுற்றவள், துஷ்டை என்ற இந்தக் காரணங்கள் இருக்குமானால், புருஷன் மறு விவாகம் செய்துகொள்ளலாம்." ஆனால் அந்த விவாகத்திற்கு முதல் மனைவியின் சம்மதம் பெறவேண்டுமென்றும், முதல் மனைவியைத் தள்ளி வைக்குமுன் ஜீவனம்சத்திற்கான ஏற்பாடுகள் செய்து வைக்கவேண்டும் என்றும், அம் முறைப்படி செய்யும் விவாகங்களே செல்லுமென்றும், மனு தர்ம சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது.

உயர்ந்த லட்சியங்களைத் தர்மம் வற்புறுத்தியபோதிலும், சாதாரண ஜனங்களின் பொருட்டுச் சாதாரண தர்மங்களை அங்கங்கே சாஸ்திரம் சொல்லத்தான் செய்கிறது. ஆகையால் பலதார விவாகங்களுக்கும் இடம் கொடுக்கத்தான் செய்கிறது.

அனுவோமா—பிரதிலோமா

முற்காலத்தில் பல தார விவாகம், அனுவோமா, பிரதிலோமா என்ற முறையில் நடந்துகொண்டுவந்தது.

உயர்குலத்தில் இருக்கும் ஒருவன், இரண்டாம் மனைவியாக ஒரு தாழ் குலத்தில் உதித்தவளை விவாகம் செய்துகொள்வது அனுவோமா விவாகம்.

தாழ்குலத்தில் உதித்தவன் உயர்குலத்தைச் சார்ந்த ஒருத்தியை மணப்பது பிரதிலோமா விவாகம்.

எனினும் முதலில் பிரதிலோமா விவாகமும், நாளடைவில் அனுவோமா விவாகமும் தடைப்பட்டு, முடிவில் சுய ஜாதியிலே பலதார விவாகம் செய்துகொள்வது என்பதில் வந்து நிற்கிறது இப்பொழுது. ஒரே வர்ணத்தில் பல உட்பிரிவுகளுக்குள் விவாகங்கள் நடப்பது முற்காலத்திலே அபூர்வமாகவே இருந்ததாயினும், அவை மேற்கூறிய அனுவோமா பிரதிலோமாபோல் அல்ல; சாஸ்திரப்படி செல்லக் கூடியவைகளே,

விதவா விவாகம்

வேத காலத்தில், விதவா விவாகம் அனுமதிக்கப்பட்டு வந்தது என்பதற்குப் போதுமான அடக்காட்சிகள் இருக்கின்றன, மனுவுக்கும் முந்திய சாஸ்திரக்காரர்கள் எழுதிய ஸ்மிருதிகளிலே:

பழைய காலத்திலே புத்திர பாக்கியத்தை மிகவும் அவசியமாகக் கருதிவந்தனர். ஆகையால் சந்தானம் வேண்டி—குல இருத்தியே அற்றுப் போய்விடும் என்று இருக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் (புத்தகாலங்களில்) 'கியோகம்' என்ற ஆபத் தர்மத்தை அனுசரித்துச் சந்தானம் பெறுவதையும் அனுமதித்து வந்தார்கள். அதுபோல, சந்தானம் பெறுவதற்காக விதவைகள் இளைய மைத்துனையோ, அல்லது நெருங்கிய பந்துவையோ மணந்து கொள்வதையும் அனுமதித்தார்கள்.

விவாக ரத்து

சில விசேஷ சந்தர்ப்பங்களில் விவாகரத்தையும் அனுமதித்து வந்தார்கள் பழைய சாஸ்திரக்காரர்கள்.

"ஐந்து சந்தர்ப்பங்களில், ஒரு ஸ்திரீ வேறு கணவனைத் தேடிக்கொள்ளலாம்" என்று தொடங்கி, அந்தச் சந்தர்ப்பங்களை விளக்குகிறது நாரத ஸ்மிருதி. அதாவது, முதற்கணவன், சாதாரணமாகவோ அல்லது ஆபத்தில் சிக்கியோ இறந்துவிட்டாலும், முதற் கணவன் வெளி நாடுகளுக்குப் போய்விட்டாலும், அல்லது முதற் கணவன் வீரிய மற்றவனாக இருந்தாலும், அல்லது ஜாதியிட்டு விலக்கப்பட்டவனாக இருந்தாலும்—என்றெல்லாம் விவாக ரத்துக்கான காரணங்களை விளக்கி, பின்னும் வெளியூருக்குப் போயிருக்கும் கணவனுக்காக மனைவி காத்திருக்க வேண்டிய கால அவதியையும் குறிப்பிடுகிறது சாஸ்திரம் ஓரிடத்திலே.

இந்தக் கால அவதிக் குப் பிறகு ஸ்திரீ மறு விவாகம் செய்துகொள்ளலாம் என்பது இதனால் ஏற்படுகிறது.

மனு தர்ம சாஸ்திரத்தின் தற்காலப் பிரதியில், விதவா விவாகத்தையும், விவாகரத்தையும், ஜாதிவிட்டு மறு ஜாதியில் நடக்கும் விவாகத்தையும் பலமாக ஆக்ஷேபித்திருப்பதினால், அவை மூன்றும் மாளடையில் வழக்கற்றுப் போய்விட்டன, முற்காலத்தில் நடந்துவந்ததற்குட, — என்று தெரிகிறது. மொத்தத்தில் வேதகாலத்திலும் பிற்காலத்திலும், விவாகமான தம்பதிகள் விஷயத்தில், வியபசாரமும், கள்ளக் கூட்டுறவும் பலமாகவே கண்டிக்கப்பட்டு வந்துள்ளன என்பதை, அத்தகைய குற்றங்களுக்கான சிட்சைகளே தெரிவிக்கின்றன.

விவாக பூர்த்தி

விவாகச் சடங்குகளில், ஸப்தபதி ஒரு முக்கியமான சடங்கு. ஸப்தபதி நடந்தேறிவிட்டால், விவாக பூர்த்தி ஏற்பட்டதாகிவிடும். ஸப்தபதிக்குப் பிற்பாடு, விவாகத்தை மாற்றுவதோ, ரத்து செய்வதோ கூடாத காரியம். ஸப்தபதி நடவாதவரை, நடக்க இருக்கும் விவாகத்தை நல்ல காரணங்களை முன்னிட்டு ரத்துசெய்யக் கூடும், பல முக்கியமான சடங்குகள் முன் கூட்டி நிறைவேறியிருந்தபோதிலும்.

பம்பாய் மாகாணத்தைச் சேர்ந்த குஜராத்து முதலான சில இடங்களிலே, விவாகச் சடங்கை நிச்சயதார்த்தம் விவாக பூர்த்தி என்று இரண்டாகப் பிரித்து செய்கிறார்களாம்.

இரண்டு மூன்று வயதுக்கு உட்பட்ட குழந்தைகளுக்கிடையிலும் நிச்சயதார்த்த விவாகம் நடைபெறும் ஆடம்பரமாக; பிறகு பெண்ணுக்கு வயது வந்தவுடன் (மணமகள் வீட்டிற்குப் போக) விவாக பூர்த்தி நடைபெறுகிறது. இதன் மத்தியில் இஷ்டப்பட்டால், அந்த விவாகத்தை ரத்து செய்துவிட்டு வேறு இடத்தில் விவாகம் செய்து முடிக்கலாம்.

‘இந்து லா’ சட்டப்படி நமக்கு, ஆங்கிலேயர்க்கு உள்ளதுபோன்ற விவாகரத்து இல்லை. முன்பு சொன்னதுபோல, ஒன்றிரண்டு ஸ்மிருதிகளில் ‘விவாக ரத்து’ விதிவின் இருப்பதற்கு சிலர் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். அதில் என்ன கருத்து? ஒருவர்: எனினும், பலர் அபிப்பிராயம் அதற்கு விரோதமாகவே இருப்பதாகத் தெரிகிறது. மொத்தத்தில் வெகு காலமாக நடைமுறையில் மூன்று வர்ணத்தாரிடையிலும் விவாக ரத்து கையாளப்படவில்லை, ஆகையால், சட்டம் இந்து விவாக ரத்துக்கு இடம் கொடுப்பதில்லை.

எனினும் ஸப்தபதி பூர்த்தியாகி விவாகம் நடந்தேறிவிட்டாலும் அந்த விவாகம் ‘செல்லாது’ என்பதற்குச் சில காரணங்களை அனுமதிக்கிறது சட்டம். அதாவது மணமகள், மணமகள் ஒரே கோணமாக இருந்தாலும், அல்லது வதுவரர்கள் ஒரே பிரவரத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும், அந்த விவாகம் செல்லாது என்கிறது சட்டம். மேலும் பலாக்காரத்தினாலோ, ஏமாற்றியோ, செய்து வைக்கப்பட்ட விவாகமும் செல்லாது என்கிறது.

பின்னும் வதுவரர்களில் எவரேனும் ஒருவர், விவாக காலத்தில் பைத்தியம் பிடித்தோ, பிறவி முட்டாளாகவோ இருந்திருப்பாரேயானால், அந்த விவாகம் விவாகமேயன்று; சட்டப்படி செல்லாது என்கிறது இந்து லா.

இந்த விஷயங்களை ஆராய்ந்தோமானால், இந்துக்களுக்கு விதவா விவாகமும், விவாகரத்தும், சில முக்கிய சந்தர்ப்பங்களிலே அவசியம் என்பது புலப்படுகிறதுல்லவா?

பழங்கால நினைவுகள்

சென்னை தளசிக்கப்பெருமாள்கோவில் தெருவில், தந்தையார் இறப்பதற்கு ஒருவருஷத்திற்குமுன்பு குடியிருந்தோம். அது ஐந்தாறு குடித் தனக்காரர்களும் தாராளமான இடவசதியுடன் குடியிருக்கக்கூடிய பெரிய வீடு. அதில் பாலக்காட்டுக்காரர்களும் ஒரு பகுதியில் குடித்தனம் இருந்தார்கள். பாலக்காட்டுப்பக்கத்தார்கள் பேசும்போதும், பொதுவாக ஒரு ஒருவரைக்கூப்பிடும்போதும், நமது மற்ற ஜில்லாவாசிகளைவிடச் சற்று நீளமாகவே யழைப்பார்கள். அவர்கள் வீட்டில் இரண்டுபேர்கள் சகோதரர்கள் ஒருவருக்கொருவர் அத்யந்த வாஞ்சையோடிருப்பார்கள். தம்பியின் பெயர் மணி. அண்ணாவின் பெயர் சாய். அண்ணன் தம்பியை யழைக்கும்போது மணி... ஜி. இ. ஜிய், என்பார். அந்த இகாரம் வெருநேரம் நமது காதில் மணியடித்ததுபோல் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும். அதேபோல் தம்பியும் 'சாய் ஈ. ஈ. ஈய்,' என்பது ஒரு தெய்வத்தலிடம் பக்தன் வேண்டுவதுபோல் கேட்பவர் மனதையுருக்கும். தந்தையார் பேசாமல், இவர்கள் பேசிக்கொள்வதை அடிக்கடி கவனித்துக்கொண்டிருப்பார். ஒருநாள் "இக்ணீ... ஜி ஜிய்" என்று கூப்பிட்டார். ஒருவரும் என்னவென்று கேட்கவில்லை. மறுபடியும் "இக்ணீ ஈ ஈ..." "என்றார். என்னது-இக்ணீ? என்ன விஷயம்?" என்றுகேட்டார் தாயார். அப்பா "உன்னைத்தான் அப்படிக்கூப்பிடிகிறேன்" என்றார். தாயார், நாங்கள் எல்லோரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தோம். பின்பு "உங்கள் வார்த்தையின் பொருள் விளங்கவில்லையே" என்றோம். அப்பா "இக்ணீ என்றால் சின்னது. ரொம்ப சிறியது என்று அர்த்தம். நேற்று நீ அடுத்த வீட்டு அம்மாளிடம் 'நமக்கோ வயதாகிவிட்டது.' என்று சலிப்புடன் கூறியது என் காதில் விழுந்தது. அதற்குத்தான் நீ பெரியவள் என்று நினைக்கக்கூடாது. இக்ணியிலும், இக்ணியாயிருக்கவேண்டும். அதாவது பார்ப்பதற்குல்ல; மனத்தில். மனத்தைக் குழந்தை மனம்போலாக்கிக்கொள்ளவேண்டும் என்பதை உனக்கு ஞாபகப்படுத்துவதற்காக 'இக்ணீ' என்று கூப்பிட்டேன். கூப்பிடும் போதே நண்பர் சாமியைப்போல் அவரது மாதிரியில் கூப்பிட்டேன். 'இக்ணீ ஈ ஈ ஈ' என்றார். எங்களுக்குச் சிரிப்பு அடக்க முடியவில்லை. தந்தை 'குழந்தைகளே! இக்ணியென்றால் சிறியது என்றமட்டும் அர்த்தமில்லை. தேவர்கள், கந்தர்வர், யக்ஷர்கள், கின்னரர், கிம்புருஷர், இல்லையா? அவர்களில் யக்ஷர்கள் மிக அழகு படைத்தவர்கள். யக்ஷினிகள் அழகுத் தெய்வங்களாகவேயிருப்பார்கள். நாமோ மனிதராய்ப் பிறந்தாலும் ஜீவன் முக்தி நிலை எய்தியவர்கள்; யக்ஷருக்கு சமானம். நான் ஒரு யக்ஷன். யக்ஷன் மனைவி யக்ஷினி. யக்ஷினியை, சுத்தமான தமிழில் இக்ணி என்று சொல்லலாம்" என்றார்.

* * * *

திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் புருஷர்கள் ஒருவரை மற்றவர்கள் கூப்பிடும்போது மரியாதையாக 'ஓய்' என்று அழைப்பது வழக்கம். நீங்கள் என்பதற்கு நீர் என்றும் 'சொல்லுங்கள்' என்பதற்கு "சொல்லுமே ஓய்" என்றும் சொல்வது வழக்கம். என் தந்தையாரும் அதேபடி தன் நண்பர்களை ஓய், ஓய் என்று வேடிக்கையாக அழைப்பார். ஆனால் சென்னையில் இவ்விதம் 'ஓய்' என்று அழைத்தால் அவர்களுக்குப் பிடிக்காது. தந்தையாரின் ஆப்த நண்பர் ஒரு செட்டியார். தந்தையார் 'ஓய், ஓய்,' என்று

கூப்பிடுவதை சில நாட்கள் சகித்துக்கொண்டிருந்தார். ஆனால் ஒருநாள் “பாரதியாரே! தாம் எத்தனையோ நாகரீகம் வாய்ந்தவராயிருக்கிறீர் ஆனால்...என்று இழுத்தார். “செட்டியாரே என்ன விஷயம்? மனத்துள் வைத்துக் குமையாதேயும். சுமமா சொல்லும்” என்றார். செட்டியார் சிறிது திகைப்புடன்” ஒன்றுமில்லைக்க...ஆனால்?...“என்னாய்! ஏன் இவ்வளவு தயக்கம்?”...“பிரமாத விஷயம் ஒன்றுமில்லை. தாங்கள் எப்போதும் ஓய் ஓய் என்று அழைக்கிறீர் அதுதான்” தந்தையார். “ஆமாம். அதற்கென்ன? “ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறேன். மன்னித்துக்கொள்ளவேண்டும். இங்கு நாங்கள் மச்சானும் மாப்பிள்ளையுந்தான் ஒருவருக்கொருவர் ‘ஓய்’ என்று அழைத்துக்கொள்வது வழக்கம். உங்கள் தங்கையை எனக்குக் கல்யாணம் செய்து கொடுப்பதானால்தான் ‘ஓய்’ என்று அழைப்பது பொருத்தமாயிருக்கும். தந்தை “இவ்வளவுதானா? மைத்துனன் முறையை இவ்வளவு நன்றாய் உணர்த்திய உமக்கு நன்றி செலுத்துகிறேன். இனிமேல் ஞாபகமாகப்பேசுவேன். தேசந்தோறும் பாஷை வேறல்லவா” என்றார். செட்டியார் சிரித்துக்கொண்டு சென்றார்.

* * * *

எங்கள் வீட்டுக்கு அடுத்த வீட்டில் ஒரு தம்பதிகள் குடியிருந்தார்கள். அவர்கள் ஓயாமல் ஒருவருக்கொருவர் எப்போதும் பிணங்கிக்கொண்டு சண்டையிடுவார்கள். நல்ல, சந்தோஷமாக, அன்போடு இருக்கும் மனிதர்களைப் பார்ப்பதும், பேசுவதும் தந்தையாருக்கு பிடித்த விஷயம். எப்போதும் எலியும் பூனையும்போல் இருக்கும் மனிதர்களைக் கண்டால் வெறுப்படைவார். நான் “அவர்கள் எப்படியிருந்தால் நமக்கென்ன அப்பா” என்றேன். “அப்படியில்லை அம்மா! நல்ல சதிபதிகளால் தேசத்திற்கு கேடமம். இந்தச் சண்டைக்கார மனிதர்கள் விஷப்பாம்புகள். இவர்கள் தங்கனையும் தன்புறுத்திக்கொண்டு, பார்ப்பவர், கேட்பவர், அடுத்தவர், யாவரையுமே தன்புறுத்தி உலகத்திற்கே கெடுதலை யுண்டாக்குவார்கள். இவர்கள் இடம் பூசல் ஓர்நாளில்லாவிட்டால் ஒருநாள் பெரிய கலகமாக முதிர்ந்துவிடும். கலகத்தினால் மரணம் நேரிடும். யாராலும், இந்தக் கலகத்தைப் பார்க்கவோ, வளர்க்கவோ பிரியப்படுவார்களா? நான் “சரிதான்” என்று கூறிவிட்டுக் கீழே சென்றேன். நல்ல நிலவு பால்போல் காய்ந்தது. தந்தை மொட்டைமாடியில் படுத்திருந்தார். கீழே கண்ட கட்டுரைமூலமாக தமது அபிப்பிராயத்தை எழுதியிருந்தார்.

அகக் காட்சி

[இடம்:—கடற்கரை. நேரம்: நள்ளிரா. முழுநிலாப்பொழுது. இரண்டு பாம்புகள் தங்கள் பொந்துகளினின்றும் வெளிப்பட்டு மணல்மீது வருகின்றன.]

ஆண் பாம்பு:—உன்னுடன் கூடிவாழ்வதில் எனக்கின்பமில்லை. உன்னால் என் வாழ்நாள் விஷமயமாகிறது. உன்னாலேதான் என் மனம் எப்போதும் அனலில்பட்ட புழுவைப்போல் தடித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

பெண் பாம்பு:—“உன்னுடன் கூடிவாழ்வதில் எனக்கின்பமில்லை. உன்னால் எனது வாழ்நாள் நரகமாகிறது. உன்னால் என் மனம் தணலில் வீழ்ந்த புழுவைப்போல் இடையருது தடிக்கிறது.

ஆண்பாம்பு:—நான் உன்னைப் பகைக்கிறேன்.

பெண்பாம்பு:—நான் உன்னை விரோதிக்கிறேன்.

ஆண்பாம்பு:—நான் உன்னைக் கொல்லப்போகிறேன்.

பெண்பாம்பு:—நான் உன்னைக் கொல்லப்போகிறேன்.

ஒன்றையொன்று கடித்து இரண்டு பாம்புகளும் மடிகின்றன.....

சிங்கப்பெருமாஸ்கோவில்

ஸ்ரீ லக்ஷ்மீநரஸிஹ்ம பரப்ரஹ்மணே நமஃ

ஸ்ரீயஃ பதியான ஸர்வேச்வரன் பிறவிக்கடலில் மூழ்கிக்கொண்டு ஆவாராதுண்பென்று தவிக்கும் ஜீவராசிகளை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்வதற்காக ஆங்காங்கு திவ்யக்ஷேத்ரங்களில் திருக்கோயில்கொண்டு அச்சாருபியாக ஸேவை ஸாதிப்பது ஆஸ்திகர் அறிந்த விஷயம். அதில், பரமபாகவதரான ஸ்ரீ ப்ரஹ்மலாதாழ்வானே அனுக்ரஹிப்பதற்காக எங்குமுள்ள கண்ணனென்ற மகனைக் காய்ந்து இங்கில்லையாவென்றிரணியன் தூண்டிப்படைப்ப, அங்கப்பொழுதே அவன் வீயத்தோன்றி ஸ்ரீநரஸிம்மனாக ஸேவை ஸாதித்த க்ரமத்தில் ஸ்ரீ புண்யாரண்யக்ஷேத்திரத்தில் ப்ரணவகூடவிமானச்சாயையில் ஸ்ரீ பாடலாத்நிரி குகையில், ப்ரஹ்மலாதவரதன் சமேதமாய் ஸ்ரீ ஜாபாலி மஹாரிஷிக்கு ஸேவை ஸாதித்துக்கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ ந்ருஸிம்மன் விஷயமான அஷ்டகலோகீ.

தறிப்பு—இந்த சலோகங்கள் ஸ்ரீ கோபிகா கீதை முதலியதுபோல் பாடவும் இசையும்.

ஸ்ரீந்ருஸிஹ்ம நமோஸ்துதே சுப

பாடலேச நமோஸ்துதே

கோமளாங்க நமோஸ்துதே ஜய

யோகிவந்த்ய நமோஸ்துதே:

(ப-ரை) ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ம—ஓ லக்ஷ்மீநரஸிம்மனே

தே—உன்பொருட்டு

நமஃ—நமஸ்காரம்

அஸ்து—இருக்கட்டும்

சுப பாடலேச—மங்களகரமான பாடலாதிசனே

தே நமஃ அஸ்து—உன்பொருட்டு நமஸ்காரம் இருக்கட்டும்

கோமளாங்க—அழகிய திருமேனியுடையவனே

தே நமஃ அஸ்து—உன்பொருட்டு நமஸ்காரம் இருக்கட்டும்

யோகிவந்த்ய—யோகிகளால் ஸேவிக்கத் தகுந்தவனே

(தவம்) ஜய—(நீ) விளங்கவேணும்

தே நமஃ அஸ்து—உன்பொருட்டு நமஸ்காரம் இருக்கட்டும்.

(உன்னை நான் ஸேவிக்கிறேனென்று கருத்து.)

ஓ லக்ஷ்மீநரஸிம்மஸ்வாமியே! மனதை நிலைநிறுத்தும் யோகிகளுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாகக்கூடிய ஸ்ரீயஃ பதியாகிய தேவரீர் ஸாமான்ய ஜனங்கட்கும் நல்ல கதி ஏற்படவேண்டுமென்று பாடலாத்நிரியில் திவ்ய திருமேனியுடன் ஸேவை ஸாதிக்கிறீர். இவ்வளவு உபகாரம் செய்கிற தேவருக்கு நாங்கள் (அஞ்ஜலி) நமஸ்காரத்தைச் செய்கிறோம்; வாழ்த்துகளையும் கூறுகிறோம்.

சிந்தையேநிச மம்புஜேக்ஷண மீச்வரங்கருணாநிதிம்

ஸ்ரீபுதிம் ச்ரீதலோகரக்ஷண தீக்ஷிதம் குணவாரிதம்

பங்கஜாஸந சங்கராதி ஸுரார்ச்சய கஞ்ஜபதம் விபும்

பாகசாஸந சோகமோசந தத்பரம் ந்ருஹிம் ப்ரபும்

(ப-ரை) அம்புஜேக்ஷணம்—செந்தாமரைக்கண்ணனும்

ஈச்வரம்—ஸ்ர்வலோக நியந்தாவாயும்

ஆங்கில வசன மேதைகள்

1. ஷேக்ஸ்பியர் SHAKESPEARE

நாடகக்கலையில் சிறப்புப்பெற்ற கவிஅரசு ஷேக்ஸ்பியரும், வசன மன்னராகவும் திகழ்கிறார் என்பதை இங்கு ஆராய்வோம்.

நாடக அரசுக்கில் கவிதை ஒரு புறம் உயர்ந்தோங்கி வளர்ந்திருந்த போதிலும், வசன மின்னலும், நிறைந்த லாகவத்துடன், பாத்திரங்களின் பேச்சிலும், ஆசிரியரின் சொல்வன்மையிலும் ஊடுருவிப் பாய்கிறது. நிறைந்த தாங்கமுடியாத உணர்ச்சியை, நிறைந்த மின்சார லாகவத்துடன், வசன வாகனத்திலே ஏற்றலாம் என்ற பேருண்மையை ஷேக்ஸ்பியர், அனுபவ வாயிலாக உணர்ந்தவர். ஹிருதயப்புயலில், வசன மின்னலே மொழிப்புயலாக மாறும் ஆற்றலுடையது. எவ்வுணர்ச்சியும், வசனத்தில் விசையுடன் பாயும்; வசனத்திலே, சொற்கள் சுதந்திரத்துடன் சுழல்கின்றன; வசனத்திலே, சொற்கள், எளிய இனிய சொற்கள் விறதைச்சிறகு பெற்றுப்பறக்கின்றன; உணர்ச்சியின் உயரம், வசனச்சிகரத்திலே, சக்தி இலக்கியக் கனியாகப் பழுத்து இன்பத்தை வாரிக்கொடுக்கிறது; கடலினும் பெரிய கண்களாக, சொற்கள் விழித்து எழுகின்றன; வசனத்திலே இதயநாதபேரிகை எங்கும் கேட்கிறது.

ஷேக்ஸ்பியர் எழுதிருக்கும் சோக நாடகங்களிலே, வசனக்கடல் இதயகீதம் எழுப்புகிறது. சொற்செட்டின் மின்சாரச்சிகரகொலி கேட்கிறது.

கருணரிதிம்—தயாரிதியும்

ஸ்ரீபதிம்—மகாலக்ஷ்மியின் பதியாயும்

சீரிதலோகரக்ஷண } தன்னை அடைந்த ஜனங்களை ரக்ஷிக்க ஸத்
தீக்ஷிதம் } கல்பமுடையவரும்

பங்கஜாஸன சங்கராதி } ப்ரும்ம ருத்ரேந்திராநிகளால் அர்ச்சிக்க
ஸூரார்ச்சய கஞ்ஜபதம் } கத் தக்க திருவடித்தாமரைகலையுடையவரும்

பாகசாஸனசோக } இந்திரனுடைய துக்கத்தைப் போக்குவதில்
மோசநதப்பரம் } ஊக்கமுடையவருமான

ந்ருஹரிம்ப்ரபும்—ஸ்ரீ—நரஸிம்மஸ்வாமியை

அஹர்நிசம் சிந்தயே—இரவும் பகலும் தியானிக்கிறேன்

சாஸ்திரங்களில் பரப்ரம்மத்திற்குச் சொல்லப்பட்ட, செந்தாமரைக்கண், லக்ஷ்மீபதித்வம் முதலிய லக்ஷணங்கள் தேவரிடமிருப்பதால் தேவர்தான் பரமபுருஷரென்று நாங்கள் தெரிந்துகொண்டு தேவரை நமஸ்கரிக்கிறோம்.

'மாக்பெத்' (MACBETH) நாடகத்தில், இருள், கங்குல் பாதையாக வளர்ந்திருக்கிறது; இரத்தம், மனித ரத்தம் கத்தி முனையில் கதறி கர்ஜிக்கிறது; மௌன இரவின் மௌன உறக்கத்தைக் கொலைசெய்யும் சதி நிறைந்த இரத்தக்கொலை, இரவின் இருண்ட ஹிதயத்தையே கொலை செய்கிறது; இந்த இரத்தக்கலப்பில், கடலும் சிவக்குமோ என்ற சஞ்சலம் கொலைஞனின் இதயத்தில் செம்மட்டிகொண்டு அடிக்கிறது; வசனமின்னல் கொலைஞனின் மின்னற்கத்தியைச் சிறையிடுகிறது.

'ஹாம்லட்' (HAMLET) நாடகத்திலும், அவனுடைய சோகம் நிறைந்த சொற்செட்டிலே, வசனமின்சாரம் நிறைந்த ஆக்கத்துடன் விளையாடுகிறது; அவனுடைய சிறந்த வாய்மொழி, உணர்ச்சிப்பாதையை உடைத்து, ஹிருதயப்படத்தைக் காட்டுகிறது. மனிதப்பிறவியின் அபூர்வ சக்திகளெல்லாம், ஒரு கேவலமான தூசியின் சாரத்தில் மறைந்து மடிவதைக் கண்டு அதிசயிக்கிறான், ஹாம்லட்; அவனுடைய மின்சார வசனம் நிறைந்த தெளிவுடன் மின்னுகிறது. இதயமர்மங்கள், வசன அலைகளில், மிதந்து நீந்திக் கரையேறுகின்றன. சொற்கள், உணர்ச்சித்திவலைகளாக, கொந்தளித்துத் துடித்துத்துடித்து, உடைந்தஹிருதயத்தின் சிதறிய இரத்தப் பொறிகளாக வெடித்து வீறிடுகின்றன.

'லியர் மன்னர்' (KING LEAR) நாடகத்தில், இதயப்புயல், பைத்தியமாக மாறி, வெளி இயற்கைப் புயலுடன் ஒன்றித் தத்தளிக்கிறது. சொற்கள், எளிய சொற்கள், அரசனின் உணர்ச்சியைச் சூறையாடுகின்றன; சில பகுதிகள், உணர்ச்சிச் சிற்பமாக உறைந்து, வசனப்படங்களாக வெளிவருகின்றன; ஒரு சொல்லிலே, வசன கோபுரம் மின்னி மறைகிறது; சக்தி இலக்கியமர்க நிமிர்கிறது. உணர்ச்சி மண்டிய வானவில்; உணர்ச்சிக்குன்றில், வசனகாசிய லீலைகள் அலையடிக்கின்றன. மறந்த நன்றி, பாம்பின் கொடிய விஷப்பல்லைக் காட்டுகிறது; முதுமையின் சிதறிய வெள்ளை ரோமக்காம்பில், குளிர்ந்த காற்று விஷப்புயலைக் கொட்டிக் கவிழ்க்கிறது; குணமற்ற பெண்கள், நன்றிகெட்ட பெண்கள், தந்தையை மறந்த பெண் பைசாசங்கள், குழந்தைகளல்ல, அவர்கள் கெட்ட இரத்தமுள்ள பிளவைகள்தான், உணர்ச்சியற்ற மாமிசத் துண்டங்கள் வசனப்புயலில், உயிர்ப்பாத்திரங்கள் சுழன்று சுழன்று, ஜலதரங்கப்புயலை மொழியின் ஹிருதயத்தில் கிளறுகின்றன.

'ரோமியோ—ஜூலியட்' (ROMEO—JULIET) நாடகத்தில், காதற்சிகரம், வசனத்துடிப்பில் கரைந்தோடுகிறது. வசனவெள்ளத்தில் முத்தம் இரட்டிப்பாய்த் தித்திக்கிறது. காதலர்கள் பிரிந்தால், சொற்களே பிரிந்து வாழ்வதுபோல், இதயத்துடிப்பு சிறகடிக்கிறது. இரவின் கன்னத்தில் தொங்கும் அழகி, ஜூலியட், சந்திர ஜோதியில் காதற் கவிதையை வசன கோபுரமாக, சின்னஞ்சிறு சொற்களால் எழுப்புகின்றாள்; இரவை மௌனமாய் மறிக்கும் தூல் ஏணியில், காதலும் வசனமும் கலந்து இன்பமாய்ப் படி ஏறுகின்றன; காதலியின் உதட்டினின்று, வசனம், இதயச் சித்திரமாக சுடர்வீசி பவனி வருகிறது; காதற்கண்கள், இதயக்கண்களாகவும், மொழிக்கண்களாகவும் மாறிவிடுகின்றன.

'AS YOU LIKE IT' என்ற நாடகத்தில், வசன வெள்ளம் அதிகம் ராசலிண்டின் காதல்மொழியிலே, வசனம் தேன்குரல் எழுப்புகின்றது; வசனக்குயிலாக, வேஷம்மாறிக் காதற்பித்துடன் அலைகிறான் ராசலிண்டு; கண்களும், சொற்களும் வசன வேகத்தில் 'ஓயர்லெஸ்' பேசுகின்றன; சிதறிய உணர்ச்சிகளும், மீண்டும் சிறகு பெற்று, இலக்கிய விண்ணிலே வட்டமிடுகின்றன; இதயச்சுழற்சி, மொழிச்சுழற்சியாக மாறிவிடுகின்றது.

நான் கண்ட பலன்

எனக்கு இந்த உலகத்திலே எல்லாவற்றையும்விட சினிமா பார்ப்பது என்றால் ரொம்ப இஷ்டம். ஆனால் என் வீட்டில் இருப்பவர்களே எனக்கு நேர் விரோதம். சினிமா என்ற வார்த்தை எடுத்தாலே என் தகப்பனார் “படிடா! சினிமா, சினிமா என்று பெனத்தாதே. படிப்பெல்லாம் வீணாய்விடும்” என்று ஆரம்பிப்பார். அம்மா “வேலையில்லை; பணச்செலவுடன் உடம்பையும் கண்ணையும் பாழாக்கிக்கொண்டு என்ன சினுமா வேணும்?” என்று முற்றுப்புள்ளிபோட்டுவிடுவாள். இவையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு வெளியில் போனால் சினேகிதர்கள் “என்னடா! மனுஷனுக்கு சந்தோஷம் தானேடா ஆரோக்கியம்? இப்பொழுது ருசாலாயிருப்பதைவிட்டு கிழவனான யிறகா சந்தோஷத்தை அனுபவிக்கப்போகிறாய்? போடாபயித்தியக்காரா! கண்ணுகெட்டுவிடும் என்றால் பெரிய வகுப்பு டிக்கட்டு வாங்கினால் போகிறது, பணம் ஏராளமாய் இருக்கும்பொழுது எதற்கு சுகத்தைக் கெடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்?” என்பார்கள். ஒவ்வொருவரும் சொல்லும் பொழுது ஒவ்வொன்றும் உசிதமாய் தோன்றும். தாயார் சொல்கிறபடி சினிமா போகாமல் ஒருநாள் இருந்தால் எனக்கு தலைவலி வந்துவிட்டது போலும், உடம்பு வலிப்பதுபோலும் தோன்றும். மறுநாள் சினிமா போனால் சரியாய்விட்டதுபோல் தோன்றும். கடைசியில் சினேகிதர்களின் அபிப்பிராயப்படி நான் ஏராளமான சினிமா பார்த்தும் இன்னமும் சலிக்கவில்லை. நானே ஒரு கலைப்பித்தனயிருந்தால் எத்தனை விஷயங்கள் புதைந்து கிடக்கின்றன. எத்தனை கதைகள், கட்டுரைகள் எழுதலாம்? ஆனால் என்னிடம் அதுதான் பூஜ்யம். இருப்பினும் சினிமாவால் நான் கண்ட பலன் என்ன தெரியுமா? அதைமாத்திரம் சொல்லிவிடுகிறேன். என் தாயார் சொல்லியபடி பணத்திற்குப் புணமும் செலவழிந்தது. கண்களிலும் கம்பிரமாக கண்ணடி ஏறி உட்கார்ந்துகொண்டது. F.A., B.A.,க்களில் பலதரம் படையெடுத்தேன். எது இருந்தாலும் நான் அதை லக்ஷ்யம் செய்பவனா? கர்மயோகியைப்போல் எனது சினிமா பார்க்கும் லக்ஷியத்தில் கண்ணாய் இருந்ததின் பலன் இப்பொழுது என்னை ஒரு சிறந்த சினிமா டைரக்டர் ஆக்கியது. நான் இப்பொழுது எடுத்துள்ள கிராமத் தொண்டு என்கிற படத்தைப் பார்த்த பல ப்ரமுகர்கள், என் டைரெக்ஷன் திறமையைப்பற்றி தட்புடலாக பல பத்திரிகைகளிலும் நேராகவும்

காதலர்களின் இதயக்கலப்பிலே, இன்பச்சொற்கள் மூழ்கி, மூழ்கி, மௌனமாய் சத்தியாக்கிரகம் செய்கின்றன.

‘TEMPEST’ புயல் என்ற நாடகத்தில், வசன மின்சார வளையங்கள் எங்கும் மின்னி, கடலிற் கலந்து குமுறுகின்றன; ஷேக்ஸ்பியரின் இலக்கிய வானவில், பலவாணங்களுடன் மனிதவாழ்க்கையின் வானவில்லை எடுத்துக்காட்டுகின்றது; அலையின் உயரத்தில் அதிர்ஷ்டமும், அலையின் பள்ளத்தில் தாழ்வும், இரண்டுக்கும் மத்தியில் சஞ்சலச்சாட்டையும் நிகழ்வதை, மிக மிக அருமையாக கலைச்செட்டுடன், சொற்செட்டுடன் வசனவேகத்துடன் ஷேக்ஸ்பியர், இந்தப் புயல் நாடகத்தில் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார். இதுவே கலையின் வெற்றி, வசனவெற்றி, மொழிவெற்றி, ஹிருதயவெற்றி; ஆத்மவிமர்ஸனமாகவே, இந்த நாடகம் இதயக்கொடியின் வெற்றியை நிரூபிக்கிறது.

(தொடரும்)

கடிதங்கள் எழுதி என்னைப் புகழ்ப்பிடத்தில் அமரச் செய்தார்கள். இந்த சந்தோஷத்தை தாங்காமல் என் சரீரம் இரண்டு சுற்று உப்டியது.

ஆதியில் என்னைக் கண்டித்த தாயாரும், தகப்பனாரும் என்ன செய்கிறார்கள் தெரியுமா? நான் வெளியில் சென்றுவந்த உடனே என் தகப்பனர், என் தாயாரைக்கூப்பிட்டு "அட! குழந்தைக்கு சிகப்பு சாதம் கலந்து த்ருஷ்டி சுத்திவை. ஒருவர் கண்போல் ஒருவர் கண் இருக்காது" என்ற உடனே அவள் த்ருஷ்டி கழித்ததோடு என் கன்னத்தைத் தன் கையால் வழித்து தன் கன்னத்தில் படபட என்று சுடுக்குவாள். என்னை சின்ன குழந்தை என்று நினைத்தீர்களா? எனக்கு வயது என்னவோ 37. 90-வயது ஆனாலும் என் பெற்றோருக்கு நான் குழந்தைதானே.

என் பெற்றோர்களின் அன்பையும், ஆர்வத்தையும் பார்த்து எனக்குக் கற்பனை செய்யும் திறமைகூட வந்துவிட்டது. அந்த கற்பனையை நான் வீணாக்குவேனா என்ன? என் குழந்தை என்று ஒரு கதை எழுதி அதை நானே டைரெக்ட் செய்யப்போகிறேன். விளம்பரத்தை எதிர்பார்த்திருந்து தவறாமல் வந்து பார்க்கிறீர்களா?

விடுகதை

நான் யார் தெரியுமா?

ஆறு அக்ஷரங்கள் கொண்ட ஒரு பெண் இனம் நான். எனது ஆதியும் அந்தமும் சேர்ந்து "பிற" என்று அர்த்தமளிக்கும். இரண்டு, மூன்று மற்றும் கடைசி அக்ஷரங்கள் வரிசையாய் கூடினால் ஒரு "ராசி" பிறக்கும். முதலாவது, மூன்றாவது, ஆறாவது இவை மூன்றும் முறையே சேர்ந்தால் "சீத நோய்" உண்டாகும்.

இதன் விடையை அடுத்த இதழில் பார்க்கவும்.

—பூமிதி கமலா பத்மநாபன்.

மதிப்புரை

சிறுகதைத் தொகுதி

[தொண்டன் பிரசாரம்; விலை: ரூ. 1-4-0; கிடைக்குமீடம்: தொண்டன் பிரசாராயலம், வேளாக்குடி போஸ்டு, தஞ்சை ஜில்லா.]

இத் தொகுதியிலுள்ள கதைகள் பெரும்பாலும் நாம் இதர பத்திரிகைகளில் படித்தவையாக இருப்பினும், தின்று சுவைத்தப் பணியாரத்தையே மீண்டும் எப்படி இனிப்பாகச் சாப்பிடமுடிகிறதோ, அதேபோலத்தான் அமைந்திருக்கின்றன. குறிப்பாக, சில கதைகள் மிகவும் சலாகிக்கக் கூடியவையாக இருக்கின்றன. இம்மாதிரி வெளியீடுகள் அனேகம் வெளிவந்து, பொதுமக்களுக்கு உதனாகத்தையும் அறிவையும் ஊட்டச் செய்ய வேண்டும். இம்முயற்சி பெரும் பயனைத் தருமென்று நம்புகிறோம்.

காலையில் சினிமா நகூத்திரங்களுடன் சென்ற லலிதகுமாரி மாலை நான்குமணிவரையில் வீட்டிற்கே வரவில்லை. அவள் வராததைப்பற்றி அவளது பிதா சற்றும் கவலைப்படவில்லை. சுருமாரன்தான் தவியாய் தவிக்கின்றான். யாரைக்கேட்கமுடியும்?

ஒய்யார சுந்தரியான மாயாதேவி அப்படியே அயர்ந்து தூங்கிப் பின் எழுந்தாள். ஸ்ரீகாந்தனின் ஆக்கினப்படி வடநாட்டுச் சாப்பாடாகிய சப்பாத்தியே தயார்செய்ததைச் சாப்பிட்டுவிட்டு அன்று மாலை நடக்க விருந்த நடிதலகங்களின் விருந்திற்கு அட்டகாஸமாக அலங்காரத்தைச் செய்துகொண்டு தயாரானாள்.

அதே சமயத்திற்குத்தான் லலிதகுமாரியும் வந்தாள். கீர்வாணி ஆவலுடன் "என்னம்மா! சாப்பிடாமலும் ப்ரயாண அலுப்புக்குச் சற்றும் ச்ரமபரிகாரம் இல்லாமலும் எங்கேபோனாய்? சாப்பிடவேண்டாமா?" என்று அன்பாகக்கேட்டாள்.

லலிதா கடகடவென்று சிரித்துவிட்டு "அடேயப்பா! எனக்குத்தானு சாப்பாட்டிற்குக் குறைவு! ஒவ்வொரு நகூத்திரங்களும் நானு, நீ என்று எனக்குச் சாப்பாடுவைக்கப் போட்டிநடந்ததே. முதல்தரமான ராஜசாப்பாடு சாப்பிட்டாயிற்று. இன்னமும் சாப்பிடப்போகிறேன்." என்று வெகு அலக்ஷியமாயும் கர்வத்துடனும் கூறிக்கொண்டே போய்விட்டாள்.

தடபுடலான அலங்காரத்தைச் செய்துகொண்டு அசல் சினிமா நகூத்திரத்தைப்போலவே மாயாவுடன் காக்ஷியளித்தாள். இருவரையும் பார்த்த ஸ்ரீகாந்தனின் முகம் அப்படியே மலர்ந்தது. அவனும் ஆடம்பரமான அலங்காரத்தைச்செய்துகொண்டு அக்காவைப்பார்த்து, "அக்கா! நீயும் வாயேன். நீ எப்போதும் வீட்டிலேயே அடைபட்டுக்கிடந்தால் உலக விவகாரங்கள்தான் எப்படித்தெரியும்? ஒரு கண்காக்ஷிதான் எப்போது பார்ப்பது? மாமா சதா ஏழைகளுக்குக் கஞ்சிவார்ப்பதைப் பார்த்துப் பார்த்து நீ சலித்திருப்பாயே யன்றி இதுபோன்ற மகோன்னதமான சம்பவங்களைப் பார்த்தேயிருக்கமாட்டாய்....வாயேன் சுருமார்! நீயும் கிளம்பு...என்ன மாமா! எனக்காக சற்று நீங்களும்கூட சந்தோஷமாக வாருங்களேன்" என்று புண்ணியஸ்ரீத்தியையும் கூப்பிட்டாள்.

கீர்வாணிக்குக் கட்டோடுபிடிக்கவே இல்லை. அவள் முகம் சுண்டியது. "தம்பி! எனக்கெதற்கப்பா இந்த எழுவெல்லாம்? நீ என்னவோ பெரிய காப்ட்ன்தான். இருப்பினும் உனது இந்த செய்கைகளெல்லாம் எனக்கு சுத்தமாய் பிடிக்கவில்லை. அதிலும் லலிதாவை நீ இம்மாதிரி கேவலமாகப் பழக்குவதை நான் கண்டிக்கத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. நீ கல்யாணம் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்றால் உனக்குப் பெண்தானு கிடைத்திருக்காது? எத்தனையோ நெறியாயும் விலக்ஷணமாயும் இருந்த நீ, கேவலம் ஒரு சினிமாக்காரியின் வலையில் விழுந்து தவிப்பதையும் தாயில் லாதபெண்ணை உருக்குலைத்து நாசம்செய்வதையும் என்னால் பொறுக்கவே முடியவில்லை. உன் கூடப் பிறந்த தோஷத்திற்காகவும் உன் மனைவி சாகும்போது கூறியவார்த்தையின் பரிதாபத்திற்காகவும் நான் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நீ ஒரு உயர்ந்த குடும்பத்தில் பிறந்தவன் என்பதையே மறந்துபோய் குடிப்பதும், னிகரேட்பிடிப்பதும் எனக்குத் தாங்கவே இல்லை. அதைவிட அக்ரமம் நீ இழுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கும் தேவடியாள் புகைவிடுவதைக்கண்டு என் மானமேபோகிறது"...என்று அவள், சமயம் வாய்த்திருப்பதை விடக்கூடாது என்று, எண்ணிச் சரமாரி

யாகக் கூறிக்கொண்டே போவதை ஸ்ரீகாந்தன் வின்று கூடக்கேட்கவில்லை. முகத்தைச்சுளித்துக்கொண்டு விடு விடென்று போய்விட்டான்.

புண்ணியமூர்த்தியைக் கூப்பிட்டதற்கு அவர் வெகு சாந்தமாய் "எனக்கெதற்கப்பா இதெல்லாம்? எத்தனையோ ஏழைகள் கோயிலில் அவதிப்பட்டுக்கொண்டு காத்திருக்கையில் அது முக்கியமா! வேறு ஒன்று முக்யமா! நீ தான் நாகரிகத்தில் தோய்ந்து முற்றிலும் புதிமனிதனாகிவிட்டாய். உனக்குத்தான்வேண்டும். என் கஞ்சியும் கூழும் எனக்கு எப்போதும் உண்டு. அதபோதும்." என்று கூறிவிட்டு அவ்விடம் நிற்காமலேயே போனபிறகுதான், கீர்வாணி மேற்குறித்தவாறு கேட்டாள்.

சுருமாரனுக்கு இந்த விஷயங்கள் பிடிக்கவில்லையென்றாலும் என்ன தான் நடக்கிறது பார்க்கலாம் என்கிற ஒரு சபலமும் ஊடேதோன்றியதால் உடனே அவனும் ஆடம்பரமாக உடையணிந்துகொண்டுவந்து மாமனுடன் ஆயத்தமானான். கீர்வாணிக்கு சுருமாரன் போவதில் சற்றும் இஷ்டமே இல்லை. தாயரிடம் வந்தால்தானே அவனைத்தடுக்கமுடியும்? சுருமாரன் லலிதகுமாரி உட்கார்ந்த காரில் முதலில் உட்கார்ந்தான்.

சில சினிமாநடிகர்கள் இவர்களை அழைத்துச் செல்வதற்காக வந்திருந்ததால் லலிதா சடக்கென்று இறங்கி "அக்கான்! நீ அப்பாவுடன் கம்பெனியாக வா! நான் மாயாவுடன் வருகிறேன்" என்றுகூறி ஒருதுள்ளு

துள்ளி வேறு காரில் அமர்ந்து விட்டாள். என்னே ஏமாற்றம்! என்னே அவமானம்! இறங்கி விடலாமா என்றுகூடஎண்ணினான். அதற்குள் கார்தனது பூர்ணகுரலையும் கிளப்பி பயமுறுத்தியவாறு கிளம்பி விட்டது. பதுமைபோல் காரில் சென்றான்.

கார் குறித்த ப்ரம்மாண்ட தோட்டத்துவாயில் நின்றவுடனே ஒரே ஆரவாரம், இரைச்சல் காதை செவிடுபடச் செய்கிறது. நடிகர்களே

வெகு தட்புடலான அலங்காரத்துடன் அணிவகுத்து நின்று, காரிலிருந்து இறங்கும்போதே ஒவ்வொருவருக்கும் பரிமளம்மிக்க ரோஜாமாலைகளையும், மல்லி, ஜாதி முதலிய ஹாரங்களையும் போட்டு, கைகளைச்சனைக்காமல் குலுக்கியும், சந்தனம், புஷ்பம் முதலிடன கொடுத்தும் உபசரிக்கிறார்கள்.

‘மாயாதேவியைச் சாதாரண மனிதஉருவமாகக்கருதாமல் தேவகன்னிகையோ! வனமோகினியோ ஜகன்மோகன சிங்காரவடிவமோ என்று எண்ணி பல்லிளித்துப் பேராவாரம்செய்கிறார்கள். அதேமாதிரி லலிதாவையும் கண்டு மயங்கிவிழாத நடிக்கனில்லை என்னலாம் - இயற்கையாய்ப் பெண்களுக்குரிய அச்சமோ, கூச்சமோ சிறிதமின்றி லலிதகுமாரி நடந்துகொள்ளும் காஷ்டியைக்காணக்காண சகுமாரனின் இதயம் அங்கேயேபடரென்று வெடித்துவிடும்போன்று வேதனைசெய்கிறது. “அசட்டுத்தன்மையாக நாம் ஏன் வந்தோம்? வராதிருந்தால் இந்தக்கண்ராவிக்களைக் கண்ணால் காணதிருக்கலாமே. மர்மாவின் புத்தி இத்தகைய கேவலமாகவாபோய்விட்டது!” என்று ஆத்திரமுண்டாகியது. வந்தஇடத்தில் நிற்கப்பிடிக்காததால் ஓடிவிடலாமா! என்று நினைத்தான். “அம்மாதிரிச்செய்வது அழகாயிருக்காது; இன்னும் என்னதான் நடக்கிறது பார்க்கலாம்.” என்று பல்லைக்கடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான்.

தட்புடலான பழுவகைகள் பலகாரவகைகளுடன் சிற்றுண்டிவிருந்து அமர்க்களமாக நடக்கிறது. மாயாதேவி சீமைமுதலிய வெளிநாட்டிற்குச் சென்று சினிமாக்கலைவின் சிறப்பை மெருகிடப்போவதால் ஹாலிவுட் நகூத்திரத்திற்கு ஒப்பாகவே அவளை மதித்தார்கள்.

சகுமாரன் யாரென்று கேட்கிறவர்களே இல்லை. அவன் கும்பலோடு கும்பலாக உட்கார்ந்திருக்கிறனெயன்றி அவன் பணத்தில் போராடும் போராட்டத்தைக் கூடபுடியாது. இவனுக்குப் பக்கத்த வரிசையில் சில முதலாளிகளும் டைரெக்டர்சளும் சாட்டிபட்டவாறு, லலிதகுமாரியைப் பற்றி தட்புடலாக வர்ணித்துப்பேசுவதைக்கேட்கச் சகிக்கவே முடியவில்லை.

“லலிதகுமாரியை எப்படியும் மாயாதேவியின் உதவியால் 50000 ரூபாயானாலும் சனைக்காமல் கொடுத்து புக்செய்துவிடலாம். 50000க்கு உடனே 5 லக்ஷம் லாபத்தை வெகு சுலபமாக அடிக்கலாம். கூடஜோடியாக நடிப்பதற்கு இப்போது ஒரு புதிய புள்ளியாகிய நஞ்சப்பாவைப் பிடித்திருக்கிறோமே! அவன் சரியான ஜோடியாகவிருக்கும்.” என்றான் ஒரு முதலாளி.

“நாம் தேர்ந்தெடுத்துள்ள காதல் பைத்தியம் என்கிற கதைக்கு இந்த கட்டழகி மிகவும் பொருத்தமாகவிருப்பாள். அதில் இரண்டு நடிக்கைகள் முக்யம். கல்யாணம்செய்துகொள்ளும் பனைவி பாகத்திற்கு ஒருத்தியும் தாசியாக ஒருத்தியும் தேவை. எந்த பாகம் இவளுக்குக் கொடுக்கலாம்?” என்றான் மற்றொரு முதலாளி.

‘தாசி பாகத்தான் சரியாக இருக்கும். ஏனெனில் தாசிகளாகவே இருக்கும் சில பெண்கள்கூட சில பாகத்தை நடிக்கக்கூசுகிறார்கள். அந்த கூச்சத்தினால் கட்டமே கெட்டுவிடுகிறது. தாசிகுலத்தில் பிடுக்காத சில அல்பநாய்கள் கேவலத்திலும் கேவலமாக நடிக்கக்கூடத் தயாராகவிருக்கிறார்கள். அந்த வேஷத்திற்கு அப்படித்தானே இருக்கவேண்டும். இவளை வந்தது முதல் நான் கவனிச்சுக்கிறேன். கூச்சம் என்பது மருந்தக்கும் இல்லை. வெகு தாராளமாகவிருப்பதால் தாசிபார்ட்டுதான் சரியாகவிருக்கும்’ என்றான் ஒரு டைரெக்டர்.

காய்ச்சியவேலைக் காதல்பாய்ச்சுவதுபோல் சகுமாரனுக்குத்தோன்றியதேயன்றி சாமானியமாய்த்தோன்றவில்லை. “நமது சமூகமும் பெண்மணி

களும் கெட்டுப்போவதற்கு இதைவிடமார்க்கம் வேறு என்னவேண்டும்? சீச்சி!... என்னைப்போன்ற முட்டாள உலகத்திலேயே இல்லை, நான் ஏன் இந்த ஊழல் சூப்பையின் நாற்றத்தைக் காணவரவேண்டும்?" என்று மிக்க வெறுப்பு ஆத்திரமும் பற்றி எரிகிறது.

"நாசமாய்ப்போன தேவடியாள் சிறுக்கி வீட்டில் காலிவைத்த வேளை தான் வீட்டில் அனிஷ்டமே புருந்துவிட்டதுபோல் இத்தகைய கோரக்காக்கி களைக்காண நேர்ந்தது. சொல்லாமல் எழுந்துபோய்விடலாமா?" என்று நினைத்தான். 'இன்னும் என்னென்னதான் நடக்கிறதோ பார்க்கலாம்' என்கிற எண்ணத்துடன் உட்கார்ந்திருந்தான். உள்ளத்தில் செய்யும் சித்திரவதைக்கு அளவே கூறமுடியாது தவிக்கிறான். அத்தவிப்பின் சீற்றம் பெருமூச்சாகத் துரத்தியது.

15

கீர்வாணி நிருபமாவை மடியில் போட்டுக்கொண்டு சமாதானம் செய்வதை அச் சிறுமியினாலேயே நம்பமுடியவில்லை. மிரளமிரள விழித்த வாறு தேம்பித் தேம்பிப் புலம்புவதைக் கண்ட புண்ணியமூர்த்தியும் பக்கத்தில்வந்து உட்கார்ந்து, 'குழந்தாய்! ஏன்மமா இவ்விதம் மிரண்டுபார்க்கிறாய்! என் மனைவிமகா நல்லவள். நேற்று ஏதோ அறிபாமையால் கூறிவிட்டாளே யென்று க்லேசப்படுகிறாயா! இனிமேல் அம்மாதிரி சொல்லமாட்டாள். கீர்வாணி! நீயும்கூடக் கண்ணீர்விட்டால் குழந்தையை எப்படிச் சமாதானம் செய்வது? இந்தா! இந்தப்பாலைக் குடிக்கச்செய்" என்றார்.

கீர்வாணியால் பேசவேமாட்டாது துக்கம் பொங்கிப் பொங்கி வருகிறது. காரணமும் தெரியவில்லை. மெல்ல சமாளித்துக்கொண்டு, "அம்மா குழந்தாய்! இந்தா இதைச் சாப்பிடு. இதோ பாரம்மா! நான் புத்தியில்லாது கழுதையைப்போலத்தான் இன்னிமிடம்வரையில் இருந்தேன். இந்த புண்ணியாத்மாவின் சிலமும் ஒழுக்கமும் அறியாது பாவியாகி விட்டேன். இப்போதுதான் எனக்கு அஞ்ஞான இருள் அகன்று, 'பதியே தெய்வம்; பதியின் வாக்கே தேவவாக்கு: அவர் போகிறவழிதான் சொர்க்கத்திற்கு வழி' என்கிற தத்துவத்தை அறிந்தேன். இனி நான் வேறு அவர் வேறல்ல. நீ பயப்படாமலிரும்மா!" என்று அவள் சிறிய பெண் என்பதையும் மறந்து பித்துப்பிடித்தவன்போல் கூறினாள். இதைக் கேட்ட புண்ணியமூர்த்தியின் முகம் மலர்ந்ததோடு கண்களில் ஆனந்த பாஷ்பம் பொங்கிப் பெருகியது, கீர்வாணியின் வெள்ளை இதயத்தின் சோபை அவர் மனக்கண்முன்பு பளிங்குபோல் தெரிந்தது. மனைவியை அடைந்ததன் பூரா இன்பத்தையும் இப்போதுதான் அடைவதுபோன்ற உணர்ச்சியும் தோன்றியது.

நிருபமாவைத் தடவிக்கொடுத்து "குழந்தாய்! நீ காந்தாமணியை எப்படித் தாயாக எண்ணியிருந்தயோ, அப்படியே இவளைத் தாயாக எண்ணிக்கொள்ளு. இவளும் உன்னை வெகு பசுமாகவே நடத்துவாள்... கீர்வாணி! இந்தப் பரதேசிக் குழந்தையிடம் இனி நீ மாறமாட்டாயே! உன் மருமகளைப் பார்த்த வேகத்தில் திரும்பிய மனது மறுபடியும் அவள் மோகத்தில் மாறிவிடாதிருக்குமா! எங்கே, கீர்வாணி! என்னிதயம் குளிரும்படி உறுதியான மொழியைக் கூறு பார்க்கலாம். பர்த்தாவுக்கேற்ற சிழல் பத்தினிதான் என்பதை நடைமுறையில் சூழித்துக் காட்டுவாயா! இந்த அனாதைச் சிறுமியை இனி யாரிடமும் காட்டிக்கொடுக்கமாட்டேன். நானே காப்பாற்றுவேன்" என்று கூறு பார்க்கலாம் என்று அன்பே வடிவாய்க் கேட்டார்.

கீர்வாணியின் கண்ணீரை அடக்க அவளாலேயே முடியவில்லை. அப்போது அவள் மனது தத்தளித்த நிலைமையில், தான் முன்பு நடந்து கொண்டது மற்றும் தப்பிடும், மகா சூற்றமானது, அபசாரம்; என்கிற புனிதமான எண்ணத்தை இதயக் கடலில் அலைமோதச் செய்தது. “அத் தகைய அபராதத்திற்கு ப்ராயச்சித்தமாக பர்த்தாவின் மனங்குளிர் வாக்குக்கொடுத்து அந்தக் குழந்தையைக் காப்பாற்றுகிறேன் என்று சொல்லு; சொல்லு” என்று எதோ ஒரு மந்திர சக்தியைப்போல் உத்வேகம் பொங்கி எழுந்து இதயத்தில் ஒலித்தது.

உடனே அவள் சிறிதும் தியங்காமல் “டாக்டர்! நான் செய்த மகத் தான் அபசாரத்தை எல்லாம் சூழித்து அடிமையை மன்னித்துவிடுங்கள். நான் இனி உயிரோடிருக்கும்வரையில் உங்கள் நிழல்போல் நடந்துகொள் வேன். உத்தம ச்ரேஷ்டராகிய உங்களிடம் இத்தனை வருஷங்கள் பழகியும் என் புத்தி பாழாகிவிட்டதை அறிந்து வருந்துகிறேன். என் மருமகனைக் கண்டும் இனி மயங்கமாட்டேன். மற்ற யார் வார்த்தைக்கும் என்னுள்ளத் தைக் கொடுக்கமாட்டேன். என்னறியாமையை மறந்துவிடுங்கள்” என்று உள்ளத்திலிருந்து பொங்கிவரும் உணர்ச்சியின் வேகத்துடன் கூறினாள்.

நிருபமாவுக்கு உண்டான சந்தோஷத்திற்கு எல்லையே இல்லை. என்ன பேசுவதென்பதே தெரியாது பேர்தப்பேர்த விழித்தபடியே “அம்மா!” என்று பெரிதாகவும் ஆழமான அன்புடனும் கூறி கீர்வாணியைக் கட்டிக் கொண்டு சில நிமிஷங்கள் ஐக்கியமாகிவிட்டாள். எக்காரணத்தினாலோ, கீர்வாணியின் உள்ளத்தில் அவளையறியாத ஒரு மின்னொட்டுப்போன்ற புத்திரவாத்ஸல்ய உணர்ச்சி குடிரென்றுபொங்கி எழுந்தது. பல வருஷங் களுக்குமுன்பு தன் பெண் இறந்துவிட்ட நினைவும், அதன் தோற்ற மும், அது உயிருடன் இருந்தகாலத்தின் நினைவுகளும் இத்தனை வருஷங் கழித்து அலைபோல் கிருகிரென்று மோதிச் சமுன்ரது. “ஆகா! நீலாவும் இருந்தால் இத்தனை வருஷத்தில் எத்தனை பெரிய பெண்ணாகிக் கண்கொள் ளாக்காக்கி கொடுப்பாளல்லவா? இந்த கருத்துடன் நேற்று, நிருபமாவைக் காட்டி உன் மகளென்று டாக்டரும் கூறியிருக்கிறார். இதன் மர்மமும் அழகும் தெரியாமல் அவர் மனத்தைப்புண்ணுக்கிவிட்டோமே!” என்று விசனமும் தோன்றியது.

“நான் அந்தப்பரதேசியினிடத்தில் அன்புகாட்டி அணைக்கும்போதே அவர் முகத்தில் எத்தனை ஆனந்தமும் நம்பிக்கையின் சாயையும் சேர்ந்து சோடிக்கின்றது? புண்ணிய புருஷராகிய அவருடைய நிழல்போன்றிருக்க வேண்டிய நாம் அவர் மனம் நோகும்படியும், பிறர் இதைப்பார்த்துச் சிரிக் கும்படியும் செய்துவிட்டோமே! நாமும் இந்த விஷயத்தில் அவருடன் ஒற்றுமையாக இருந்திருந்தால் சந்தேகத்திற்கு ஒரு கடுகளவும் இடம் உண்டாகியிராதல்லவா! களங்கமற்ற மனிதருக்கு என் மூடமதிவினலே களங்கத்தையும் மனப்புண்ணையும் உண்டாக்கி இதயம் துடிக்கச்செய்த மகாபாவத்தை நான் தீர்க்கமுடியுமா?”... என்றெல்லாம் தன் போக்காக எண்ணமிட்டவாறு அப்படியே சிந்தனை உலகத்தில் சமாதியானவன் போல் உட்கார்ந்துவிட்டாள்.

அவளுடைய இதயமாகிய வானத்தில் எண்ணங்களாகிய மேகப் படலம் சுற்றிக்கொண்டு வாட்டுவதையும் தான்செய்த அலக்ஷியத்திற்காக அவள் மனமுருகி வருந்துகிறாள் என்பதையும் நொடிப்பொழுதிலறிந்து கொண்ட புண்யமூர்த்தி கீர்வாணியே வியக்கும் வண்ணம் அவள் முதுகில் தட்டிக்கொடுத்து “கீர்வாணீ! கொலைசெய்தவன்கூடத் தான் செய்துவிட்ட மகத்தான கொடுமையை உணர்ந்துவருந்தி உண்மையில் உள்ளம் துடிப்

பானுகில் அவனைக்கூட பகவான் தனது பரமகருணையினால் மன்னித்துவிடுவதாக நமக்குப் புராணங்களும் புண்ணிய சரித்திரங்களும் முறையிடுகின்றன.

உதாரணமாக, கொலைசெய்வதைவிட ஆயிரம்பங்கு அதிகமான பாதகத்தை ஸ்ரீராமபிரானின் திருவடிகளில் செய்தவிட்ட கிராதக ராவணனைக்கூட அந்த சத்யஸ்வரூபன் க்ருபாசமுத்திரத்தில் நீராட்டி அபயமளிப்பதாகக் கூறியுள்ளதை ராமாயணத்தைப்படித்த நீ அறியவில்லையா?

அங்ஙனமிருக்க, நீ செய்தது என்ன அத்தகைய குற்றமா! திடமனதும் கல்மஷமற்ற பார்வையும் இல்லாத எந்த ஆடவனும் சரி, பெண்டிரும் சரி இதுபோன்ற சந்தேகப்பிச்சாசக்கு சடக்கென்று மனத்தில் இடம் கொடுத்து விடுவதானது சர்வசகலம். நான்செய்த பாவத்தினால்தான் நீ இத்தனை வருஷங்களாக என்னிடம் பழகியும் என் தூய்மையை அறியாது சிறிது களங்கத்தை உண்டாக்கிக்கொண்டாய். கீர்வாணீ! அதைப்பற்றி நான் ஒரு கடுகளவும் கோபிக்கவோ, குறைபடவோ இல்லை. உனது மாசுபடிந்த மன இருளை ஒட்டுவதற்காகத்தான் பகவான் சரியானபடி உனது தம்பியின் பரிவாரங்களைக்கொண்டு உன் இதயத்தைச் சுத்தம்செய்து விட்டார். அதற்காக நான் பரமசந்தோஷப்படுகிறேன்.

நீ இம்மட்டும் உனது குற்றத்தை உணர்ந்து எனது பரிசுத்தத்தையும் இப்போதாவது அறிந்ததே எனது இதயம் ஆனந்தமயமாகப் பூரிக் கின்றது. விச்வாமித்தரர்யாகசம்ரக்ஷணூர்த்தம் ஸ்ரீராமனைக்கேட்டதற்கு புத்திரபாசத்தின் வேகத்தினால் மறுத்த தசரதர் பிறகு அதற்கு ப்ராயச்சித்தமாக ஸ்ரீராமனுடன் ஸ்ரீலக்ஷ்மணையும் சேர்த்தனுப்பி முனிபுங்கவரின் உள்ளத்தைக் குளிரச்செய்ததுபோல் நீ முதலில் என்னைச் சந்தேகித்து எனது தூய்மைக்கு ஹானி தேடியதோடு இப்பேதைப் பெண்ணையும் வெறுத்ததற்கு ப்ராயச்சித்தமாய் இவளுடன் இன்னொரு அனாதைப்பெண்ணையும் சேர்த்து இரட்டைக் குழந்தைகளாக வளர்க்கும்படி பகவான் க்ருபை செய்துவிட்டார்.

என்று முடிப்பதற்குள் கீர்வாணி, 'இரண்டு பெண்களா! இன்னொருத்தியாரு?... லலிதகுமாரியைச் சொல்கிறீர்களா!...' என்றுள்.

புன்:—அவளை பரதேசி என்று ஏன் சொல்லப்போகிறேன்? எனது ஒன்றுவிட்ட சகோதரி ஒருத்தி தாய் தகப்பனில்லாத பரதேசி, என் தாயா ரிடமே வளர்க்கப்பட்டதாயும் அவளை விவாகஞ்செய்து கொடுத்ததும் அவள் கணவன் மூர்க்கனாகையால் அவளை அழைத்துக்கொண்டு பர்மாவுக்குச் சென்றுவிட்டதாயும் அவர்கள் அதற்குப் பிறகு இப்பக்கமே திரும்பவில்லை என்றும் நான் அடிக்கடி சொல்வது நினைவிற்குக்கலாம். அங்கு ஜப்பானியரின் குண்டுவிச்சுக்குப் பயந்துகொண்டு பலபேர் முன் ஜாக்ரதையாக ஓடிவந்துவிட்டார்கள்.

இந்த இறுமாப்புப் பிடித்தவன் கடைசிவரையில் கிளம்பாமலேயே இருந்து ஆபத்து மிஞ்சிவிட்டபோது இவன் வீட்டு மேலேயே குண்டு வீழ்ந்து சகல சொத்துக்களும் நாசமாகியதோடு அபாயமும் அதிகரித்து விட்டதால், மனைவியையும் மகளையும் மட்டும் கப்பலேற்றி அனுப்பிவிட்டாலும். அப்போதும் தான் வருவதாகக்கூடச் சொல்லவில்லையாம். ஆபத்துக்குப் பயந்து அவர்கள் யாருடனோ ஒட்டிக்கொண்டு படாத அவஸ்தைகள் பட்டு கடையும் கப்பலும், பசியும் பட்டினியுமாகத் திண்டாடி வரும்போது என் சகோதரி மனோவேதனையினாலும் தன் கணவன் அங்கு தங்கி விட்டதினால் என்ன ஆபத்து நேருமோ என்கிற திகிலாலும் ப்ரயாணத்தில்

ஏற்பட்டக் கோளாறிலும் இடை வழியிலேயே அந்தப் பெண்ணைத் தவிக்கவிட்டுத்தான் பரகதியடைந்துவிட்டாளாம்.

எத்தனையோ சீரம்பட்டு இப்போதவர்கள் வடக்கே வந்திருக்கிறார்களாம். கையிலோ காலண இல்லையாம். அந்தப் பெண்ணுக்கு 17-வயதாகிறதாம். இந்த கஷ்டங்களைத் தாளாமல் அது சிக்காகிக் கிடக்கிறதாம். இதற்குள் இவர்கள் இருந்தபாகம் ஐப்பான் வசமாகிவிட்டதால் அவள் பிதாவின் செய்தி ஒன்றுமே தெரியவில்லையாம். பெண்ணைப் பார்த்தால் பிழைப்பது இரண்டாவிதமாகத்தான் தோன்றுகிறதாம். அவளுக்கு நான் உறவினன் என்பதை அப்பெண்ணின் மூலம் தெரிந்து அந்த மனுஷ்யர், உடனே வந்து அழைத்துப்போகும்படி பெரிய ராமாயணம்போல் கடிதமெழுதியிருக்கிறார்.

அக்கடிதம் இன்றுதான் கிடைத்தது. அதை உன்னிடம் காட்டுவதற்குச் சமூகத்தை நாடிவருவதற்குத் தருணம் தேடிக்கொண்டே இருந்தேன். சினிமாக்கூட்டத்தின் அட்டகாஸமும், வீட்டு தட்புடலும் கண்டு இத்தகைய குதூகலமான சமயத்தில் இதைத் தெரிவித்தால் நீ எங்கே கோழிப்பாயோ! என்ற பயத்தால் அப்போது வாளாவிருந்தேன். அந்த மனிதனுக்கு என்ன பதில் எழுதுவது, சொல்லு" என்று ஆழம் பார்ப்பவர்போல் கேட்டார். கீர்வாணிக்கு உண்மையில் அப்போது நிர்மலமான மனத்தில் தன் கணவனுக்கு முகங்கோணும்படி இனி நடப்பதில்லை என்கிற ப்ரதிக்ஞையே இதய ஒலியாக ஒலித்துக்கொண்டிருப்பதால் அவள் கணவனின் இருபாதங்களையும் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு கண்ணீர் பெருக, "டாக்டர்! இனி இவ்வடியானைச் சோதிக்கவோ, மனத்தைப் பேதிக்கவோ வேண்டாம். என் அறிவுக்கண் திறந்துவிட்டது. இனி நான் உங்கள் உடல்; நீங்கள் என் உயிர். இந்த நிமிஷம் முதல் தங்கள் நிழல் போல நான் சகல விதங்களிலும் நடப்பேன். உங்கள் பாதசாக்ஷியாக இது சத்யம்" என்று வெகு அழுத்தமான குரலில் கூறிக் காலின்மேலேயே சாய்ந்துவிட்டாள்.

இந்தக் காஷி சிறுமி நிருபமாவின் மனத்தை உருக்கியது. தன் பொருட்டாகத்தானே அன்யோன்ய தம்பதிகளினிடையில் ஒரு சோதனையும் சிறிது மனக்கலக்கமும் உண்டாகியது என்ற உணர்ச்சியே தோன்றியது. சிறுமியாசினும் மதியூகமும் தேர்ந்த சமர்த்தும் உடைய வளாதலால் சடக்கென்று புண்ணியமூர்த்தியின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு, "இத்தனை சங்கடத்திற்கும் நான்தானே காரணம். என் பொருட்டு இனி அம்மாவை ஒருவிதத்திலும் வருத்தாதீர்கள்...அம்மா! அபயங்கொடுத்த தாயாகிய நீங்கள் அழுவதைக் காணச் சகிக்கவில்லையே. எழுந்திருங்கள்" என்று தூக்கினாள். கீர்வாணியின் மனதும் புண்யமூர்த்தியின் மனதும் ஒரே யடியாகச் சேர்ந்து குதூகலமடைந்தன.

கீர்வாணி சடக்கென்று "டாக்டர்! அந்தப் பரதேசிக் குழுந்தையை நீங்களேபோய் அழைத்துவாருங்கள். அவளுடைய தாயார் உங்கள் தாயாரிடம் வளர்ந்ததுபோல் அவள் உங்களிடமே வளரட்டும்" என்று ஆர்வத்துடன் கூறினாள்.

புண்:—உம்...நான் போவதா! என் தொழிலுக்கு அத்தகைய ஓய்வு கூட உண்டா! நீ அறியாததா கீர்வாணி! எத்தனை ஆத்மாக்கள் என்னை நம்பி இரவு பகல் எதிர்பார்க்கிறார்கள். அத்தனை பேருடைய தவிப்புக்கு இடம் வைத்துவிட்டு நான் போவது முடியுமா! சில டாக்டர்களைப்போல் முதலிலிருந்தே நான் அட்டகாஸமாய் கராக்கண்டிதமாக இருந்திருந்தால் என்னைப்பற்றி ஜனங்களுக்கும் அலக்ஷியமாகவே தோன்றியிருக்கும்.

என்னைப் பார்த்தவுடனே பகவானையே நேரில் பார்ப்பது போன்ற பேரானந்த உணர்ச்சி அந்த நோயாளிகளின் முகத்திலும் அவர்களைச் சார்ந்தவர்களின் முகத்திலும் ஜ்வலிப்பதைக் காண என்னுள்ளம் எப்படித்தான் பொங்குகிறது தெரியுமா! அந்த எண்ணத்துடன் சில ஸ்திரீ

நோயாளிகள்கூட “டாக்டர்!” என்று ஆர்வத்துடன் அழைத்தவாறு என்விரு கைகளையும் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கண்களில் ஒற்றிக்கொள்கிறார்கள். இச் செய்கை அவர்களுக்கு என்னிடத்திலுள்ள களங்கமற்ற தேவதா விச்வாசத்தையும் திடநம்பிக்கையையும் காட்டுகிறதேயன்றி நீரினைத்ததுபோல் ஊழலையும் உணர்ச்சியையும் நான் காணவே இல்லை...

அடடா! நீதான் தற்போது முற்றும் மாறிவிட்டாயே. மன்னித்து விடு கீர்வாணி! உனக்கு முன்பிருந்த மனப்பான்மையோடு அச் செய்கையைப் பார்க்கிறவர்களுக்கு வித்யாஸமாகத் தோன்றுமோ! என்னவோ! என்றுதான் கூறினேன். கோபிக்காதே...நான் என்னுடைய மனிதனில்லை. பிறர்க்காகவே அல்லும் பகலும் உழைக்கும் ஊழியன்; ஆகையால் நான் எங்கும் போகமுடியாது என்று அதே மனிதருக்கு தந்தி மணியார்டரில் பணத்தை அனுப்பி அவரையே அழைத்துவந்துவிட்டுப் போகும்படி எழுதியிருக்கிறேன். ஆகையால் அந்தப் பரதேசியும் ஒன்றுவந்து சேரும். உனக்கு ஒரு பெண் குழந்தையில்லாத குறையை மூன்று பெண்களைக் கொடுத்துத் தீர்த்துவிட்டார் இல்லையா! இதோ பாரு. என் சகோதரிதான் அவள் என்று நம்புவதற்கு அவளுடைய புகைப்படம், இதுதான் அந்த அனாதைப் பெண்ணின் படம். படத்தில் பெண் ரதியையே பழிக்கிறாள். இல்லையா! லலிதகுமாரியைக்கூட இவள் மிஞ்சிவிடுவாள் போலிருக்கிறது. பெயரைப் பார்த்தால் நீ ப்ரமித்தே போய்விடுவாய். அதன் கீழேயே எழுதியிருக்கிறது. படி” என்றார்.

கீர்வாணியும் நிருபமாவும் ஆவலுடன் வாங்கிப்பார்த்து உண்மையில் மயங்கித்தான் போய்விட்டார்கள். அனுராதா என்கிற அழகிய பெயரைப் பார்த்த “பேஷ்!” என்று பூரித்தாள். மூவருமாகப் பேசும் சமயம் சுருமாரன் வாசற்படியருகில்வந்து பார்த்தான். தன் தாயாரைக் கட்டிக் கொண்டு நிருபமா நிற்பதைக் கண்டதும் அவனுக்குண்டாகிய வெறுப்பும் கோபமும் அளவிட்டுக் கூறமுடியாது உச்சத்தை எட்டியது. தன் தகப்பனர் ஏதோ தாஜாபண்ணித் தாயாரைச் சரிப்படுத்தி அந்த தேவடியாள் சிறுக்கியிடம் ஐக்கியமாக்கிவிட்டார் என்று தகப்பனார்மீதுதான் பொருமைத் தீ கொழுந்துவிட்டெரிந்தது.

16

தான்வந்த ஜோடே தெரியாமல் தடபுடவென்று கீழே வந்தான். மாமா வெகு நாகரீகமாகக் குடித்துக்கொண்டிருப்பதையும் பணியாள் பணிவுடன் இந்த புனித கைக்கர்யத்தைச் செய்வதையும் பார்த்து ஒன்றுமே தோன்றாது தடதடவென்று தன் ருமுக்குச் சென்று உம்முணுமூஞ்சியைப் போல் படுத்துக்கொண்டான். அதற்கப்புறந்தான் நாம் முன்பு தெரிவித்தது போல் டபார்ட்டிக்குச் சென்றான்.

அங்கும் இருக்கை கொள்ளாது மிக்க அவஸ்தைப்பட்டவாறு சற்று நேரம் பொறுமையுடன் இருந்தான். மாயா தேவியையும் லலிதகுமாரியையும் பார்த்துப் பார்த்துப் பலர் பலவிதமாகப் பேசுவதை அவன் காதால் கேட்கவே முடியவில்லை. இத்தனைபேரும் லலிதகுமாரியையும் சினிமா நகைச்சுவலென்றே எண்ணியிருக்கிறார்களேயன்றி குடும்பத்துப் பெண் என்று யாரும் நினைக்காததால் அவளிடம் தனித்துப்போய் கூப்பிடவோ,

வீட்டுக்குப் போகிறேனென்று சொல்லவோ. சற்று மனம் கூசியது. அவள் பின்னாலையும் சினிமாக்காரன் என்று தன்னையும் நினைத்துவிடப் போகிறார்களே என்று அச்சமாயிருந்ததால் அதுவும் முடியாது தவித்தான்.

சாப்பாடு, கச்சேரி ஒருவாறாக முடிந்ததும் சினிமாநகரத்திரங்கள் சிலரின் ஆடல், பாடல், நாடகம், சில சினிமாப்பகுதிகள் காட்டுதல் முதலியன நடைபெறும் என்று குறிப்புத்தாளில் கண்டிருந்ததால் அந்த இடத்திற்கு எல்லோரும் எழுந்துசெல்ல வாரம்பித்தார்கள்.

சில முக்யஸ்தர்கள் வந்து மாயாதேவி, லலிதகுமாரி, காப்ட்டன் முதலியவர்களை அழைத்துச்சென்றார்கள். காப்ட்டனோ, அவனைச் சார்ந்தவர்களோ சகுமாரனைக்கூப்பிடவே இல்லை. அவனும் வால்போல் பின்னாலேயே வருவான் என்று எண்ணினார்கள் போலும்.

இதுவே சகுமாரனுக்கு மனத்தில் சுருக்கென்று தைத்தது. முற்றுத்திறந்த முனிவர்களாக இருந்தால்கூட தம்மை முதலில் யாகத்திற்குக்கூப்பிடவில்லை, முதல் தாம்பூலம் வைக்கவில்லை என்று மிக்க ஆத்திரப்பட்டு, 'பிடி சாபம்.' என்று கூறும்போது ஆசாபாசத்திலேயே உழலும் இளங்காணியான சகுமாரனுக்கு இந்த அல்பவிஷயம் தாங்குமா!

அன்னியர்கள் குழமிக்கிடக்கும் இடமாகையால் மெல்ல சமாளித்துக்கொண்டு சமேலென்று லலிதகுமாரி இருக்கும் திக்கைப்பார்த்தான். இந்த பக்கம் ஒரு தடியன், அந்த பக்கம் குடியன், மத்தியில் நடுநாயகமாக லலிதகுமாரி உட்கார்ந்திருந்ததைக்கண்டு உண்மையிலேயே அவன் தேகம் பற்றி எரிவதுபோல சகிக்கமுடியாத ஆத்திரம் உண்டாகியது. அவர்கள் எதிரில் தான் அவளிடம்போய் 'வீட்டிற்குப்போகலாமா?' என்று கேட்டு அழைத்துப்போகவே துணிந்து தடதடவென்று அங்கு சென்று "லலிதா! எனக்கு இந்த ஆபாஸங்கள் ஒன்றும் பிடிக்கவில்லை. ஆகையால் நாம் போகலாம் எழுந்து வா" என்று காதோடு கேட்டேவிட்டான்.

லலிதா அவன் பக்கம்கூடத் திரும்பாது பெரிதாக நகைத்துக்கொண்டே "அத்தான்! பார்ட்டி உங்களுக்கா வைத்திருக்கிறார்கள்? நீங்கள் எழுந்துபோனாலும் பாதகமில்லை. எங்களுக்காகவே நடக்கும் இந்த அப்புதுக் கச்சேரிகளைவிட்டு யார் வருவார்கள்? உங்களுக்கு ரளிக்கக்கூடத் தெரியாதா! உட்காருங்களேன், போகலாம்" என்றான்.

கடைசி வார்த்தை முடியும்வரையில் சகுமாரன் அங்கு நிமிர்ந்தபடியே என்பது, திரும்பியே பாராமல் பேசும் திமிர் படைத்த நாகரீக நங்கைக்கு எவ்வளம் தெரியும்? அவள் தனது கவனத்தை முற்றிலும் அங்குள்ள மேடையீது டான்ஸ் செய்யும் நகரத்திரத்தின்மீது செலுத்திவிட்டதால் சகுமாரன் பதிலை எவ்வளம் எதிர்பார்க்கமுடியும்!

ஆனந்தமயமான பின்னணி சங்கீதத்துடன் ஐம்மென்று நாட்டியம் ஆரம்பமாகி சபையோரின் உள்ளங்களை அப்படியே கவர்ந்துவிட்டது. உடைந்த உள்ளத்துடன் நேரே கிடுகிடு என்று வாசலுக்கு வந்தான் சகுமாரன். லலிதகுமாரி சுருக்கென்று பேசியதைக் காட்டிலும் அவளுடன் பேசும்போது தன்னைப்பார்த்து சில தடியன்கள் இளப்பமாகச் சிரித்த சிரிப்பின் ஒலிதான் அவன் இதயத்தைத் துளைத்தது.

தூற்றுக் கணக்கான கார்கள் நிற்கும் இடத்தில் ஒரு ட்ரைவர்கூட அங்கில்லை. எல்லோரும் உள்ளே வேடிக்கை பார்க்கப்போய்விட்டார்கள். உள்ளம் கொதிக்கும் வேகத்தில் கார் எங்கிருக்கிறது என்பதைக்கூட பார்க்க மனது இசையவில்லை. 'கூட்டம் முடிவதற்குள் சென்றால் தம்மையும் தகப்பனாரும் பரிகாஸம் செய்யமாட்டார்களா!' என்றும் தோன்றியதால் மிகவும் தவித்தவாறு சிறிது திண்டாடினான்.

மீண்டும் 'யார் பரிகசித்தால் என்ன? நாம் வீட்டிற்கே போய்விடுவோம்' என்று திடப்படுத்திக்கொண்டு வந்தது தெரியாது வீட்டிற்குச் சென்று உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு தன்னறையில் விளக்கையும் அணைத்துவிட்டுப் படுத்துவிட்டான்.

கீர்வாணி அன்று நிருபமாவைத் தனது இதய பீடத்தில் நிற்க இடங் கொடுத்தபிறகு அவளைப்பற்றிய சகல விஷயங்களையும் நிதானமாகத் தன் கணவர்புலம் அறிந்து உள்ளம் மகிழ்ந்தாள். நிருபமாவின் பெற்றோர் களின் படத்தை உற்று உற்று ஓயாது பார்த்தாள். "டாக்டர்! இப்படி வாருங்கள். 17 வருஷங்களுக்கு முன்பு நாம் நமது குழந்தைகளின் ப்ரார்த்தனைகளைச் செலுத்த திருப்பதிக்குப் போயிருந்தோமே... அங்கு ஒரு பெண் மணிக்கு திடீரென்று மயக்கம்வந்து விழுந்துவிட்டாள். அவள் கணவனும் மற்றவர்களும் துடியாய்த் துடித்த சமயம் நீங்கள் சிகிக்கை செய்து ருணப் படுத்தினீர்களே, அதே பெண்ணின் சாயலாகவே இந்த படத்திலுள்ளவள் காணப்படவில்லையா!" என்று வெகு வியப்புடன் கூறினாள்.

டாக்டர்:—இருக்கலாம். சில விஷயங்களில் பெண்களைப்போன்ற கூரிய பார்வையும் ஆழமான ஞாபகமும் ஆண்களுக்கு இருப்பதில்லை. நான் விடிந்தால் அஸ்தமித்தால் நூற்றுக்கணக்கான மனிதர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதில் அடையாளமே மறந்துவிடுகிறது. நீ சொல்வதற்கு முன்பு எனக்கு திருப்பதி சம்பவமே நினைவில்லை. நீ சொல்லியபிறகுதான் அச் சம்பவமே நினைவுக்கு வருகிறது. கீர்வாணி! உன் மனது நம்பிக்கையடைந்து த்ருப்தியாவதற்கு இன்னுமொரு ஆதாரம் உனக்குக் கிடைத்ததற்கு நான் சந்தோஷப்படுகிறேன். இனி வீணான கவலையோ, சந்தேகமோ, கோபமோ, ஒன்றுமிருக்காதே. இப் பரதேசியின்மீது உன் அன்பிருந்தால் போதும்" என்று பெருமிதமான மகிழ்ச்சியை அடைந்தார்.

அவசரமாக யாரோ அவரை அழைத்ததால் அவர் போய்விட்டார். கீர்வாணி நிருபமாவுக்குத் தலைபின்னித் தேறுதல்கூறித் தன்னுடன் சமமாக பயமின்றிப் பழகும்படிக்குச் செய்தாள். நிருபமாவின் சந்தோஷம் எல்லை கடந்தது. காந்தாமணியின் பிரிவின் ஏக்கம் இனி மறந்துவிடும் என்கிற மகத்தான நம்பிக்கையும் உண்டாகியது.

17

இருட்டறையில் படுத்திருந்த சுகுமாரனுக்கு மனம் ஒரே இருளடைந்த பாழ்கட்டிடம்போல் தோன்றியது. எத்தனை நாழிகை இம்மாதிரி படுத்திருக்கமுடியும்? புரண்டான். மனது வெடித்துவிடும்போல் வேதனை செய்து நெஞ்சை அடைக்கின்றது. லலிதகுமாரியின் நடத்தையும் அவள் வெகு அலக்ஷிய பாவத்துடன் பேசிய பேச்சும் அம்புகள்போல் அவன் இதயத்தில் பாய்ந்துத் துளைக்கும் அவஸ்தையை அவனுல் சகிக்கமுடியவில்லை.

"இத்தகைய அகம்பாவம் பிடித்தவளைப்பற்றியா நான் ஏதேதோ மனக்கோட்டை கட்டிக்கொண்டிருந்தேன்? பயித்தியக்காரன்போல் அவளைப்பற்றி உருவெளித்தோற்றத்தில் எப்படி எப்படியோ எண்ணி அபாரமான ஸ்தானத்தில் அவளை நிறுவி ஆனந்தப்பட்ட என்னுள்ளம் முறிந்துவிடும்போலாகிவிட்டதே. என்ன கர்வம்! என்ன அகம்பாவம்!... சிவகுமாரன் அவளைக்கண்டு பரிகளிப்பதற்குத் தகுந்தார்ப்போல் ஆய் விட்டதே? என்ன செய்வது?... என்று தத்தளித்தான்; தவித்தான்.

இந்த கலவரத்தில் அவனுக்கு அங்கிருக்கப் பிடிக்காது ஒரு ஆக்ரோஷம் உண்டாகியது. மனத்திற்குள் எதையோ எண்ணி ஒரு தீவிரமான முடிவுக்கு வந்தான். உடனே எழுந்து விளக்கைப்போட்டுக்கொண்டு

உடைகளில் சிலவற்றை ஒரு சிறிய தோல்பெட்டியில் அடைத்தான். இன்னும் சில புத்தகங்களையும் எடுத்த பெட்டியில் அடுக்கிக்கொண்டிருக்கையில் கீர்வாணி மாடிப்பக்கம் தற்செயலாக வந்தவன் இவன் இங்கிருப்பதையும் இச் செய்கையையும் பார்த்த ஆச்சரியப்பட்டவளாய் “சுகுமார்! நீ எப்போது வந்தாய்? இதற்குள்ளாகவா பார்டியும் கீர்டியும் முடிந்து விட்டது. அப்படியானால் அவர்களெல்லாம் எங்கே? எதற்கு பெட்டியில் சாமான்களை வைக்கிறாய்?... என்று வியப்பாக அடுக்கடுக்காக்கக்கேட்டாள்.

அசடுவழியும் முகத்தை வெகு கஷ்டப்பட்டு சரியாக்கிக்கொண்டு “அவசரம்மா!... பார்டி இதற்குள் முடியுமா என்ன? அடேயப்பா! என்ன தடபுடல்! என்ன அமார்க்களம்! அந்த ஆடம்பரத்தைச் சொல்லி முடியாது. அப்படி நடக்கிறது. எனது ஆபீஸ் சேகவன் நான் அங்கிருப்பதை அறிந்து அங்கு தேடிக்கொண்டுவந்து கடிதம் கொடுத்தான். உடனே ஆபீஸ் காரியமாக ஜூனர்த்புரிக்குப் போகவேண்டுமென்று எழுதியிருந்தது. ரயிலுக்கு இன்னும் ஒரேமணிகாலந்தான் இருப்பதால் ஓட்டமாக ஓடிவந்தேன். அவசர காரியமாகையால் ஒருவரிடமும் சொல்லிக்கொள்ளக்கூட நேரமில்லை. நான் போய்வருகிறேன். தேவடியாள் சிறுக்கியும் நீயும் சந்தோஷமாகக் குலாவுங்கள்” என்று மொட்டையாக ஒரு வெடிகுண்டு வார்த்தையையும் கூட வீசி எறிந்துவிட்டுக் கிளம்பினான்.

கீர்வாணிக்கு உள்மர்மம் ஒன்றும் தெரியாததால் அவன் திரித்த கயிறை உண்மை என்று நம்பினான். எனினும் வெகுகாரமான பார்வையுடன் கடைசியில் சொல்லியவார்த்தை அவள் மனத்திற்குப் பிடிக்கவே இல்லை. அவளையும் மீறிய அதிகாரதொனியுடன் “சுகுமார்! இன்னொருதரம் இவ்வாறு சொன்னால் எனக்கு மகத்தான கோபம்வரும். தேவடியாளால் வளர்க்கப்பட்டவளாயினும் குடும்பப்பெண்களுக்குமேலான ஒழுக்கத்துடன்தான் அந்தப்பரதேசிப்பெண் இருக்கிறாள். உனக்குப்பிடிக்கவில்லை யென்றால் அவளைப்பற்றிப்பேசாமலிருந்துவிடு. வீணாக அப்பாவின் மனமும் என் மனமும் நோகப் பேசாதே...

என்று கூறிமுடிக்குமுன், சுகுமாரன் அபாரமான ஆத்திரத்தையும், தலைகால் தெரியாத ஆவேசத்தையும் அடைந்தவனாய் ஏளனமான பார்வையுடன், “உம்... உன் புத்தியும் இப்படிக்கெட்டதன் விபரீதம் சிக்கமுடியவில்லை. வேண்டுமானால் அந்தக் கூத்தாடிச் சிறுக்கியை அட்டாவே அபாரமாகக் காதுவிக்கிறார்; உனக்கும் வயதாகிவிட்டதால் அவருக்குக் கல்யாணமே செய்துவிடு. தம்பியும் கணவனும் ஜோடியாக இருக்கும்” என்று கடுமையிலும் கடுமையாகக்கூறியவாறு பதிலை எதிர்பார்க்காமல் ஒரே விசையாய், மூர்க்கனாய் ஆவேசப்பிசாசுபோல் போய்விட்டான்.

அவன் கூறியவார்த்தைகள் கீர்வாணியின் காதுகளில் ஈயத்தைக் காய்ச்சி வார்த்ததுபோலிருந்தனவேயன்றி தன் மகன்பேசுகிற பேச்சாகவே தோன்றவில்லை. மகா உத்தமராகிய கணவன்மீது, தான் முட்டாள்தன்மாக அவதூறு நினைத்துப்பேசி இடங்கொடுத்ததனல்தானே இந்த சுண்டைக்காய் பையனுக்கு இத்தனை துணிவு உண்டாகி, அடாதவார்த்தைகளைப்பேசும்படியாயிற்று. இந்த அனியாயத்திற்குக் காரணம் தன்னறியாமையும் சேர்ந்ததல்லவா?... என்றுதான் முதலில் தோன்றியது.

தாயுள்ளத்தின் கனிவினால் அந்த தடியனைத்திட்டவோ, சாபமிடவோ அவள் மனம் துணியவில்லை. இத்தகைய துராக்குதமான புத்தியை மாற்றி நல்ல புத்தியையும் நல்ல எண்ணத்தையும் கொடுத்து ரக்ஷிக்கும்படி பகவானை மனமுருகி வேண்டி கண்ணீர்பெருக அசந்து நின்றாள்.

தாயிக்கும் மகனுக்கும் நடந்த தர்க்கத்தை, தற்செயலாக வந்த புண்ணியமூர்த்தி, மறைவில் நின்று சகலத்தையும் கவனித்தும் தான் வந்திருப்பதைக்கூட அறிவிக்காமல் அப்படியே மனத்துடிப்புடன் நின்றார். தன் மனைவி திருந்தி விட்ட சந்தோஷம் ஒருபுறம் பொங்குவதைப்போல் மகனின் தூராக்ருதமான வார்த்தை அவர் இதயம் வெடித்துவிடும்போன்ற அதிர்ச்சியை உண்டாக்கியது. தனது இயற்கையான சாந்தத்தையும்மீறி மகனை அப்படியே ஒரு அறை விட்டுவிடலாமா என்றும் நினைத்தார். ஆனால் அடுத்தகூணமே தன்னைத்தான் தேற்றிக்கொண்டு மீண்டும் மவுனத்தையும் சாந்தியையும் வரவழைத்துக்கொண்டார். அவன் ஆபீஸ்விஷயமாக வெளியே போவதென்று கூறியது சுத்தபொய் என்பதை எப்படியோ அவன் முகக்குறிப்பினாலேயே அறிந்தகொண்டதால் “ஏதோ காரணமாக வெளியே செல்கிறேன். இதில் ஏதோ மர்மம் இருக்கிறது. இந்த சினிமாக்கூட்டம் நம் வீட்டைவிட்டுப் போகும்வரையில் அவன் வெளியில் போயிருந்தால் கூட நலமே” என்று தோன்றியதால் பேசாமலிருந்தார்.

‘மூர்க்கனின் குணத்தைமாற்றி நல்ல புத்தியைக்கொடுத்து அவனும் உலகில் பிறந்தான், பிறந்ததுதெரியாது இறந்தான் என்றில்லாமல் மனிதப் பிறவியின் லக்ஷியத்தை ஒரு சிறிதாவது அடைந்து அவனையும் உலகம் போற்றும் முறையில் திருத்தி ஆட்கொள்ளவேண்டும்’ என்று பகவானை வேண்டிப் பின், உடனே கீர்வானியிருக்கும் இடத்திற்குவந்து அவனை முதலில் ஒரு கையால் தட்டியும் அணைத்தும் மற்றொரு கையால் அவன் கண்களில் பெருகும் தண்ணீரைத் தன் கைக்குட்டையால் துடைத்தும் அவனை ஆச்வாசப்படுத்தி, “கீர்வானீ! கலங்காதே. இந்த அல்பத்திற்கெல்லாம் கலங்கி இடிந்துவிட்டால் கடவுளின் சோதனைகள் அண்டரியாது இருக்குமே, அதை எப்படிச்சகிப்பாய்?” நெருப்பு என்றதாலேயே வாய் சுட்டுவிடாது. என் மனத்தாய்மையையும் உறுதியையும் அந்த சர்வேச் வரன் உகப்பாக அறிந்தால்போதும்.

இரண்டாவதாக எனது உயிர்நாடியான நீ அறிந்தால்போதும், அந்த மடையன் கூறியதற்காக வருத்தப்படாமல் அவனையும் மனிதவர்க்கத்தில் சேர்த்து மதிப்புக்கொடுக்கும்படி பகவானை வேண்டு. அவன் உன்னிடம் கூறியதனைத்தும் சுத்தபொய். என்ன காரணத்தினாலோ ஊருக்குப் போகிறேன். கீர்வானீ! இந்த கூத்தாடிகளின் கூட்டத்து முன்னிலையில் இல்லாதது நலந்தான். வருந்தாதே. நானே அவனை எந்த சாக்கையாவது வைத்து வெளியூருக்கு அனுப்ப நினைத்தேன். அவனை கிளம்பியது நன்றாகவே தோன்றுகிறது. வருந்தாதே. வா... என்று அழைத்துச் சென்றார்.

இந்த சம்பவத்தை அப் புனிதமூர்த்தி பார்த்துவிட்டாரே என்று பின்னும் மன அதிர்ச்சியாகிவிட்டது. அந்த சாந்த ஸ்வரூபிக்குப் பதில் சொல்லவே தெரியாது விழித்தவாறு உள்ளே வந்தாள். அவளுக்கு ஒரே குழப்பமும் துக்கமும் உண்டாகிவிட்டதால் மவுனந்தான் உதவி புரிந்தது.

இரவு 11 மணி சுமாருக்கு பார்டிக்குச் சென்றிருந்தவர்கள் தடபுடல் அட்டகாஸத்துடன் வந்தார்கள். பார்டியில் பலமாகச் சாப்பிட்டுவிட்டதால் வீட்டில் ஏதோ ஒருவாறு சாப்பிட்டதாகப் பேர் செய்துவிட்டுப் படுக்கைக்குப் போனார்கள். இந்த நாகரிக நாடகங்களைப் பார்க்கப் பார்க்க கீர்வானிக்குண்டாகிய வெறுப்புக்கும் எரிச்சலுக்கும் அளவே இல்லை. ஆனால் இதை எப்படிக்காட்டிக்கொள்வது?

மறுநாள் காலை யில் லலிதகுமாரி பைஜாமாவும் ஜிப்பாவும் சிறிதும் வெட்கமின்றி வளையவருவதைப் பார்த்த கீர்வாணிக்கு வெட்கம் நெஞ்சை அள்ளுகிறது. லலிதா சுருமாரைக் காணாததால் மாடியில் அவனறைக்குச் சென்றாள். அங்கு காணாததால் சிவகுமாரன் விடுதிக்கு வந்தாள். சிவகுமாரன் ஏதோ படித்துக்கொண்டிருந்தான்.

இவள் வந்ததை அறிந்தும் அறியாதவன்போல் முகமே கொடுக்காமல் படித்தபாவனையிலேயே இருந்தான். லலிதா கம்பிரமாக அங்கு உட்கார்ந்து 'என்ன சின்னத்தான்! வெகு மும்முரமாகப் படிக்கிறாயா? நான் வந்ததைக் கூடப் பார்க்கவில்லையா!' என்று தானே வார்த்தைகொடுத்தாள். அதற்குப் பிறகு என்ன செய்வது? 'ஓ...லலிதாவா! நான் பார்க்கவே இல்லை' என்று முடிப்பதற்குள் டெலிபோன் மணியடித்தது. இதுதான் சாக்கு என்று உடனே ஓடிப்போய்விட்டான். லலிதா அங்கிருந்து கீழே வந்தாள்.

முதல்நாள் காலை யில் வந்தவள் இதுவரையில் அத்தைபுடன் ஒரு பேச்சுக்கூடத் தனித்துப்பேச ஒய்வில்லை. நிதானமாக சமையல் உள்ளே எட்டிப்பார்த்தாள். கீர்வாணியை அங்கே காணாததால் மீண்டும் மாடிக்குச் சென்று சுருமாரன் விடுதியிலுள்ள புத்தகங்கள், பேப்பர்கள் முதலிய வற்றைக் கிளறிக்கொண்டிருந்தாள்.

"சேச்சே! எத்தனை டர்ட்டியா ருமை வைத்திருக்கிறார்! கொஞ்சக் கூட நாகரீகமே தெரியவில்லையே!" என்று கூறியவாறு அவ்வறையை தடபுடலாக ஒழித்துத் தன் தாதியின் உதவியால் வெகு நாகரீகமாகவும் புதுமாதிரியாயும் அலங்காரம் செய்துவைத்தாள். "சுருமாரன் எங்கு போயிருப்பான்? ஏன் காலைமுதல் இன்னும் வந்து பார்க்கவில்லை" என்று பெரிய யோசனை உண்டாகியதால் மறுபடியும் கீர்வாணியினிடம் வந்தாள்.

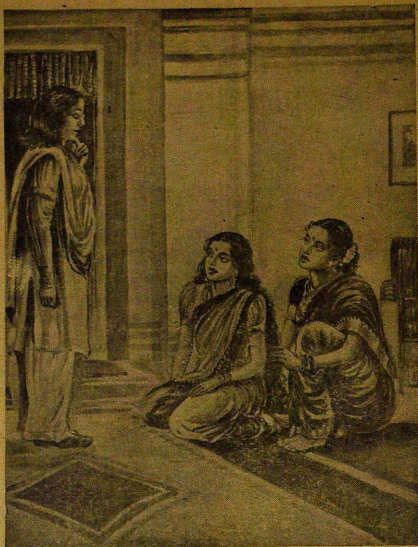
கீர்வாணி நிருபமாவுக்கு தலை பின்னிக்கொண்டிருந்தாள். லலிதாவை நிருபமா இதுவரையில் பார்த்ததில்லை; நிருபமாவை அவள் பார்த்ததில்லை. அழகே அவதாரமாகியதுபோன்று செளந்தர்யப் பதுமைபோல் உட்கார்ந்திருக்கும் நிருபமாவைக் கண்டு லலிதாவே ப்ரமித்து சில வினாடிகள் தம் பித்துப்போனாள்.

அதேபோல் லலிதாவைக் கண்டதும் நிருபமா முதலில் ஆண்டிள்ளை என்றே எண்ணிவிட்டாள். பிறகுதான் பெண்டிள்ளை என்பது தெரிந்தது. அவளைக் கண்டு வியப்புறுவதற்குப் பதில் அவளுடைய தடபுடலான நாகரீக அலங்காரத்தைக்கண்டு கூறத்திறமற்ற ஆச்சரியத்தை அடைந்து இமை இசைக்காமல் அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

லலிதகுமாரியைக் காண வெறுப்பும் வெட்கமும் கீர்வாணியை பாதித்தன. உள்ளூற அவளிடம் உள்ள விச்வாஸத்தைக்கூட இந்த அலங்கார அலங்கோலம் விரட்டிவிடும்போல் தோன்றியது. ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு அவள் மனக் கவலையை ஒரு சிறிதுதாக்கி வெளிச்சென்றது.

"உட்காரம்மா...ஓ...நீ உட்கார எப்படி முடியும்? அடேய், குப்பா! நாற்காலிகொண்டு போடுடா!" என்றாள். அடுத்தவினாடியே நாற்காலி வந்தது. லலிதகுமார்க்கு அதில் உட்கார அவளை யறியாது அச்சமாயிருந்ததால் அப்படியே அதிசயித்து நின்று, நிருபமாவின் வெகு அழகான கருங்கூந்தலின் அடர்த்தி, நீளம், படிப்படியாயும் சுருண்டு சுருண்டு கரே லென்று தளதளப்புடன் முன்பக்கத்தில் அழகுக்கு அழகு கொடுப்பது போல் இருப்பதைக் கண்டதும் ப்ரமிப்பும் வியப்பும் அடைந்து அந்த எழில் மிக்க கேசத்தையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றுள்.

இதைக் கண்ட கீர்வாணி ஒரு ஏளனப் புன்னகை புரிந்தபடியே
 “என்னும்தான் இப்படி வைத்த கண்வாங்காது பார்க்கிறாய்? உன்னைப்போல்

நாகரீக மொட்டையடித்துக்கொள்ளாது இப்படி இருக்கிறாளே யென்று பார்க்கிறாயா? “கூந்தல் கோடி ஊனம் காக்கும்; மொட்டை முழு அழகையும் போக்கும் என்பது பழமொழி. இரண்டையும் கண்ணல் பார்த்துக்கொண்டுதானிருக்கிறேன்” என்று சிறிது வருத்தமும் கனிவும் தேங்கிய குரலில் கூறினாள்.

லலிதகுமாரியின் மனத்தில் படாமலா இருக்கும்? ஆனால் வாய்திறந்து பதில் பேசவில்லை. நிருபமாவின் அழகை அப்படியே அள்ளிக் குடித்து விடுபவள்போல் இமை கொட்டாமல் சில வினாடிகள் பார்த்தாள். “அத்தைக்குத்தான் பெண்ணில்லையே! இவள் யாராக இருக்கமுடியும்?” என்கிற சந்தேகம் ஒரு சிறிது உண்டாகியது. பிறகு சற்று சமாளித்துக் கொண்டு “அத்தே! இந்த ஜகன்மோகினி யாரு?” என்று கேட்டபடியே கீழே தரையிலேயே உட்கார்ந்தாள்.

கீர்:—இவளா! என் மகன்தான், குமாரி நிருபமாதேவி. உனக்குத் தெரியாதா!

லலித:—உங்கள் மகளா! உங்களுக்கு?

கீர்:—‘உனக்கு எப்போ பிறந்தாள்?’ என்று கேட்கத்தானே வாயெடுத்தாய். ஆமாம். எனக்கு வயிற்றில் பிறந்த மகளைவிடப் பதினா

யிரம் பங்கு அதிகரித்த மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கும் மகளைக் கடவுள் கொடுத்தார். இவளுடைய அழகைக் கண்டு நீ ப்ரமிப்பதுபோல் இவளுடைய ஒப்புயர்வற்ற பரத நாட்டியக்கலையையும் சந்தேத்தையுங் கண்டால் நீ மோகித்தேபோய் விடுவாய்.

லலித:—(வெகு ஆச்சரியத்துடன்.) ஏன் அத்தை! சென்ற சில மாதங்களுக்கு முன்பு நிருபமா என்கிற சிறுமி நாட்டியமாடிப் பணம் திரட்டி அத்திம்பேர் மூலமாக ஆப்சகாய நிதிக்கு 50000 ரூபாய் கொடுத்ததாகப் பத்திரிகையில் படித்தேன். அந்த நிருபமாவா இவள்! நிஜமாகவா!...

கீர்:—ஏன் இத்தனை பதட்டமும் சந்தேகமும்? அதே நிருபமாதான். அதே நாட்டிய கலாசுந்தரிதான்—என்று கூறியவாறு நிருபமாவை சேர்த்தனைத்துக் கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள். அதே சமயம் கண்கள் கோவைப் பழம்போல் சிவக்க, முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்க சுகுமாரன் அங்கு தோன்றி 'லலிதா! எழுந்து வெளியே வா! என் தாயார் அந்த தேவடியாள் சிறுக்கியுடன் குலாவிக் களிப்பது போதும். நீயும் கூட கூத்தடிக்கவேண்டாம். உம்...எழுந்திரு' என்று பலத்த அதிகாரத்துடன் கூறி தாயாரை மிக்கவெறுப்பும் எகத்தாளியும் கலந்தபார்வையுடன் பார்த்தான்.

கீர்வாணிக்கு இந்தவார்த்தை ஈட்டிபோல்குத்தியது. தன்னிடம் ஊருக்குப்போவதாகச் சொல்லிச்சென்றவன் எப்படி வந்துவிட்டான் என்று வியப்பாகவும் இருந்தது. "ஓ! பெரியவரா! நான் கெட்டுப்போனால் போகிறேன். என்னைப்பற்றிக் கவலைப்படவேண்டாம். நீ உன்வரையில் சரியாக நடந்தால்போதும். ஊருக்குப்போவதாக சொல்லிச்சென்ற நீ எப்படி வந்தாய்? இரவு எங்கு தங்கியாய்?" என்றாள்.

ஆனால் லலிதகுமாரி எதையுமே லக்ஷ்யம்செய்யாமல் நிருபமாவையும் அவள் தலைப்பின்னலையும் கண்கொட்டாது பார்த்தவண்ணம் உட்கார்ந்திருந்தாள். சுகுமாரன் தடதடவென்று வந்து லலிதகுமாரியை, கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு மாடிக்கு ஓடினான். இதைப்பார்த்திருந்த நிருபமாவுக்கு கடகடவென்று சிரிப்பு வந்துவிட்டதால் அவளையும் அறியாமல் சிரித்துவிட்டாள். குயில்போன்ற அவள் கண்டத்திலிருந்து உருண்ட சிரிப்பின் ஒலி மணியடிப்பதுபோல் ஒலித்தது.

இந்த ஒலியைக்கேட்ட சுகுமாரன் அடங்கா ஆத்திரமும் கோபவெறியும் அடைந்தவனாய் ஒரே ஓட்டமாக மறுபடியும் கீழேவந்து தேவடியாள் சிறுக்கி! சிரிக்கிறயா! என்னைப்பார்த்துச்சிரிக்கிறயா... எனக்குப் பெண்டாட்டியாகப்போகிறவளை நான் இழுத்துக்கொண்டு போவதைக்கண்டு சிரிக்கிறயா? மானத்தை விலைக்குவிற்கும் பேமானி ஜாதிச்சிறுக்கி நீயா சிரிக்கிறாய்?" என்று சற்றும் கைகூசாமல் ஆவேசத்துடன் நிருபமாவின் கன்னத்திலும் முதுகிலும் தடார் புடார் என்று கீர்வாணியே எதிர்பாராத விதம் அறைந்துவிட்டுப் போயேபோய்விட்டான்.

"அடேடேடே!" என்று கீர்வாணி கத்துகிறாள். "அத்தான்! வேண்டாம்; வேண்டாம்"... என்று லலிதாவும் கூச்சலிடுகிறாள். ஒன்றுமே இந்த மூர்க்கனின் செவிகளில் விழவேஇல்லை.

தற்செயலாக இதைப்பார்த்துக்கொண்டு வந்த சிவகுமாரனுக்கு இன்னதென்று தெரியாத பதைபதைப்பு உண்டாகியது. "ஆ! ஆ!...ஆ!... சுகுமார்! சுகுமார்! இதென்ன அக்ரமம்!... திக்கற்ற ஒரு அனாதையை ஆதரிக்கவேண்டிய கையால் இப்படியா அடிப்பது? அடேய்...நில்லு... நில்லு." என்று கூச்சலிட்டவாறே ஓடிவந்து சுகுமாரனின் முதுகில் இரண்டறைகள் விட்டான்.

கைச்சண்டை பலத்து வார்த்தைகள் தடித்தன. கீர்வாணி இருவரின் மத்தியில் சென்று எத்தனை தடுத்தும் அவர் மீதும் குத்தும் உதையும் வீழ்ந்ததுதான் கண்டபலனாகியது, லலிதகுமாரி இந்த விபீதச்சண்டையைப் பார்த்ததும் 'கூ. கூ.' வென்று கத்தினாள்.

மாடியிலிருந்த புண்ணியமூர்த்தியின் காதில் இந்த பயங்கர குரல் விழுந்ததும் ஓட்டமாக ஓடிவந்தார். இதற்குள் அண்ணனும் தம்பியும் பிரிந்து மூலைக்கொருவராகப் போய்விட்டார்கள். கீர்வாணி நிருபமாவைத் தழுவிக்கொண்டு அவளைச்சமாதானம் செய்துகொண்டிருந்தாள்.

புண்ணியமூர்த்தி "என்ன! என்ன!" என்று கேட்டுக்கொண்டே வந்ததை யறிந்த நிருபமா எப்படியோ ஒரு நிமிடத்தில் தன்னைச் சமாளித்துக்கொண்டு ஓட்டமாக அவர் எதிரில் சென்று அவர் கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு "ஒன்றுமில்லை அப்பா! ஒரு பெரிய எலி ஓடிவந்தது. பின்னாலேயே அந்த பட்டைப் பூனை தூரத்திவந்து லைக்கென்று பிடித்துவிட்டது. அந்த கோரக் காசுபையைக் கண்டதும் மனது தாங்காமல் அக்கா கத்தி விட்டார்கள். அவ்வளவுதான்; வேறொன்றுமில்லை." என்று கூறியதைக் கேட்பதும் கீர்வாணியைவிட லலிதாவின் உள்ளந்தான் விவரிக்கவியலாத ஆச்சரியத்தையும் ஒரு அதிர்ச்சியையும் உண்டாக்கியது.

அதே சமயம் புண்புண்புர்த்தி லலிதாவின் முதுகில் தட்டிக்கொடுத்துப் பின் "அட அசடே!...உன்னை உங்கப்பா டாக்டருக்குப் படிக்கவைக்க வேணும் என்று கோட்டை கட்டுகிறானே. எலியை பூனை பிடிக்கும்போதே நீ இந்த கத்து கத்தினால் பிணங்களைக் கைக்கூடாமல் அறுக்கவும் சாதாரண மனிதர்களுக்கு கத்தியிருப்போரும் செய்யவும் உன்னை என்ன முடியப் போகிறது? நீ டாக்டருக்கு லாயக்கே இல்லை. பயப்படுவோமேமா! வெகு அவசர வேலை செய்துகொண்டிருந்தேன். என்னவோ! ஏதோ! என்று பயந்துபோய் வந்தேன். லலிதா! நிருபமாவைப் பார்த்தாயா?" என்று சுகஜமாகக் கேட்டார்.

லலிதாவால் மகிலே பேசமுடியாது ஏதோ செய்ததால் 'இதோ வருகிறேன்' என்று ஓடிவந்தார். புண்புண்புர்த்தியும் சிறித்துக்கொண்டே போய்விட்டார். கீர்வாணிமீது தொய்த்து விட்டிருக்கி எழும் ஆனந்தமும் ஆச்சரியமும் கூறத் திறமே இல்லை. நிருபமாவின் அபாரமான பொறுமையைக் கண்டு கண்ணீர் உதிர்ந்துவிட்டது. அப்படியே அவளை சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டு தன்னிதயப் புயலைச் சிறிது தணித்துக்கொண்டாள். எனினும் ஒரு நிமிஷத்திற்குள் நடந்துவிட்ட சம்பவங்களின் பயங்கரமும் விபீதமும் அவள் நெஞ்சில் பெரும் பாறையைப்போல் அழுத்தின.

தாயும் தகப்பனும் தன்னிடம் இந்தனை வாஞ்சையுடன் இருக்கையில் சுகுமாரன்மட்டும் இத்தகைய வஞ்சமும் வெறுப்பும் கொண்டு மனங்கொதிக்கும்படிக் கேவலமாகப் பேசியதுடன் கையைத் தீண்டி அடித்து விட்ட வயிற்றெரிச்சலும் மனக்கொதிப்பும் அவமானமும் ஒன்றுகூடி சிறுமியாயினும் அவள் இதயத்தில் கூறத்திறமற்ற சங்கடத்தைச் செய்து வதைக்கின்றன. 'லலிதா இச்சம்பவத்தைக் கண்டு என்ன நினைப்பாள்?' என்று நினைக்கும்போது நிருபமாவின் இதயம் வெடித்துவிடும்போல் சகிக்கவியலாத வேதனை செய்ததால் கீர்வாணியின் மடியில் தன் முகத்தைப் பதித்துக்கொண்டு கோவென்று கதறிவிட்டாள். இதைக் கண்ட கீர்வாணியின் மனம் துடித்தது.

மோகினி அன்பர்களுக்கு விசேஷச் செய்தி.

புத்தத்தின் தாண்டவத்தினால் ஏற்பட்ட காகிதப் பஞ்சத்தின் காரணமாக மோகினி வெளியீடுகள் பல உங்களுக்குக் கிடைக்காமலிருக்கின்றன. சென்ற சில மாதங்களில் மாத்திரம் நமது நாவல்கள் சுமார் 20,000 பிரதிகள் வரை நம் துருப்புகளுக்காக ஆர்டர் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. நம் நாட்டிலுள்ள அன்பர்களுக்கும், உயிரையே த்ருணமாகக் கருதி புத்தசேவை புரிய வெளிநாடு சென்றுள்ள நம் தமிழர்களுக்கும்—எல்லோருக்கும், வேண்டிய பிரதிகளைத் தந்து மகிழ்விக்க காகிதப் பஞ்சம் குறுக்கே நிற்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். சமீபத்தில் காகித நிலைமை சிறிது மாறுதலடைந்திருப்பதால் பல தினுசு பேப்பர்களை வாங்கி புதிய பதிப்புகளைத் தயாரித்து வருகிறோம். பேப்பரின் விலைக்குத் தகுந்தமாதிரியும், பக்கங்களுக்குத் தகுந்தமாதிரியும் ஒவ்வொரு புத்தகத்தின் விலையையும் நிர்ணயித்திருக்கிறோம். அன்பர்களின் ஆதரவு எப்போதும் போல் பரிபூர்ணமாயிருக்குமென்றே திடமாய் நம்புகிறோம். கிழக்கண்ட மூன்று நவீனங்களும் தயாராகிவிட்டன—மூன்று தினுசு பேப்பரில்; ஆனால் மூன்றும் ஒரே விலைதான்.

62. பிரார்த்தனை—	(Calcutta glazed)—	ரூ. 1/-
46. வத்ஸகுமார்—	(Mysore white)—	1/-
11. வீரவஸந்தா—	(Punalur unbleached)—	1/-

உங்களுக்குத் தேவையான புத்தகங்களுக்கு முன் பணம் அனுப்பவும். தபாற் செலவு இனாம். ரிஜிஸ்டர் போஸ்ட் மூலம் வேண்டுமாயின் 3 அணுசேர்த்து அனுப்பவும். ரூ. 3/- அனுப்புவோருக்கு ஷே 3 பிரசுரங்களும் ரிஜிஸ்டர் போஸ்ட் மூலம் அனுப்பப்படும். V. P. கிடையாது. —மாளேஜர்.

உ ங் க ளு ட ட ய

பத்து ரூபாய்

பதினைந்தாகவும்

ஆயிரம் ரூபாய்

ஆயிரத்து ஐந்நூறுகளும்

எப்படி ஆகமுடியும்?

“நேஷனல் ஸேவிங்ஸ்

சர்டிபிகேட்டுகளை”

வாங்குவதனால்தான்

(எல்லா போஸ்டாபீசுகளிலும், அல்லது ஜில்லா அதிகாரிகளால் நியமிக்கப்பட்ட ரிஜண்டுகளிடமும் கிடைக்கும்.)

காரீமணி
களின் நவரஸ
விருந்து.
தமிழலகில்
இதவே முதல்
முறை.

வைகாசியில்
வேளிவதும்.
நீ. 1-8-0.
சிஜிஸ்டர்
பேரஸ்ட்
முலம் 1-11-0.
உடனே
முந்துங்கள்.

சுடி மலரை அலங்கரிப்பவர்கள்

1. எஸ். அம்புஜம்மாள்.
2. ஜானம்மாள்.
3. "சுகப்ரியை"
4. ஜெயலக்ஷ்மி ஆர். ஸ்ரீநிவாஸன்.
5. தங்கம்மாள் பாரதி.
6. பத்மா சேஷாத்ரி.
7. செல்லம்மாள் வேலுப்பிள்ளை.
8. குமாரி ஸ்ரீமதி.
9. சௌந்தர லக்ஷ்மி.
10. நாச்சியார்கோவில் ஜெயலக்ஷ்மி.
11. ஜெயலக்ஷ்மி திருவேங்கடாசாரி.
12. தீ. ல. பட்டம்மாள்.
13. ஈ. ஆர். பத்மாவதி.
14. "சசிதேவி"
15. ஜானகி ("கிளஜா")
16. கமலா பத்மநாபன்.
17. எம். எஸ். கமலா.
18. ஏ. ராஜம்மாள்.
19. ஸாவித்ரி ராஜன்.
20. வை. மு. கோதைநாயகி அம்மாள்.

சென்னை யிலுள்ளவர்
நீருவல்லிக்கேணி துயில்லில்
(26, தேயு. எதி)
பணத்தைக்கொடுத்து ரசிது
பெற்றுக்கொள்ளலாம்
● காலே 8 மணிமுதல்
மாலை 8 மணி வரை

உவவவவவவவவ
படங்கள்
எம். சாமுவேல்
ஏ. வி. ராகவன்

Mandavaram - a LADIES' SPECIAL

PRINTED & PUBLISHED BY V. M. PARTHASARATHY

AT "JAGANMOHINI" PRESS, STATION ROAD, SINGAPERUMALKOIL, B.O